Damon Runyon

Det ene og det andet –

20 fortællinger om dukker og slemme drenge fra Broadways underverden

Damon Runyon

Det ene og det andet –

Tyve fortællinger om dukker og slemme drenge fra Broadways underverden

eBibliotek 1800

2016

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Damon Runyon: *Det ene og det andet* – er baseret på originaler, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år. For så vidt angår oversættelserne af Kim N. Jensen har oversætteren givet tilladelse til distribution af hans oversættelser i henhold til samme Creative Commons-licens som resten af bogen.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Damon Runyon: *Det ene og det andet* – is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years. Kim N. Jensen (b.1955) has consented to the distribution of his contributions under the same Creative Commons-license as the rest of the book.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

cc BY NC SA

Forord

fra *Damon Runyons 15 bedste* (1948).

Alfred Damon Runyon fødtes 4. oktober 1880 [Note 1)] i Manhattan, Kansas, som søn af en typograf. Senere flyttede familien til Pueblo i Colorado, hvor faderen fik ansættelse ved dagbladet *Pueblo Chieftain*. Det var således ikke helt tilfældigt, at Runyon fik smag for journalistikken – allerede som trettenårig solgte han sine første artikler. Da han var fjorten år gammel udbrød krigen mellem Spanien og USA, og eventyrlysten som Damon var, fik han rekrutteringsagenten til at tro, at han var atten år gammel, og deltog derefter i felttoget mod Philippinerne.

Da han blev hjemsendt efter krigen, slog han for alvor ind på journalistikken og arbejdede i en række år ved forskellige større og mindre blade rundt om i landet. I 1911 drog han til New York og blev sportsmedarbejder ved *American*. Runyon havde ikke været længe i New York, før de store blade og syndikater fik øje på ham, og under første verdenskrig var han Hearst-pressens udsendte krigskorrespondent.

Lige til sin død i 1947 var han en af Amerikas højst betalte journalister og featureforfattere. Det var i første række sporten, der havde Runyons interesse, men det gælder i øvrigt, at intet menneskeligt var ham fremmed. Hvad enten Runyon skrev om væddeløb, boksekampe, "up and down Broadway" eller litteratur, var det alt sammen lige besnærende og elegant.

Som sportsreferent havde Runyon sin gang på væddeløbsbanerne, ved bokseringen og de steder, hvor sportens

udøvere og yndere samles. Det var i den hektiske periode, hvor spiritusforbuddet begunstigede en helt ny industri og en helt ny befolkningsklasse. Det vrimlede med illegale spritfabrikanter, bootleggers, smuglere, smugkroværter og andre mærkelige typer, og Runyon var ven og fortrolig med dem alle. Det er fra denne periode, han samlede det brogede persongalleri, der befolker hans Broadway-noveller.

Alle Runyons noveller genfortælles af en mystisk mr. X, som er et Fund for sig. Han er lidt sky, tilbageholdende og meget diskret. Han er på hat med alle "big shots" og understreger altid meget omhyggeligt, at han ikke er noget særligt – bare en fyr, som nu engang er der, og som nu og da forstår at gøre sig nyttig for de store kanoner ved at bringe en besked videre, gå med i byen som "selskabsdame", noget han forresten ikke er særlig opsat på, for man kan aldrig være forsigtig nok med, i hvis selskab man bliver set – men han elsker at hænge rundt på de små "speak-easy'er" og "joints", hvor stemningen er på sit højeste ud på de små timer.

Og gennem dette "X" præsenteres vi for Broadways brogede verden i "*the roaring fourties*". Hvor mange af Runyons typer, der er hentet fra det virkelige liv, og hvor mange der er fostre af hans strålende fantasi, er ikke let at sige, men givet er det i hvert fald, at Runyon med sit rige talent og sin varme menneskelige forståelse har skabt en række figurer, som vil leve i amerikansk litteratur side om side med dem, Steinbeck har skænket os i bl.a. *Dagdriverbanden*. Som Steinbecks *paisanos* er et produkt af en sorgløs, slentrende tilværelse under Californiens solrige himmel, er Runyons gangstere, smuglere, bookmakere, spillere, billetsjovere og værtshusholdere vokset

frem af stenene i det hektiske miljø, der begrænses af Broadway og Fifth Avenue og gaderne derimellem. Her træffer man døgnet rundt – men navnlig efter mørkets frembrud, når lysene flimrer på Broadway – det mylder af fantastiske typer, som befolker Runyons noveller: "Hjernen", som holder fire "koner" i hver sin lejlighed for altid at være sikker på at ha' et "hjem", selv om han sjældent får tid til at komme der, eftersom han er den største spillebuleindehaver på hele Østkysten – Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore, et trekløver som det aldrig er rart at træffe på en øde vej og som lever af smårøverier, spil og andre lignende småfiduser – Lapse-Dave, Broadways løve og natklubbernes konge, hvis piger man helst ikke skal kigge på mere end én gang – Røde-Charley og Jordskælv, der begge elsker at slås med panserne og vælte bulen bare for at bruge kræfterne til noget.

Selv om de naturligvis alle som én er "rodded up" med solide skydere af alle mulige kalibre – bare for det tilfældes skyld, at der skulle blive en kende hedt – er de absolut ikke blottede for menneskelige følelser og moral – eller æresbegreber. Blot har de deres egen moralkodex, og selv om de alle holder sammen mod den fælles Fjende: Panserne, så lader de det gerne gå ud over folk fra deres egen kreds – når det er fortjent eller passer i programmet. I den verden, hvor Runyons typer bevæger sig, gælder – bortset fra det med skyderne – nøjagtig samme menneskelige love som i mere "ordinære" kredse. Kampen gælder penge, magt, indflydelse, kærlighed og had, og man skal være meget koldsindig for ikke at komme til at holde af Runyons typer – i første række, fordi de under alle livets forhold

er i besiddelse af en ukuelig vitalitet. De er *trods alt* livsbekræftende.

Ifølge sagens natur vil Damon Runyon i særlig grad blive skattet i Amerika, hvor man har de naturlige forudsætninger for at forstå hele den historiske og menneskelige baggrund for hans skildringer. Ikke mindst fordi det sprog og den slang, han anvender, i den grad er i pagt med det virkelige liv, at hans historier alene af den grund vil leve evigt i den amerikanske verden. Men også andre steder vil Runyon nu og langt ud i fremtiden blive dyrket og forstået – og det til trods for, at der melder sig store vanskeligheder, når man vil prøve at gengive det miljø og det sprog, som hans typer lever i og taler. Det er så specifikt amerikansk, at det ikke nytter uden videre enten at oversætte ukritisk eller tage sin tilflugt til en konstrueret jargon. Ethvert sprog har sin særlige karakter – sine hemmeligheder, som ikke sådan uden videre lader sig overføre til andre sprog. Runyon lader således sine personer benytte sig af den såkaldte historiske præsens, noget, der i særlig grad giver hans skildringer stil og originalitet. Og hvis man slavisk prøver på at benytte samme trick på andre sprog, bliver oversættelsen let stiv og usmidig og virker tvungen. Det samme gælder f.eks. Runyons konsekvente anvendelse af betegnelserne *guys* og *dolls*. På amerikansk er en *guy* altid en *guy* og en *doll* altid en *doll* – men på dansk dækker fyr og dukke kun i enkelte tilfælde tekstens mening. Det har derfor ofte været nødvendigt at variere disse betegnelser lidt på dansk, således at stoffet som helhed befries for det, der ellers vilde virke stereotypt.

Der er langt fra New York til Vesterbro, og der findes næppe her i landet en verden som den, Runyons typer lever i – med et

tilsvarende miljø og sprog, og lige så forkasteligt det ville være at forsøge på at gøre gangsterne til helgener, lige så forkert ville det være at placere dem i et miljø, hvor de ikke hører hjemme. Til gengæld tegner Runyon miljøet og personerne så sikkert og karakterfuldt, at man ikke savner noget sammenligningsgrundlag.

Og så overlader vi i øvrigt ordet til Runyon og hans *guys and dolls*.

Romantik i natklub-kvarteret

Kun en kraftidiot vil kikke to gange på Lapse-Daves dukke, for selv om Dave måske vil finde sig i det første kik og regne det for en fejltagelse, så er det bombesikkert, at han bli'r gal i knolden anden gang, og Dave er ikke af den slags mænd, som er til at spøge med.

Men denne Waldo Winchester er en hundrede procents idiot, så han kikker på Daves dukke mange gange, og hun generer sig heller ikke for at kikke igen, og så har vi den gående.

Samme Waldo Winchester er en ung, nydelig fyr, som skriver småartikler om Broadway til *Morgenbladet*. Han skriver om, hvad der sker i natklubberne, såsom slagsmål og det ene og det andet, og også om, hvem der går ud med hvem, både fyre og dukker. Undertiden er det sikkert, meget pinligt for folk, som måske er gift og går ud med andre folk, som ikke er gift, men man kan naturligvis ikke vente, at Waldo Winchester skal be' folk om deres vielsesattest, før han skriver om dem i avisen.

Hvis han straks havde fået et vink om, at hun var Lapse-Daves dukke, ville han måske aldrig ha' kikket mere end én gang, men ingen gav ham vinket, for han havde kikket både to og tre gange, og så sprællede han på krogen.

Rent personligt bebrejder jeg ham ikke noget, for miss Billy Perry kan godt tåle at blive kikket på, især når hun gi'r sin stepdans på dansegulvet i miss Missouri Martins *Sixteen Hundred*-klub. Dog tror jeg ikke, at den bedste stepdanserinde i verden kunne få mig til at kikke to gange, hvis jeg vidste, at hun var Lapse-Daves dukke, for Dave har høje tanker om sine dukker, især miss Billy Perry, og sender hende pelskåber og

diamantringe, og det ene med det andet, som hun straks sender tilbage, fordi det lader til, at hun ikke tager imod presenter fra fyre. Dette er meget overraskende på Broadway, men folk regner med, at hun måske har andre garn ude.

Nå, det får i hvert fald ikke Lapse-Dave til at holde op med at elske hende, og derfor regnes hun af alle for hans dukke, indtil denne Waldo Winchester dukker op.

Det sker, mens Lapse-Dave er taget en lille tur til Bahama for at hente nogle varer til sin forretning, såsom scotch og champagne, og da Dave kommer tilbage, er miss Billy Perry og Waldo Winchester kommet til det stadium, da de sidder i krogene imellem hendes numre og holder i hånden. Der er naturligvis ingen, som fortæller Lapse-Dave om det, fordi de ikke vil ophidse ham, ikke engang miss Missouri Martin, hvad der er meget usædvanligt, da hun ellers plejer at fortælle alt, hvad hun ved, så såre hun får det at vide, hvilket meget ofte er før det sker.

Forstår De: Tanken er, at når Lapse-Dave bliver ophidset, kan han meget let komme til at skyde hjernen i smadder på nogen, og det er højst sandsynligt at det bliver Waldo Winchester, skønt nogle holder på, at Waldo Winchester ingen hjerne har, ellers ville han ikke rende i hælene på Lapse-Daves dukke.

Nå, hvad sker der så en aften? Lapse-Dave vandrer ind i *Sixteen Hundred*-klubben, og dér lige I indgangen, hvad ser han? Denne Waldo Winchester og miss Billy Perry i færd med nok så venligt at kysse hinanden gang på gang. Øjeblikkelig griber Dave efter sin skyder for at skyde Waldo Winchester, men det lader så til, at han ikke har den med, da han ikke har ventet at skulle skyde nogen på denne særlige aften.

Så Lapse-Dave går over imod parret, og da Waldo Winchester hører ham komme, slipper han sit knustag i miss Billy Perry, og Dave slår ham i jorden med et højrestød til kæben.

Nå, miss Billy Perry udstøder et skrig, som man kan høre helt ned til enden af New York, og kaster sig over Waldo Winchester med høje skrål. Alt, hvad man kan få ud af, hvad hun siger, er, at Lapse-Dave er en stor sjover, skønt Dave ikke er særlig stor, og at hun elsker Waldo Winchester.

Dave vil først gå hen og sparke til Waldo Winchester, hvad man bruger i sådanne tilfælde, men han synes at skifte mening og drejer omkring og går ud af knejpen med et meget mørkt og rasende ansigt, og det næste, man hører om ham, er, at han er ovre i *Chicken*-klubben og drikker sig hønefuld.

Nå, miss Billy Perry får Waldo Winchester på højkant igen og tørrer hans hage med sit lommetørklæde, og efterhånden bli'r han sig selv, undtagen at han har en stor bule på hagen. Men bagefter får miss Missouri Martin fat i miss Billy Perry og skælder hende huden fuld, fordi hun har jaget sådan en rundhåndet kunde væk fra knejpen.

"Du er ikke andet end en stor torsk," siger miss Missouri Martin, "du kan ikke få noget ordentligt halet ud af den avis-fyr, mens alle ved, at Lapse-Dave ikke er bange for at lade dollarne springe."

"Men jeg elsker mr. Winchester," siger miss Billy Perry. "Han er så romantisk. Han er ikke spritsmugler og revolvermand som Lapse-Dave. Han skriver altid de yndigste notitser om mig i bladet."

Nu ønsker miss Missouri Martin ikke at gøre Waldo Winchester gal i hovedet på sig, da han meget godt kan skrive

noget, som vil skade knejpen, så hun lader sagen falde.

Miss Billy Perry og Waldo Winchester bliver ved med at holde i hånden mellem hendes numre og måske kysser de hinanden nu og da, og Lapse-Dave holder sig langt væk fra *Sixteen Hundred*-klubben, og alt synes såre skønt.

Personligt regner jeg med, at Dave snart vil finde sig en anden dukke og glemme miss Billy Perry, for nu da jeg ikke er bange for at kikke to gange på hende, kan jeg godt se, at hun ikke er meget forskellig fra andre stepdanserinder, undtagen at hun er rødhåret og de ellers plejer at være sorthårede, jeg ved ikke hvorfor.

Jeg kommer ikke meget omkring, så jeg ser ikke Lapse-Dave i et par uger, men sent en søndag eftermiddag kommer lille Johnny McGowan, som er en af Daves mænd, hen til mig og siger som følger: "Hvad gi'r du mig; Dave har hapset bladsmøreren for lidt siden og er ude og lufte ham."

Nå, Johnny er så ophidset, at der går lidt tid, før jeg kan få ham afsvalet tilstrækkeligt til at forklare sig. Det lader til, at Lapse-Dave har fået sin største bil ud af garagen og sendt sin chauffør Wop Joe over til *Morgenbladet*s redaktion, hvor Waldo Winchester arbejder, med en besked om, at miss Billy Perry ønsker at tale med Waldo med det samme i miss Missouri Martins lejlighed i 59th Street.

Dette budskab er naturligvis ikke andet end løgn og opspind, men Waldo hopper på den og sætter sig ind i bilen. Så kører Wop Joe ham hen til miss Missouri Martins lejlighed, og hvem kommer ind i bilen? Lapse-Dave. Og bort suser de.

Det er sandelig meget dårlige nyheder, for når Lapse-Dave lufter en fyr, kommer han meget ofte ikke tilbage. Hvad der

sker ham, har jeg aldrig spurgt om, for det bedste, man får ud af den slags spørgsmål her i byen, er en på snuden.

Men jeg er meget bekymret over denne affære, for jeg holder af Lapse-Dave, og jeg ved, at det let kan forårsage sladder, når man lufter en bladsmører som Waldo Winchester, især hvis han ikke kommer tilbage. Jeg kender nok til aviser til at vide, at efterhånden vil redaktøren eller en eller anden ønske at erfare, hvor Waldo Winchesters notitser om Broadway er blevet af, og hvis der ingen notitser kommer fra Waldo Winchester, vil redaktøren vide hvorfor. Til sidst kommer man til det punkt, da andre folk forlanger at få det at vide, og efter en tids forløb vil mange mennesker gå rundt og spørge: "Hvor er Waldo Winchester?"

Og hvis tilstrækkelig mange folk i byen går rundt og spørger: "Hvor er den eller den?" bliver det et stort mysterium, og aviserne kaster sig over panserne, og panserne kaster sig over hvem som helst, og snart bliver der så hedt i byen, at der ikke er til at være.

Men hvad man kan gøre i denne situation, ved jeg ikke, og mens Johnny fjerner sig for at telefonere, prøver jeg på at komme i tanker om et sted, hvor jeg kan gå hen, hvor folk vil se mig og huske bagefter, at jeg var der, i tilfælde af at det bliver nødvendigt at huske det.

Omsider kommer Johnny meget ophidset tilbage og siger:

"Hej, Lapsen er oppe i *Skovsneppe*-kroen på Pelham Parkway. Og han har givet besked om, at vi allesammen skal komme straks. Hygge-Charley Bernstein har lige ringet det til mig. Der er noget i gære. Resten af banden er undervejs, så lad os komme af sted."

Men her har vi en invitation, som slet ikke lyder særlig indbydende. Jeg ser nu sådan på det, at Lapse-Dave ikke er det rigtige selskab for en fyr som mig lige i øjeblikket, for enten har han allerede gjort noget ved Waldo Winchester, eller også skal han til det, og det ønsker jeg ingen andel i. Men før jeg ved af det, er jeg i Johnny McGowans roadster og hvisler af sted i rasende fart uden at skænke trafiksignaler og andre ting nogen videre opmærksomhed.

Jeg kan se, at lille Johnny McGowan også er bekymret, men han siger ikke meget, og vi kører op foran *Skovsneppe*-kroen i løbet af nul komma fem og opdager, at mange andre biler er kommet først, og jeg genkender flere af dem som tilhørende visse personer.

Skovsneppe-kroen er, hvad man kalder en landevejskro, og drives af Store Nig Skolsky, en vældig flink mand, der er ven med alle. Den ligger lidt tilbagetrukken fra Pelham Parkway og er et hyggeligt sted at tage ud til, da Nig har et godt orkester og artistoptræden med en mængde kønne dukker og alt, hvad en mand ellers kan trænge til, når han vil more sig.

Det har pæn søgning af pæne folk, skønt Nigs sprut ikke er noget ekstra.

Personlig kommer jeg der ikke meget, fordi jeg ikke bryder mig synderlig om landevejskroer, men det er lige noget for Lapse-Dave, når han gi'r selskaber, og for resten også når han bare vil drikke alene. Der er et farligt spektakel i knejpen, da vi ruller op, og hvem andre end Dave selv kommer ud og ta'r imod os mod et stort "Hej!" Hans ansigt er meget rødt, og han ser ikke så lidt ophedet ud, men han ligner slet ikke en fyr, der har ondt i sinde, især ikke mod en bladsmører.

"Kom ind, kammerater!" råber Lapse-Dave. "Kom indenfor!"

Så går vi ind, og stedet er fuldt af folk, der sidder ved bordene eller er ude at danse på gulvet, og jeg ser miss Missouri Martin behængt med alle sine diamanter, og Hygge-Charley Bernstein og Skeets Boliver og Græker-Nick og Røde Rochester og en mængde andre fyre og dukker fra alle mulige steder.

Ja, det ser ud, som om alle fra alle Broadways knejper er til stede, iberegnet miss Billy Perry, som er klædt helt i hvidt og haler om med en stor buket orkidéer og fniser og smiler og trykker på næven og i det hele taget agerer. Og omsider ser jeg Waldo Winchester, bladsmøreren, siddende for sig selv ved et bord helt inde ved dansegulvet, men der er ikke noget i vejen med ham, så vidt jeg kan se. Jeg mener, han synes stadig væk at være hel.

"Dave," siger jeg meget roligt til Lapse-Dave, "hvad skal her ske? Du ved nok, at man ikke kan være for forsigtig nu til dags, og jeg vil nødig se dig rodet ind i noget lige i øjeblikket."

"Hvad er det, du taler om?" siger Dave. "Her skal ikke ske andet end et bryllup, og det bliver det bedste bryllup, som Broadway nogen sinde har set. Nu venter vi kun på præsten."

"Mener du, at nogen skal giftes?"

"Naturligvis," siger Lapse-Dave. "Hvad har du ellers tænkt dig? Hvad plejer idéen at være med et bryllup?"

"Hvem skal giftes?" spørger jeg.

"Ingen anden end Billy og bladsmøreren," siger Dave. "Det er det største, jeg har gjort i hele mit liv. Jeg løb på Billy forleden, og hun var ved at græde øjnene ud af hovedet, fordi hun elsker den bladsmører og ønsker at gifte sig med ham, men det lader til, at bladsmøreren er læns for penge. Så jeg siger til Billy, at

det skal hun bare overlade til mig, fordi jeg selv elsker hende og altid har ønsket at se hende lykkelig, selv om hun er nødt til at gifte sig for at blive det. Så jeg får dette hersens bryllup i stand, og når de er blevet viet, stikker jeg dem et par tusind, så de kan få en god start," siger Dave. "Men jeg sagde det ikke til bladsmøreren, og jeg lod heller ikke Billy fortælle ham noget, fordi det skulle være en overraskelse. Jeg kidnappede ham i eftermiddags og bragte ham herud, og han er halvdød af skræk og tror, at jeg vil kværke ham. Ja," siger Billy, "jeg har sandt at sige aldrig set en fyr så bange. Han er stadig så hundeangst, at intet synes at opmuntre ham. Gå hen og sig til ham, at han må ta' sig sammen, for der skal kun ske noget lykkeligt her."

Nå, jeg føler mig højst befriet ved tanken om, at Dave ikke har noget værre i sinde med Waldo end at få ham gift, så jeg går over til ham. Han ser virkelig noget bestyrtet ud. Han har, hvad man kalder et stirrende udtryk i øjnene. Jeg kan se, at han er godt skræmt, så jeg slår ham gemytligt på skulderen og siger: "Til lykke, kammerat. Op med humøret. Du har det værste tilbage."

"Det kan du vædde på," siger Waldo Winchester med en stemme så højtidelig, at jeg bliver højst overrasket.

"Du er en køn brudgom," siger jeg. "Du ser ud, som om du skulle til begravelse i stedet for til bryllup. Hvorfor ler du ikke, og ta'r dig en dram eller to?"

"Min herre," siger Waldo Winchester, "min kone vil ikke synes om, at jeg bliver gift med miss Billy Perry."

"Din kone?" siger jeg yderst forbavset. "Hvad taler du om? Hvor kan du ha' en kone undtagen miss Billy Perry. Det er skørt."

"Jeg ved det," siger Waldo meget bedrøvet. "Jeg ved det. Men jeg har ikke desto mindre en kone, og hun bliver meget nervøs, når hun får det at vide. Min kone er meget streng imod mig. Min kone tillader mig ikke at rende rundt og gifte mig med andre folk. Min kone er Lola Sapola, akrobaten, og vi har været gift i fem år. Hun er den stærke dame, som jonglerer med de andre fire i akten. Min kone er lige vendt tilbage fra et års turné, og hun bor på Marx' Hotel i dette øjeblik. Jeg er ude af mig selv over denne affære."

"Ved miss Billy Perry besked med din kone?" spørger jeg.

"Nej," siger han. "Nej, hun tror, jeg er ungkarl."

"Men hvorfor siger du det ikke til Lapse-Dave? Det forekommer mig, at en avis-fyr må vide, at det er imod loven at gifte sig med flere dukker, medmindre man er tyrk eller sådan noget."

"Jo," siger Waldo, "hvis jeg fortæller Lapse-Dave, at jeg er gift, efter at jeg har taget hans dukke fra ham, er jeg sikker på, at han bliver meget ophidset og måske spolerer mit helbred."

Nu er der noget i, hvad fyren siger, men hvad der kan gøres ved det, aner jeg ikke, undtagen at lade brylluppet finde sted og så bagefter, når Waldo er uden for rækkevidde, erklære, at han er sindssyg og brylluppet ikke gælder. Jeg skal i hvert fald ikke ha' noget af at være i nærheden, når Lapse-Dave hører, at Waldo var gift allerede.

Lige i det samme råber Lapse-Dave, at præsten er kommet, og han er en nydelig præst, skønt han synes lidt overrasket over, hvad der foregår, især da miss Missouri Martin tager sig af ham. Hun fortæller ham, at hun holder meget af præster og er helt vant til dem, fordi hun er blevet viet to gange af præster og

to gange af borgmestre og en gang af kaptajnen på et skib til søs.

På dette tidspunkt har alle de tilstedeværende, undtagen måske mig selv og Waldo Winchester og præsten og måske Billy Perry, en lille streg på. Og Lapse-Dave er den mest medtagne, fordi han har to-tre dages forspring for os andre.

Nå, efterhånden får Nig Skolsky dansegulvet ryddet, og så flytter han en meget smuk blomsterbue derud, og idéen synes at være, at miss Billy Perry og Waldo Winchester skal vies under denne bue.

Jeg ser Lapse-Dave puffe miss Missouri i siden og sige: "Jeg skal selv være forlover, så hvad skal jeg gøre? Jeg ønsker, at Billy skal ha' det lige efter bogen."

Nå, mens miss Missouri prøver på at komme i tanker om et af sine bryllupper for at fortælle ham det, kaster jeg et blik på Waldo Winchester for at se, hvordan har ta'r det, og aldrig har jeg set mage til hængehode. Miss Billy Perry sidder ved siden af ham. Og orkesterdirigenten skælder sine musikere ud, fordi ingen af dem kan huske, hvordan *Oh, lov mig* - lyder. Så råber Lapse-Dave: "Vi er parat. Lad det lykkelige par træde frem!"

Miss Billy Perry farer op og griber Waldo Winchester i armen og trækker ham ud af hans stol. Efter et blik på hans ansigt tør jeg vædde 6 mod 5 på, at han aldrig når hen til buen, men han kommer der omsider, mens alle ler og klapper i hænderne, og præsten træder frem, og Lapse-Dave ser lykkeligere ud, end jeg nogen sinde har set ham, og de samles alle under blomsterbuen.

Nå, pludselig er der et farligt spektakel ved hovedindgangen. En eller anden dukke hyler op med en dyb stemme, der lyder

som en mands, og ret naturligt vender alle sig om og ser den vej. Dørvogteren, som har ord for at være en skrap karl, prøver at holde nogen ude. Men snart efter lyder et tungt bump, og så ligger han der, og ind træder en dukke omtrent fire fod høj og fem fod bred.

Jeg har sandt at sige aldrig set så bred en dukke. Hendes ansigt er næsten så bredt som hendes skuldre og får mig til at tænke på en stor fuldmåne. Og da hun kommer springende ind, hører jeg en rallende lyd og ser Waldo Winchester segne om på gulvet, og han er lige ved at trække miss Billy Perry med sig i faldet.

Nå, den brede dukke vandrer lige op til klyngen under buen og siger med sin dybe bas: "Hvem er Lapse-Dave?"

"Jeg er Lapse-Dave," siger Lapse-Dave og træder frem. "Hvad bilder De Dem ind at komme masende herind som en hvalros og forsinke brylluppet?"

"Så det er Dem, der har kidnappet min elskede mand for at vie ham til den lille rødhårede pandekage der, hva'?" siger den brede dukke og ser på Lapse-Dave, mens hun peger på miss Billy Perry.

Nu er det en meget alvorlig sag at kalde miss Billy Perry en pandekage, mens Lapse-Dave hører på det. Han bliver meget vred. Ellers er han temmelig høflig over for dukker, men man kan se, at han slet ikke ka' li' den brede dukkes manerer.

"Hør her," siger Lapse-Dave. "De må hellere gå Dem en lille tur, før De bliver knaldet. De må jo være fuld," siger han, "eller skør," siger han. "Hvad er det i det hele taget, De taler om?"

"Det skal De snart få at vide," råber den brede dukke. "Den fyr på gulvet er min lovmæssige husbond. De har rimeligvis

skræmt det kære skind til døde. De har kidnappet ham for at få ham gift med denne rødhårede tingest, og jeg skal sørge for at få Dem arresteret, så sandt jeg hedder Lola Sapola. Sådan en fåret bisse."

Naturligvis er alle rædselsslagne over, at en dukke taler i den tone til Lapse-Dave, for han har skudt fyre for meget mindre, men i stedet for at gøre hende noget siger Lapse-Dave: "Hvad er det for noget, jeg hører? Hvem er gift med hvem? Skrub af!" siger Dave og griber den brede dukke i armen.

Nå, hun lader, som om hun skal til at lange ham en i synet med sin venstre hånd, og Dave trækker som rimeligt er kyssetøjet til sig. Men i stedet for at gøre noget med sin venstre, driver Lola Sapola pludselig sin højre bang-tju ind i Lapse-Daves mave, som naturligvis er kommet frem, da han trak ansigtet til sig.

Jeg har aldrig set et finere stød, for Lola Sapola lægger hele sig vægt i det, og det vil sige ikke så lidt.

En fyr, der har spist og drukket som Lapse-Dave, ta'r dem ikke så godt i maven, så Dave siger: "Y-yh!" og sætter sig meget hårdt på dansegulvet, og mens han sidder der, famler han efter sin skyder, så alle de omkringstående jager i skjul, undtagen Lola Sapola og miss Billy Perry og Waldo Winchester.

Men inden han kan få sin pistol frem, rækker Lola Sapola hånden ned efter ham, griber ham i kraven og haler ham på benene. Hun slipper sit tag, og der står Dave lidt vaklende på stylterne, og så driver hun sin højre ind i hans mave for anden gang.

Dette stød slår atter Dave i jorden, og Lola træder hen til ham, som om hun vil sparke. Men hun samler kun Waldo

Winchester op fra gulvet og slænger ham over skulderen, som om han er en sæk havre, og går imod døren. Lapse-Dave sidder op på gulvet igen, og nu har han sin gamle skyder i næven.

"Hvis jeg ikke var en gentleman, fyldte jeg Dem med kugler," råber han.

Lola Sapola ser sig ikke engang tilbage, for hun er ved at klappe Waldo Winchester på hovedet og hviske kærlige ord til ham, og hun siger, at det er synd, at sådan en væmmelig fyr som Lapse-Dave skal gøre hendes lille skat fortræd.

Nå, da hun er ude af syne, rejser Lapse-Dave sig fra gulvet og står og kikker på miss Billy Perry, som er ved at slå alle græderekorder. Resten af os kommer frem fra vore skjul, præsten iberegnet, og vi er spændt på, hvor rasende Lapse-Dave vil vise sig over, at brylluppet er gået i vasken. Men Lapse-Dave synes kun at være skuffet og bedrøvet.

"Billy," siger han til miss Billy Perry, "jeg er morderlig ked af. At du ikke fik dit bryllup. Det er det eneste pæne, jeg nogen sinde har prøvet at gøre i hele mit liv. Måske, hvis du venter, indtil han får hende druknet eller sådan noget -"

"Dave," siger miss Billy Perry og fælder så mange tårer, at hun til sidst synes at flyde uge ind i Lapse-Daves arme. "Jeg kan aldrig, aldrig blive lykkelig med en fyr som Waldo Winchester. Nu indser jeg, at du er den eneste mand tor mig."

"Der kan man se," siger Lapse-Dave og klarer op med det samme. "Hvor er præsten? Kom med præsten og lad os få vores bryllup trods alt."

Jeg så mr. og mrs. Lapse-Dave forleden dag, og de syntes meget lykkelige. Men man ved aldrig, hvad man skal tro om gifte folk. Så jeg skal nok dy mig for at afsløre, at det var mig,

der telefonerede til Lola Sapola på Marx' Hotel, for måske gjorde jeg ikke Dave nogen videre stor tjeneste, når det kommer til stykket.

Butch passer barn

En aften henad syv sidder jeg på Mindys restaurant og delikaterer mig med en tallerkenfuld gefüllte fish, som er en ret, jeg holder meget af, og som jeg sådan sidder der, kommer der tre Brooklyn-typer ind iført kasketter, nemlig Heste-Harry, Lille Isadore og Spanske John.

Nu er disse tre typer ikke nogen typer, jeg holder af at pleje omgang med, eftersom jeg ofte har hørt rygter om dem, som ikke taler til deres fordel, selv om rygterne måske ikke altid taler sandt. Faktisk hører jeg, at den hel del borgere i Brooklyn vil foretrække, at Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John flytter et helt andet sted hen, for så vidt som de hele tiden gør ting, der ikke ligefrem kan betegnes som gavnlige for samfundet, såsom ting som at røve folk for deres ejendele, eller måske skyde eller stikke knive i dem og smide med håndgranater og det ene og det andet.

Det overrasker mig i høj grad at se disse typer på Broadway, for det er en velkendt sag, at Broadway-strisserne nærer en vis naturlig forkærlighed for at tage den slags typer ved vingebenet, men nu er de altså her hos Mindy, og det samme er jeg, så jeg hilser naturligvis på det hjerteligste, da jeg aldrig ønsker at vise mig uvenlig eller uimødekommende, selv ikke over for Brooklyn-typer. Og øjeblikkelig sætter kurs mod mit bord og slår sig ned, og Lille Isadore langer ud og fisker sig et stort stykke af en af mine gefüllte fish med fingrene, men jeg lader det passere, eftersom jeg bruger den eneste kniv, som er på bordet.

Så sidder alle tre der og kigger på mig uden at sige noget, og den måde, de kigger på mig, gør mig faktisk i høj grad nervøs. Til sidst regner jeg dog ud, at de sikkert føler sig lidt udenfor på sådan et førsteklasses sted som Mindys, omgivet til alle sider af lovlydige borgere, og derfor siger jeg vældig høfligt til dem:

"Det er fint vejr her i aften."

"Og hvad så?" siger Heste-Harry, som er en mager man med et skarpskårent fjæs og stikkende øjne.

Nå, da han siger sådan, kan jeg godt se, at det måske ikke betyder så meget med vejret, så jeg forsøger at finde på noget andet opmuntrende at sige, mens Lille Isadores fingre fortsætter med at tynde ud i mine gefüllte fish, og Spanske John napper en af mine kartofler til sig.

"Hvor bor Store-Butch?" spørger Heste-Harry.

"Store-Butch?" siger jeg, i en tone som om det er første gang, jeg hører det navn, for i denne her by skal man være meget forsigtig med at svare på spørgsmål uden først at tænke sig grundigt om. Ellers risikerer man bare at give det rigtige svar til den forkerte person, eller det forkerte svar til den rigtige person. "Hvor Store-Butch bor?" siger jeg igen.

"Ja, hvor bor han?" siger Heste-Harry, noget utålmodigt. "Vi vil gerne have, at du følger os hen til ham."

"Nej hør nu, lige et øjeblik, Harry," siger jeg, og jeg er nu mere nervøs end før. "Jeg er ikke sikker på, at jeg sådan lige kan huske, hvilket hus Store-Butch bor i, og desuden er jeg ikke sikker på, at Store-Butch vil sætte pris på, at jeg tager folk med hen til ham, især ikke tre på én gang, og især ikke fra Brooklyn. Som du ved, er Store-Butch temmelig opfarende af sig, og det er ikke godt at vide, hvad han kan finde på at sige til mig, hvis

han ikke synes om denne her idé med, at jeg følger jer hen til ham."

"Der er skam ikke noget uldent ved det," siger Heste-Harry. "Du behøver ikke at være bange for som helst. Vi har en forretning, vi gerne vil Store Butch med til. Han kan tjene en pæn lille håndøre på det, og derfor bør du straks tage os med hen til ham. Ellers kan det være, at jeg bliver nødt til at lægge hånd på en eller anden her i nærheden."

Siden den eneste i nærheden, som det vil falde ham naturligt at lægge hånd på, nok er mig, indser jeg, at det vil være god politik for mig at følge disse typer hen til Store-Butch, ikke mindst taget i betragtning, at de sidste rester af min gefüllte fish netop forsvinder i kæften på Lille Isadore, og Spanske John har gjort sig færdig med mine kartofler og sidder nu og dypper et stykke brød i min kaffe, så at jeg ikke har mere at spise.

Altså tager jeg dem med over i West Forty-ninth Street, i nærheden af Tenth Avenue, hvor Store-Butch bor på første sal i en gammel lejekaserne, og hvem sidder der på trappen ud til gaden andre end Store-Butch selv? Faktisk forholder det sig sådan, at alle der i nabolaget sidder på trapperne ud mod gaden, også kvinder og børn, for i denne her del af byen er det skik og brug sådan at sidde ude på trappen mod gaden.

Store-Butch er i et let antræk bestående af undertrøje og bukser, og han har heller ingen sko på, for Store-Butch er en mand, der sætter sit personlige velvære højt. For resten sidder han og damper på en cigar, og ved siden at ham på trappen ligger der en lille unge i meget let påklædning. Denne lille unge lader til at sove, og nu og da vifter Butch den med en sammenrullet avis for at jage de myg væk, der gerne vil nippe

lidt til ungen. Disse myg kommer over floden fra Jersey-siden på varme sommeraftener, og de lader til at være særdeles glade for småbørn.

"Davs, Butch," siger jeg, idet vi standser foran trappen.

"Sh-h-h.h!" siger Butch og peger på ungen, og laver mere støj med sin hyssen end et lokomotiv, der lukker damp ud. Så rejser han sig op og lister på tæerne ned til fortovet, hvor vi står, og jeg håber at Butch er i godt lune, for når Butch ikke er i godt lune, plejer han at gøre kort proces med både folk og fæ. Han er en fyr på henved to meters højde og trekvart meters bredde, og han har store, behårede hænder og et ondskabsfuldt ansigt.

Faktisk er Butch kendt over hele byen som en fyr, man ikke bør lave nogen som helst form for numre med, og følgelig ånder jeg lettet op, da jeg ser, at han åbenbart kender disse her Brooklyn-typer, og at han nikker meget venligt til dem, især til Heste-Harry. Og nu fremsætter Harry uden videre omsvøb et højst opsigtsvækkende forslag til Store-Butch.

Efter hvad jeg forstår, er der et stort kulkompagni, som har kontor i en gammel bygning i West Eighteenth Street, og i dette kontor er der et pengeskab, og i dette pengeskab ligger ugelønnen til alle dem, der arbejder for firmaet – tyve tusind dollars i kontanter. Heste-Harry ved, at pengene er der, fordi en af hans personlige venner er lønningschef i firmaet og lægger dem ind i pengeskabet sent denne selvsamme eftermiddag.

Det lader så til, at lønningschefen laver en aftale med Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John om, at de skal røve ham, når han er på vej med alle disse penge fra banken til kontoret om eftermiddagen, men så sker der noget, som gør, at de ikke træffer hinanden på det nøjagtige sted, og derfor er

lønningschefen nødt til at tage grunkerne med sig hen til kontoret uden at blive røvet, og der ligger de nu i to fede bundter.

Personligt forekommer det mig, som jeg står der og hører på Harrys historie, at denne lønningschef må være en meget uærlig type sådan at lave aftaler om at forholde sig roligt, mens han bliver røvet og firmaets grunker bliver ham frataget, men det kommer selvfølgelig ikke mig ved, og jeg deltager følgelig ikke i konversationen.

Nu viser det sig så, at Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John er nærer ønske om at få pengene ud af pengeskabet, men der er ingen af dem, som ved noget om, hvordan man åbner pengeskabe, og da de så står og hænger ovre i Brooklyn og taler om, hvad der er at stille op i sådan en nødsituation, kommer Heste-Harry pludselig i tanker om, at Store-Butch har skaffet sig et udmærket udkomme ved at åbne pengeskabe.

Senere hører jeg endda, at Store-Butch anses for at have været den dygtigste pengeskabsåbner vest for Mississippi i sin tid, men at lovens håndhævere fandt på at sende ham til Sing-Sing, fordi han åbnede de her pengeskabe, og efter at han har været ude og inde i Sing-Sing tre gange for at åbne pengeskabe, bliver han godt og grundigt træt af stedet, især da de vedtager en lov i New York, som går ud på, at hvis en fyr bliver sendt til Sing-Sing fire gange i træk, skal han blive der resten af livet, ligegyldigt hvad han så mener om det.

Altså holder Store-Butch op med at tjene til livets ophold ved at åbne pengeskabe og hengiver sig til mere beskedne forretninger såsom at smugle øl og af og til et mindre parti

whisky, og forresten bliver en lovlydig borger. Desuden gifter han sig med datteren af en naboerne ovre på West Side ved navn Mary Murphy, og jeg antager at barnet på trappen er et produkt af ægteskabet mellem Store-Butch og Mary, for jeg kan jo se, at det er en ganske usædvanlig smuk lille unge. Skønt jeg for resten kun sjældent ser småbørn, som jeg finder en fryd for øjet.

Nå, så kommer det endelig for en dag, at Heste-Harrys og Lille Isadores og Spanske Johns plan går ud på, at Store-Butch skal åbne pengeskabet hos kulkompagniet og hente lønningsgrunkerne ud, og de er villige til at give ham halvtreds procent af pengene for hans umage og selv tage de andre halvtreds procent, fordi de ved, hvor pengeskabet er og desuden må dække alle udgifter, for eksempel en bonus til lønningschefen, ud af deres andel; og det slår mig som en meget smuk forretning for Store Butch. Men Butch ryster kun på hovedet.

"Det er for gammeldags," siger Butch. "Der er ingen, som lever af at åbne pengeskabe mere. De laver dem alt for solide, med automatiske alarmer og alle mulige andre besværligheder. Jeg har en legitim forretning nu for tiden og klarer mig udmærket. Desuden ved I gutter godt, at jeg ikke kan tåle at blive nappet en gang mere, eftersom jeg allerede har siddet inde tre gange, og i øvrigt er jeg nødt til at holde øje med ungen der. Min kone drager af til Bronx for at være med til mrs. Clancys begravelsesgilde, og jeg tænker, hun bliver derovre hele natten, for hun holder meget af begravelsesgilder, og derfor er jeg nødt til at passe lille John Ignatius Jr."

"Hør nu her, Butch," siger Heste-Harry, "lige netop dette her pengeskab lige til at gå til. Det er så gammeldags, at du kan få det op med en tandstikker. Og der er heller ikke nogen alarm, for det er første gang i årevis, de lægger mere end ti cent i det skab. Det er et rent tilfælde, at de er nødt til at lægge tyve tusind stærke i det her i aften, fordi min ven lønningschefen sørger for at komme så sent hjem med grunkerne, at han ikke får tid til at ordne udbetalingerne i dag, især ikke, når det går op for ham, at vi ikke får røvet ham. Det kommer til at gå som fod i hose, og hvordan kan en fyr ellers få fat i ti tusind stærke så let?"

Det er let at se, at Store-Butch gør de ti tusind stærke til genstand for alvorlige overvejelser, for som tiderne er, kan man nok have brug for ti tusind, især hvis man er i ølbranchen, som er meget, meget hårdt presset lige for tiden. Men endelig ryster han på hovedet igen og siger som følger:

"Nej," siger han, "jeg bliver nødt til at sige fra, for jeg er nødt til at passe på ungen der. Den gamle er meget, meget pernitten på det punkt, og jeg vover ikke at lade lille John Ignatius Jr. være alene så meget som et minut. Hvis Mary kommer hjem og finder ud af, at jeg ikke passer ungen, så falder der store mængder brænde ned. Ligesom alle andre har jeg ikke noget imod at tjene en ærlig skilling i ny og næ, men," siger Butch, "John Ignatius Jr. kommer i første række for mig."

Dermed vender han ryggen til os og går tilbage til trappen, som om han ikke mener, der er mere at tale om. Han sætter sig igen ved siden af John Ignatius Jr., og kommer endda lige i tide til at forhindre en myg i at forsyne sig fra det ene af Johns ben. Enhver kan se, at Store-Butch har en hel del tilovers for denne

her unge, skønt jeg personlig ikke ville give ti cent for et helt dusin unger, uanset kønnet.

Nå, Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John er vældigt skuffede, og står og taler sammen indbyrdes uden at tage sig noget af mig. Pludselig ser det ud til, at Spanske John, som hidtil ikke har haft noget særligt at sige, får en lys idé. Han sludrer lidt med Harry og Isadore, som åbenbart bliver vældigt fornøjede med hans idé, og til sidst går Harry hen til Store-Butch.

"Sh-h-h.h!" siger Store-Butch og peger ned på ungen, idet Harry åbner munden. "Hør her, Butch," hvisker Harry. "Vi kan tage ungen med os, og på den måde kan du arbejde og passe barn samtidigt."

"Det var da en god idé," hvisker Butch tilbage. "Lad os gå ind til mig og se på sagen."

Så tager han ungen på armen og lukker døren op til sin lejlighed og finder nogle flasker øl frem, som smager ret anstændigt, selv om de er noget sprittede i det, og så sidder vi der i køkkenet og hvisker til hinanden. Der står en lille barneseng i køkkenet, og Butch lægger ungen ned i den, og ungen fortsætter med at slumre, det bedste den har lært, mens vi sludrer. Ja, i virkeligheden sover den så tungt, at jeg begynder at tro, at Butch har givet den en spids eller to af det samme forstærkede øl, vi andre har fået serveret, for jeg føler mig faktisk lidt søvnig selv.

Langt om længe siger Butch, at hvis bare han kan tage John Ignatius Jr. med sig, kan han ikke se nogen grund til, at han ikke skal tage med dem hen og åbne pengeskabet for dem. Men, siger han, han må have fem procent ekstra, som han kan sætte

ind på knægtens bankbog, når han kommer tilbage, så at han kan blidgøre sin højtelskede hustru, hvis hun begynder at gøre sig ud til bens, fordi han har ladet ungen være sent ude om natten. Heste-Harry siger, at han finder de ekstra fem procent lige stærkt nok, men Spanske John, som lader til at være en meget reel fyr, siger at det ikke er andet end ret og rimeligt at give ungen en lille andel, siden den også skal være med til festen, og Lille Isadore lader til at være af samme opfattelse. Og så giver Heste-Harry efter og siger god for de fem procent.

Nå, men de vil ikke gå i gang før efter midnat, og eftersom der altså er god tid, finder Store-Butch nogle flere flasker forstærket øl frem, og så giver han sig til at lede efter det værktøj, han bruger til at åbne pengeskabe med, og som han siger, det er første gang, han finder frem, efter at han har bygget en barneseng til John Ignatius Jr., lige da han bliver født.

Nu er det vel i grunden et godt tidspunkt for mig at sige farvel og tak, og hvad det er, som afholder mig fra det, kan jeg den dag i dag ikke give en fornuftig forklaring på, for personlig har jeg aldrig været synderlig interesseret i at være med til at åbne pengeskabe, eftersom jeg anser den slags foretagender for at være højst uhæderlige. Når jeg tænker over det, er det eneste, jeg kan komme i tanker om kan være grunden, det forstærkede øl; men jeg vil også godt sige, at jeg er højst forbløffet over mig selv, da jeg pludselig sidder i en taxi hen ad klokken ét om natten sammen med disse her tre Brooklyn-typer og Store-Butch og ungen.

Butch har pakket John Ignatius Jr. godt ind i et tæppe, og ungen snorker stadig på sit grønne øre. Butch har en taske fuld af værktøj med sig og noget, som ligner en stor, tynd bog, og

lige inden vi forlader huset, giver Butch mig en pakke og siger, at jeg skal være meget forsigtig med den. Han giver Lille Isadore en mindre pakke, og Isadore stikker den i sin pistollomme, og i samme øjeblik, som Isadore sætter sig ind i bilen, er der noget, som begynder at vræle op, wah-wah ligesom et får, og Store-Butch hidser sig voldsomt op, for det lader til at Isadore sidder på John Ignatius Jr.s dukke, som siger "Mamma" når man klemmer den.

Åbenbart regner Store-Butch med, at John Ignatius Jr. gerne vil have noget at lege med, hvis han vågner, og det er et held for Lille Isadore, at mamma-dukken ikke er blevet klemt så hårdt, at den ikke kan sige "mamma" mere, for ellers er der en god mulighed for, at Lille-Isadore vil få sit fjæs ommøbleret.

Vi lader drosken holde en blok fra det sted, vi skal hen til i West Eighteenth Street, mellem Seventh og Eighth Avenue, og går resten af vejen, to og to ad gangen. Jeg går sammen med Store-Butch med min pakke under armen, og Butch slæber afsted med ungen og værktøjstasken og den flade tingest, der ligner en bog. På denne tid af døgnet er der så stille her i West Eighteenth Street, at man kan høre sig selv tænke, og jeg hører faktisk mig selv tænke aldeles klart og tydeligt, at jeg er en stor tosse at være med til sådan noget som det her, især sammen med en unge, men jeg fortsætter alligevel med at gå, hvilket beviser hvilken enormt stor tosse jeg i virkeligheden er.

Der er kun ganske få mennesker i West Eighteenth Street, da vi når derhen, og en af dem er en fed fyr, som står og læner sig op ad et højt hus omtrent midt nede i gaden, og som tager sig en lille spadseretur, så snart han får øje på os. Den fede fyr er åbenbart nattevagt hos kulkompagniet, og for resten en

personlig ven af Heste-Harry, hvilket forklarer, at han lister af, da han ser os komme.

Før vi forlader Store-Butch's hus er vi enige om, at Heste-Harry og Spanske John skal blive udenfor og holde vagt, mens Store-Butch er indenfor og åbner pengeskabet, og at Lille Isadore skal gå med Butch. Der bliver ikke sagt noget om, hvor jeg skal være på noget som helst tidspunkt, og jeg kan nok indse, at ligegyldigt hvor jeg er, så er jeg en outsider, men så giver Butch mig den flade pakke, og jeg går ud fra, at han vil have, jeg bliver sammen med ham.

Det er ingen kunst at komme ind i kulkompagniets kontor, som ligger i stueetagen, for nattevagten har været så imødekommende at lade døren stå åben. Ja, han er endda så imødekommende, at han kommer tilbage lidt senere og går ind på, at Heste-Harry og Spanske John snører ham godt og grundigt ind og stikker ham et lommetørklæde i munden og gemmer ham væk i en lysbrønd uden for kontoret, så at ingen vil falde på den idé, at han har noget som helst at gøre med åbningen af pengeskabet, hvis ellers nogen skulle finde på at spørge.

Kontoret vender ud mod gaden, og det pengeskab, som Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John vil have Butch til at åbne, står op til bagvæggen, lige modsat vinduerne ud til gaden. En lille elektrisk pære brænder svagt oven over skabet, sådan at alle, som kommer forbi vinduet, som for eksempel en nattevagt, kan se ind ad vinduet og se skabet, hvis de da ikke er blinde som muldvarpe. Skabet er ikke særlig højt og heller ikke særlig stort, og jeg kan se, at Store-Butch smiler ved synet af

det, så jeg tænker nok, at det her skab ikke er meget værd som pengeskab betragtet, præcis sådan som Heste-Harry påstår.

Nå, så snart Store-Butch og ungen og Lille Isadore og jeg er kommet ind på kontoret, går Store-Butch hen til pengeskabet og folder det ud, som jeg tror er en stor, flad bog, og hvad er det så andet end en slags skærmbræt, malet sådan på den ene side, at det ser ud akkurat som et pengeskab. Store-Butch sætter dette skærmbræt op foran det virkelige pengeskab, med rigelig plads mellem skabet og skærmen, så at skærmbrættet vil forhindre dem, som går forbi ude på gaden, i at se Butch, mens han arbejder med skabet, for når en mand er i færd med at åbne et pengeskab, har han brug for al den fred og ro, han kan få.

Store-Butch breder tæppet ud og lægger John Ignatius Jr. på gulvet bag ved den falske pengeskabsfront, og finder sit værktøj frem af tasken og giver sig i lag med skabet, mens Lille Isadore og jeg trækker os tilbage til en mørk krog, da der ikke er plads til os alle sammen bagved skærmbrættet. Men vi kan se, hvad Store-Butch laver, og jeg kan kun sige, at selv om det er første gang, jeg ser en professionel skabsåbner i arbejde, og jeg virkelig ikke håber, at jeg kommer til at se det nogensinde igen; så er jeg ikke i tvivl om, at Butch gebærder sig som en virkelig kunstner på sit felt.

Han begynder at bore huller i skabet rundt om kodelåsen, og han arbejder meget hurtigt og meget stille, men pludselig sker der det, at John Ignatius Jr. sætter sig op på tæppet og stikker i et vræl. Det forekommer mig højst foruroligende, og personlig holder jeg på, at nogen bør stikke John Ignatius Jr. et par øretæver for at få ham til at være stille, for jeg er nervøs nok, som det er. Men det lader ikke til, at Store-Butch lader sig

genere af vrælene. Han lægger blot sit værktøj fra sig, tager John Ignatius Jr. op og begynder at hviske: "Så-så, så-så, far egen lille sussebasse. Farmand er jo lige her."

Jeg mener jo, at det er noget være vrøvl at lukke ud i sådan en situation, og det gør heller ikke noget som helst indtryk på John Ignatius Jr. Han vræler stadig løs, og jeg tror nok, han vræler temmelig højt, for jeg kan se både Heste-Harry og Spanske John gå forbi udenfor vinduet og kaste nogle meget bekymrede blikke ind til os. Store-Butch visser John Ignatius Jr. op og ned og fortsætter med at hviske babysprog til ham, hvad der lyder højt nedværdigende i munden på en førsteklasses pengeskabsåbner ikke nedværdige sig til den slags, og til sidst hvisker Butch til mig, at jeg skal give ham den pakke, jeg har med mig.

Han pakker den op, og den viser sig at indeholde en sutteflaske fuld af mælk. Der er også en lille blik-kasserolle, og Butch giver mig kasserollen og hvisker til mig, at jeg skal finde en vandhane et eller andet sted og fylde kasserollen med vand. Altså begynder jeg at famle rundt i et mørkt rum udenfor kontoret og støder mit skinneben gentagne gange, før jeg endelig finder en vandhane og får fyldt kasserollen. Jeg går tilbage til Butch med den og han sætter sig på hug med ungen på armen og finder en æske frem af noget, som er en slags sprit i fast form, tænder spritten med sin cigartænder og giver sig til at varme vandet i kasserollen, som han har sat flasken ned i.

Flere gange stikker Store-Butch en finger ned i vandet, mens det varmer mælken, og efter nogen tid stikker han gummisutten på flasken i munden og tager sig et sug for at se, om mælken er tilpas varm, sådan som jeg har set dukker med

småbørn gøre det. Det lader til, at mælken er, som den skal være, for nu overlader Butch flasken til John Ignatius Jr., som flår den til sig med begge hænder og giver sig til at sutte på den ende, der kommer noget ud af. Naturligvis kan han ikke vræle samtidig, og Store-Butch går i gang med skabet igen, mens John Ignatius Jr. sidder på tæppet og patter løs på flasken med et så kløgtigt udtryk som et helt træ fuldt af ugler.

Det lader til, at pengeskabet enten er mere solidt end man skulle tro, eller at Store-Butch's værktøj ikke er så godt, gammelt og rustent som det er, og er også brugt til at snedkerere barneseng med, for han knækker et par bor og slider så hårdt i det, at sveden render af ham, uden at han kommer nogen vegne. Butch fortæller mig bagefter, at han er en af de første i landet, som åbner pengeskabe uden at benytte sprængstof, men han siger, at for at kunne gøre det, må man virkelig kende de skabe, man arbejder med, så at man borer de rigtige steder rundt om låsen, og det lader til, at dette særlige pengeskab er af en type, han aldrig før har truffet på, selv om det er gammelt, og desuden er han ude af øvelse.

Imens gør John Ignatius Jr. sig færdig med sin flaske og begynder at give lyd fra sig igen, og Store-Butch giver ham noget værktøj at lege med, og lidt efter skal Butch bruge værktøjet og forsøger at tage det fra John Ignatius Jr., og ungen giver et så vældigt vræl fra sig, at Butch må lade ham beholde det, indtil han kan få narret det fra ham, og det medfører naturligvis yderligere forsinkelse.

Til sidst opgiver Store-Butch med sine forsøg på at bore skabet op, og han hvisker til os, at han er nødt til at lægge en lille ladning ind for at få løsne lidt op for låsen, og det har vi

ikke noget imod, for vi begynder at blive trætte af at stå og hænge og høre på John Ignatius Jr.s kluk-lyde. Personlig har jeg i det øjeblik ikke noget større ønske end at ligge hjemme i min seng.

Nå, så begynder Butch at rode i sin taske efter et eller andet, og det lader til, at det han nu roder efter er en lille flaske med en eller anden slags sprængstof, han skal bruge til at løsne op for låsen, og først kan han ikke finde flasken, men opdager han, at John Ignatius Jr. har den og sidder og gnaver i korkproppen, og Butch har lidt af en kamp med at få John Ignatius Jr. til at aflevere den.

Så fylder han sit sprængstof i et af de huller, han borer i nærheden af kodelåsen til pengeskabet og så anlægger han en lunte, og lige før han tænder den, samler han John Ignatius Jr. op fra gulvet og langer ham over til Lille Isadore og siger til os, at vi skal gå ind i værelset ved siden af kontoret. John Ignatius Jr. lader ikke til at være begejstret for Lille Isadore, hvad jeg ikke skal fortænke ham i, for han begynder at orme sig rundt i favnen på Isadore, samtidig med at han vræler op, men pludselig bliver han så stille som en mus, og selv om jeg ikke kan bevise det, så er der noget, som siger mig, at Lille Isadore har lagt sin hånd over munden på John Ignatius Jr.

Nå, så kommer Store-Butch ind til os og overtager John Ignatius Jr. fra Lille Isadore, og ungen begynder at lave små lyde igen, og jeg tænker, at det vist er heldigt, at ungen ikke kan sladre til Store-Butch om, hvad Isadore gør ved ham.

"Jeg bruger kun en lillebitte ladning," siger Store-Butch, "og det vil ikke gøre mere støj end et knips med fingrene."

Men i næste sekund lyder der et vældigt brag inde fra kontoret, og hele etablissementet ryster, og John Ignatius Jr. bryder ud i en begejstret latter. Han tror sikkert, det er den fjerde juli.

"Jeg tror, jeg kom til at brug lidt for stor en ladning," siger Store-Butch, og så styrter han ind på kontoret med Lille Isadore og mig i hælene, og John Ignatius Jr. ler stadig voldsomt hjerteligt af en så lille unge at være. Døren til pengeskabet står på vid gab, og hele foretagendet ser temmelig hærget ud, men Store-Butch går lige hen til skabet, stikker labberne ind og hiver to tykke bundter pengesedler ud, som han stopper indenfor skjorten.

Idet vi kommer ud på gaden, kommer Heste-Harry og Spanske John farende hen imod os. De er vældigt ophidsede, og Harry siger sådan her til Store-Butch:

"Hvad fanden er det, du laver?" siger han. "Har du tænkt dig at vække hele byen?"

"Tja," siger Store-Butch, "jeg tænker nok, at ladningen var lovlig kraftig, men der er jo ikke et menneske at se, så nu skal du og Spanske John stille og roligt bevæge jer over i retning af Eighth Avenue, mens vi andre går ad Seventh til, og hvis I bare tusser afsted, sådan som et par anstændige fyre, der bare passer deres eget, så sker der ikke noget."

Men nu ser det ud til, at Lille Isadore er blevet træt af John Ignatius Jr.s selskab, for han siger, at han vil følges med Heste-Harry og Spanske John, og på den måde er det så kun Store-Butch og John Ignatius Jr. og mig, som tager den anden vej. Vi sætter os altså i bevægelse, og pludselig kommer der to strissere farende om hjørnet med kurs mod Harry og Isadore og Spanske

John. Jeg vil tro, at strisserne har hørt det jordskælv, som Store-Butch har foranlediget, og nu kommer for at undersøge det.

Men der er også grund til at tro, at hvis Heste-Harry og de to andre bare fortsætter med at spadsere ganske roligt afsted, sådan som Butch har sagt, de skal, så vil strisserne ikke bryde sig om dem, for det er ikke sandsynligt, at strisserne tror, at der er nogen, som sprænger pengeskabe med dynamit i det her nabolag. Men i samme øjeblik, Heste-Harry får øje på strisserne, går han helt fra koncepterne og trækker det gamle skydejern og begynder at pløkke løs, og sandelig om ikke også Spanske John får sit skydejern frem og pløkker løs.

Før nogen ved af det, ligger de to strissere på asfalten fyldt med bly, men andre strissere dukker op fra alle retninger og blæser i fløjter og pløkker lystigt løs de også, så jeg skal nok love for, at der er liv og glade dage, især da de strissere, som ikke jagter Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John, begynder at rode rundt i nabolaget og finder Harrys ven, nattevagten, godt og solidt snøret ind præcis der, hvor Harry har lagt ham, og nattevagten forklarer, at nogle banditter har sprængt det pengeskab, han er sat til at passe på.

Imens alt dette står på, går Store-Butch og jeg i den modsatte retning hen imod Seventh Avenue, og Store-Butch har John Ignatius Jr. på armen, og John Ignatius Jr. vræler i vilden sky. Jeg antager, at han stadig tænker på det store brag for lidt siden, som morer ham så glimrende, og håber på, at der skal komme flere af samme slags. Nå, han giver den hele armen med sine vræl, og mens vi slentrer afsted, siger Store-Butch til mig:

"Jeg tør ikke løbe," siger han, "for hvis strisserne ser mig løbe, begynder de måske at skyde efter mig, og så rammer de måske John Ignatius Jr., rent bortset fra, at hvis jeg løber, så vil mælken begynde at skvulpe inden i ham, og så bliver han dårlig. Min kone siger, at jeg aldrig må skvulpe med John Ignatius Jr., når han er fuld af mælk."

"Ja ja, Butch," siger jeg, "jeg er ikke fuld af mælk, og det gør ikke mig noget, hvis jeg kommer til at skvulpe, så hvis du ikke har noget imod det, vil jeg tage mig en lille løbetur, når vi kommer hen om hjørnet."

Men i det samme kommer der en to-tre strissere og en stor, fed overbetjent rundt om hjørnet til Seventh Avenue, og en af strisserne, som er noget stakåndet, som om han netop har taget si en ordentlig løbetur, fortæller overbetjenten, at der er nogen som sprænger et pengeskab længere nede i gaden og som knalder et par strissere ned under flugten.

Og der kommer så Store-Butch med John Ignatius Jr. på armen og tyve tusind stærke indenfor skjorten og et synderegister så langt som et ondt år gående lige hen imod dem.

Jeg kommer i meget dårligt humør på Store-Butch's vegne, og jeg kommer også i meget dårligt humør på mine egne vegne, og jeg siger til mig selv, at hvis jeg slipper ud af det her, så vil jeg aldrig omgås andre end præster og andre af den rette tro, så længe jeg lever. Jeg kan huske, jeg tænker, at det ikke ser så sort ud for mig som for Butch, for jeg vil ikke komme i Sing-Sing på livstid ligesom han, og jeg kan også huske, at jeg spekulerer på, hvad straf de vil give John Ignatius Jr., som stadig vræler af fuld hals, mens Store-Butch siger: "Så-så, så-så, fars bette

buldermand." Så hører jeg en af strisserne sige til overbetjenten: "Vi må hellere nappe de fyre. De kan være med i det."

Ja, så er det jo tydeligt nok, at det er farvel og tak til Butch og John Ignatius Jr. og mig, for nu kommer den tykke overbetjent hen til Store-Butch, men i stedet for at lægge hånd på Butch, så peger han bare på John Ignatius Jr., idet han spørger i en medfølende tone:

"Ondt for tænder?"

"Nej," siger Butch, "ikke tænder. Kolik. Jeg har lige jaget denne her doktor ud af sengen, og jeg håber, han kan gøre noget for knægten. Vi er på vej hen til apoteket efter noget medicin."

Nå, jeg bliver naturligvis en kende overrasket ved den udtalelse, for jeg er på ingen måde læge, og hvis det er sådan, at John Ignatius Jr. har kolik, så er det så sandelig ikke andet end hvad han fortjener, og jeg håber bare på, at de ikke finder på at forhøre sig om mine kvalifikationer, da den fede overbetjent siger:

"Det er slemt. Jeg kender det godt, for jeg har tre af samme slags derhjemme. Men," siger han, "jeg synes nu, det ser mere ud til, at han har ondt for tænder end kolik."

Og idet Store-Butch og John Ignatius Jr. og jeg fortsætter videre ned ad gaden, hører jeg den tykke overbetjent sige til strisseren i en meget sarkastisk tone:

"Ja, det er da meget sandsynligt, at en mand giver sig til at sprænge pengeskabe med en unge på armen. Du skal nok blive en stor detektiv en skønne dag, du!"

Der går flere dage, uden at jeg ser mere til Store-Butch, og i mellemtiden hører jeg, at Heste-Harry og Lille Isadore og Spanske John er nået helskindet tilbage til Brooklyn uden andet end et par skrammer hist og her efter det bly, strisserne sendte efter dem, og at strisserne, de pløkkede ned, heller ikke er kommet særlig meget til skade. Og hvis det kun kommer an på mig, så vil jeg helst ikke se noget til Butch i flere år frem, men en aften får jeg besøg af ham, og han lader til at være voldsomt fornøjet over et eller andet.

"Jo," siger Store-Butch til mig, "du ved jo nok, at jeg aldrig anklager en strisser for at være særligt kløgtig på noget som helst område, men det vil jeg sige dig, at den der fede overbetjent, vi render forleden, han er godt nok ret skarp. Han har ret i det med, at det er tænderne, der generer John Ignatius Jr., for hvad sker der andet end at i går får John sin første tand."

Forhøjet blodtryk

Klokken kan vel være sådan noget som halv to onsdag aften, da jeg står på hjørnet af Forty-eighth Street og Seventh Avenue og funderer over mit blodtryk, noget som jeg ellers aldrig har skænket nogen videre opmærksomhed.

For at sige det, som det er, så har jeg faktisk aldrig hørt om mit blodtryk før denne onsdag eftermiddag, da jeg går op til dr. Brennan for at snakke om min mave, og han anbringer en dingenot på min arm og siger, at mit blodtryk er højere end en kat, der krummer ryg, og at jeg må være meget forsigtig med, hvad jeg spiser samt undgå at hidse mig op, da jeg ellers risikerer at kradse af meget pludseligt – når jeg mindst venter det.

"En mand med sådanne nerver og sådan et blodtryk må holde sig i ro," siger doktoren. "Ti dollars, tak," tilføjer han.

Nå, så står jeg altså der og tænker på, at jeg vist hellere må gå lidt stille med dørene og undgå at hidse mig op, noget, der faktisk ikke er så let, sådan som forholdene for tiden arter sig her i byen – samtidig med at jeg ønsker, at jeg havde de ti dask igen, så jeg kunne sætte dem på "Sunny Beau" i fjerde løb i Pimblico i morgen, da jeg pludselig ser op – og hvem står foran mig andre end Røde Charley?

Nu skal jeg lige bemærke, at hvis Røde Charley krydser min vej, kan De godt sætte al kaffen på Java ind på, at jeg lige så stille damper et andet sted hen, for Røde Charley skal jeg ikke nyde noget af at komme i karambolage med. Han hører til dem, der bli'r knotne, bare man kommer til at træde i deres skygge. Der er ingen her i byen, der bryder sig om at have noget med ham at

gøre, for han er en meget hårdkogt herre. Jeg tror ikke, der findes nogen her i verden, der er så hårdkogt som han. Han er en gevaldig bredbrystet krabat med et par mægtige gribetænger, og han er en ondskabsfuld fyr, som det ikke rører et klap at slå folk ned og trampe dem i deres fysiognomier, hvis det passer ham.

Røde Charley er faktisk en ren bavian, og alle og enhver ved, at han næsten altid løber rundt med en skyder i lommen og sommetider plaffer folk ned, bare fordi den måde, de sætter hatten på, ikke passer ham – og Røde Charley er meget kritisk med hatte. Røde Charley nedlægger faktisk adskillige her i byen med pusterøret, og dem han ikke skyder, gi'r han kniven, og den eneste grund til, at han for tiden ikke er inde bag tremmerne, er den, at han lige er sluppet ud, og man ikke har haft tid til at finde på noget nyt at putte ham ind for.

Da jeg er kommet så nogenlunde til bevidstheden igen, og det er gået op for mig, hvem jeg har for mig, så hører jeg Røde Charley sige:

"Davs med dig – her har du mig altså igen."

Så griber han mig i krebsen, og det nytter aldeles ikke noget at tænke på at tage billetten, sådan som jeg faktisk har mest lyst til.

"Davs Charley," siger jeg venligt. "Hvordan skær den?"

"Jo tak," siger Charley. "Den skær fint; det er godt, jeg traf dig, for jeg er netop ude efter lidt selskab. Jeg er nemlig lige kommet hjem fra en tre dages forretningsrejse til Philadelphia."

"Jeg håber virkelig, at du havde heldet med dig i Philly," siger jeg. Men nyheden gør mig en kende nervøs, for jeg er temmelig god til at læse aviser og er fuldstændig ansjos med, hvad slags

forretninger Charley har lavet i Philly. Det er nemlig ikke mere end en dag siden, jeg ser i avisen, at Gloomy Guss Smallwood, som er en af spidserne indenfor sprutbranchen dernede, uden videre bliver gjort kold udenfor sin gadedør.

Selvfølgelig vil jeg ikke påstå, at det er Charley, der har plaffet Gloomy Guss Smallwood ned, men bare det, at Røde Charley opholder sig i Philly samtidig med, at Guss bliver lagt kold, bevirker, at jeg kan stave og lægge sammen lige så godt som enhver anden. Det er akkurat, som hvis der sker et bankrøveri i Cleveland, Ohio, og Charley er i nærheden – så tænker jeg mit. Og da han nu dukker op, er det helt sikkert, at mit blodtryk giver sig til at stige og stige.

"Har du nogen bommelommer på dig?" siger Charley. "Jeg er helt flad."

"Bare et par skilling," siger jeg; "jeg har lige givet en medicinmand 10 dask for at fortælle mig, at den er helt gal med mit blodtryk. Men du er naturligvis velkommen til at få, hvad jeg har."

"Nå, det er jo ikke noget at snakke om for et par flotte fyre som os to," siger Charley. "Lad os hellere stikke over i Nathan Detroits spillebule og vinde lidt stakater."

Jeg skal villigt indrømme, at jeg ikke er varm på at komme over i Nathan Detroits spillebule, og hvis jeg endelig får lyst til at slå et slag derover, så skulle det helst ikke være sammen med Røde Charley, for det er jo engang sådan, at en fyrs rygte bestemmes af, hvem man omgås, og når der er tale om spil, er den særlig kritisk, og der er al mulig grund til at gå ud fra, at mine aktier vil synke betydeligt, hvis jeg tropper op i selskab med Charley. Nå, i hvert fald har jeg ikke kasse nok til at spille

for, og hvis det skulle hænde mig, at jeg er i besiddelse af den tilstrækkelige kapital til at rafle for, vil jeg overhovedet ikke rafle, men sætte pengene på "Sunny Beau", hvis jeg da ikke går hjem og betaler lidt af på det, der brænder mest på, f.eks. huslejen.

Ydermere kommer jeg til at huske på, hvad dr. Brennan siger til mig om at undgå ophidselse og den slags, og jeg er helt sikker på, at der bliver panik hos Nathan Detroit, hvis Charley dukker op, og sæt mit blodtryk stiger så voldsomt, at jeg li' så stille kradser af, før jeg kan få tid til at gøre testamente. For at sige det, som det er, kan jeg allerede mærke, hvordan blodet springer et par streger op og stiger inden i mig, men selvfølgelig skal jeg ikke nyde noget af at blive ukammerat med Charley, så vi går over til Nathan.

Spillet foregår den aften oven over en garage i Fifty-second Street. Sommetider foregår det oven over en beværtning i Forty-seventh Street eller i bagværelset i en cigarbutik i Forty-fourth Street. Man kan i det hele taget regne med at finde Nathan Detroits spillebule hvor som helst, da den flytter hver nat, eftersom der ikke er nogen ræson i at lade den blive på et sted, så panserne kan få snuset op, hvor den holder til. Derfor flytter Nathan Detroits spillebule fra sted til sted, og de medborgere, der får lyst til at spille, må derfor spørge sig for hver eneste nat, og selvfølgelig er gud og hvermand i byen klar over, hvor det foregår, da Nathan Detroit til stadighed har et par fyre rendende rundt hist op og her ned for at holde publikum à jour med adressen og aftenens stikord.

Nå, vi finder Bøf-Jack siddende i en vogn udenfor garagen i Fifty-second Street, og han hvisker Kansas City, hvad der altså

er stikordet for den aften.

Men vi får ikke brug for noget stikord af nogen som helst slags, for i samme sekund Stærke-John, dørvogteren, får øje på os gennem kighullet i døren og ser, at Charley er med mig, åbner han døren i betydelig hast og stikker os et gevaldigt Standard-Oil-smil, for der er ikke nogen i byen, der holder døren lukket for Røde Charley ret længe ad gangen.

Det er et temmelig snusket rum her over garagen, og det er fyldt med røg, og spillet er i fuld gang ved et gammelt roulettebord, og rundt om bordet står folk så tæt, at det er komplet umuligt at ramme en strikkepind ned mellem to af dem med en forhammer. Her er alle byens matadorer, for det flyder med penge over hele linjen, og det ser ud til, at folk er i det spendable hjørne. Jeg vil ikke lægge skjul på, at der rundt omkring bordet står adskillige meget skrappe drenge – også nogen, der skyder én i hovedet eller måske i maven, uden at det rører dem.

Jeg skal ikke nægte, at jeg – da jeg får øje på sådanne eksemplarer som Heste-Harry fra Brooklyn, Snorke-Sam Levinsky og Ensomme Louie fra Harlem – bliver klar over, at dette er et meget usundt sted for mit blodtryk, for disse herrer er ganske betydeligt skrappe og er kendt som sådan af alle og enhver.

Men der står de altså rundt om bordet sammen med Græker-Nick, Grå-John og Okay-Okun og mange andre pampere, og alle sammen har de hænderne fulde af store beskidte pengesedler, som de smider rundt med, som var det mellemlægspapir.

Bagved dette slæng ser jeg en masse småkravl, som prøver på at klemme poterne ind mellem spidserne for også at få lidt

penge på brættet, og der er også nogen, de kalder Shylocker, fordi de giver sig af med at låne penge, hvis den begynder at knirke for en eller anden ved spillebordet. De er ikke uvillige til at forstrække én med mindre beløb mod pant i ure eller ringe eller andet gods og guld til en rente, som de ikke sætter noget videre til på.

Nå, som jeg sagde, så er der ikke plads ved bordet for selv det magreste skelet, idet vi kommer ind i lokalet, men Røde Charley brøler et gevaldigt Goddav i stuen, og fyrene ser sig hastigt omkring, og i næste sekund er der mægtig plads ved bordet – så meget plads, at både Charley og jeg kan komme frem i første geled. Det er helt utroligt, så der pludselig bliver plads, navnlig når man tager i betragtning, at der overhovedet ikke var plads, da vi kom ind.

"Nå, hvem lægger for?" siger Røde Charley.

"Det gør du selvfølgelig, Charley," siger Store Nig, bankøren, meget hurtigt og stikker Charley en gang terninger til trods for, at en af fyrene – efter hvad jeg senere får at vide – lige skal til at lægge op til en nier, da vi kommer hen til bordet. Alle er meget stille, og folk står bare og glor på Charley. Der er ikke nogen, der tager notits af mig, for alle kender mig og ved, at jeg nu engang bare er her, og der er ikke nogen, der nærer mistanke om, at jeg er sammen med Røde Charley, skønt Heste-Harry sender mig et blik, der sikkert ikke er særligt sundt for mit blodtryk eller for nogens blodtryk i det hele taget.

Nå, Charley snupper terningerne og vender sig om mod en lille fyr med rundpuldet hat, som forsøger at gemme sig væk bag de andre, så Charley ikke bemærker ham, men Charley river hatten af fyrens hoved, ryster terningerne i hånden og

smider dem ned i hatten og råber "Ha", sådan som terningespillere har for skik.

Så titter Charley ned i hatten og siger: Ti, men han lader ikke nogen andre kigge med, ikke engang mig, så der er i virkeligheden ingen, der ved, om Charley har kastet ti eller hvad.

Men der er selvfølgelig ikke nogen af de tilstedeværende, der skal have noget af at kigge, eller som tvivler på, at Røde Charley har kastet ti, da Charley jo let kan få den tanke, at dette er ensbetydende med, at der er nogen, som tror, han er en løgnhals, og er der noget, Charley ikke ka' li', så er det at blive kaldt en løgnhals.

Hos Nathan Detroits spilles der nærmest mand-mod-mand-spil, fordi folk vædder lige så meget indbyrdes, som de vædder med banken. Det er i virkeligheden det samme, som hvis to fyre giver sig til at rafle for sig selv, og Nathan Detroit behøver ikke at bekymre sig om spilleborde og den slags udstyr, sådan som de har det i rigtige spillehuse. For at få gang i sagerne behøver Nathan Detroit bare finde et passende sted, skaffe nogle terninger og tage sine procenter, hvad der på ingen måde er nogen dårlig forretning.

Når man spiller sådan, kommer der ikke sving i sagerne, før én eller anden har slået et godt slag. Så begynder de andre at råbe op om, at den kan de sagtens klare, og enten gør de det, eller også gør de det ikke, for chancerne i dette som i ethvert andet land er 2 mod 1 for, at man slår 7, før man slår 10.

Nå, da Charley nu brøler, at han har en tier i bulehatten, er der selvfølgelig ingen, der skal ha' noget klinket, og der er stille som i en domkirke, og Charley ser sig om og får øje på Jøde-

Louie nede ved den anden ende af bordet til trods for, at Jøde-Louie skrumper ind og bliver så lille som en mindreårig dværg, da Charley sætter projektørerne på ham.

"Jeg er inde med 500 stærke," siger Charley, "og det er dig, der har chancen, Louie," siger han og mener, at han er villig til at lade Louie holde 1000 stærke mod 500 på, at han ikke kan slå en tier.

Jøde-Louie er til hver en tid kun en småspiller, og han er i virkeligheden mere Shylock end spiller, og han står ved bordet udelukkende, fordi han netop skal til at låne Græker-Nick lidt kontanter. Det er sædvanligvis lige så svært at få Jøde-Louie til at vove 1000 mod 500 som at få ham til at give sine bommelommer til Frelsens Hær, hvad der overhovedet ikke er la'-sig-gørligt. Det er helt sikkert, at han aldrig vil drømme om at vædde 1000 mod 500 på Røde Charleys betingelser, og da Charley nu siger, at det er dem, der skal duellere, begynder han at ryste over hele kadaveret.

De andre, der står rundt om bordet, siger ikke et kny, og derfor begynder Charley på ny at ryste med terningerne i næven, spytte på dem og smide dem i bulehatten og sige "Ha", men naturligvis er der ingen andre end Charley, der får lov at titte, og han kigger på terningerne og siger: "En femmer!" Så rasler han igen med terningerne, smider dem ned i hatten og siger "Ha", og otte, siger han efter et blik i hatten. Jeg begynder at svede af frygt for, at han skal kaste en syver næste gang, for jeg er klar over, at Charley ikke har 500 dollars at betale med, skønt på den anden side ved jeg jo udmærket, at Charley aldrig drømmer om at betale, hvad han så end slår.

Efter næste kast brøler Charley: "Penge," og det skal betyde så meget som, at han har slået en tier, skønt der selvfølgelig ikke er nogen, der kan se det uden ham selv.

Og så stikker han poten frem mod Louie, og Jøde-Louie rækker ham langsomt og dvælende en stor, fed tusindlap. I hele mit liv har jeg aldrig set en fyr se så fladtrådt ud som Louie i dette øjeblik, da han tager afsked med sin seddel. Hvis Louie overvejer at anmode Charley om at få terningerne at se for at være sikker på, at det nu også er en tier, så snakker han i hvert fald ikke højt om det, og da Charley ikke ligefrem synes at være vild efter at vise tieren til nogen af de andre, så er der ingen af dem, der skal nyde noget, og de er fuldstændig på det rene med, at Charley ikke er af den slags, der finder sig i nærgående spørgsmål fra andre – navnlig da ikke om sådan en bagatel som en tier.

"Nå," siger Charley og stikker sedlen i lommen, "jeg tror, at det er nok for i aften," og han kaster den rundpuldede tilbage til ejermanden og gør tegn til mig om at komme med, hvad jeg er glad for, eftersom stilheden i lokalet får mine indvolde til at bævre, og jeg ved, at det ikke er godt for mit blodtryk. Ingen så meget som åbner ansigtet, da vi kanter os hen mod udgangen, og ingen kan gøre sig noget begreb om, hvor nervøs det kan gøre én at stå i en stor klynge, der ikke siger et muk – ikke mindst, når man ved, at helvede kan bryde løs, hvad øjeblik det skal være.

Først da vi er henne ved døren, tager knæveren fat igen, og hvem andre end lille Jøde-Louie kvækker efter Røde Charley: "Charley," siger han, "det var vel nok med lodder og trisser?" Og de giver sig alle til at skrupgrine, og vi kommer ud, men skønt

jeg ofte senere spekulerer over det, er jeg aldrig blevet klar over, om Charley laver sin tier med en sekser og en firer eller med to femmere, hvad de kalder *med lodder og trisser*.

Jeg håber nu svagt på, at det skal lykkes mig at slippe væk fra Charley og komme hjem, da jeg er helt på det rene med, at han er den sidste, man skal udsætte sit blodtryk for, og hertil kommer, at folk meget let kan få en gal opfattelse af mig, når jeg turer rundt med Charley på denne måde, men da jeg foreslår Charley at skilles, synes han at blive stødt på manchetten: "Hør her," siger han, "det ligner ikke noget at snakke om at stikke af fra en kammerat, netop som vi skal til at ha' det lidt gemytligt. Jeg er sikker på, du går med mig, for jeg kan li' at have selskab, og nu går vi et slag ned til Svine-Ikey og napper en gang stuss. Ikey er en gammel ven af mig, og jeg skylder ham revanche."

Nu er jeg selvfølgelig ikke lige netop vild efter at tage med ned til Svine-Ikey, eftersom hans værtshus ligger et sted nede i den gale ende af byen, og jeg kan ikke døje at spille stuss, da jeg aldrig har kunnet komme efter det, og hertil kommer, at jeg ikke har glemt, hvad dr. Brennan siger til mig om at få lidt søvn ind imellem, men på den anden side skal jeg ikke nyde noget af at såre Charleys følelser, navnlig ikke, da han uden tvivl vil være i stand til at gøre noget alvorligt ved mig, hvis jeg ikke går med.

Så råber han en taxi an, og vi starter ned mod den billige ende af byen til Svine-Ikey, og jockeyen, der kører for os, farer af sted som et forsinket lyntog, og det får mit blodtryk til at ryge endnu et par tommer i vejret. Sådan føler jeg det i det mindste. Charley lægger derimod overhovedet ikke mærke til farten. Det ender med, at jeg stikker snuden ud ad vinduet og

høfligt anmoder jockeyen om at tage den lidt mere med ro, eftersom jeg ønsker at komme til bestemmelsesstedet i ét stykke, men fyren hører overhovedet ikke, hvad jeg siger.

Vi er kommet ned til hjørnet af Nineteenth Street og Broadway, da Røde Charley pludselig brøler til chaufføren om at holde et øjeblik, hvad fyren også gør. Charley stiger ud af vognen og siger til jockeyen: "Når en kunde beder dig om at tage den med ro, hvorfor opfører du dig så ikke ordentligt og tager den med ro, hva'? Nu skal du bare se, hvad jeg har til dig!"

Og Røde Charley ryger på ham og klipper den stakkels fyr sådan én på hagen, at han ryger ned fra sædet og ud på fortovet, og så klatrer Charley selv op og tager rattet, og vi fortsætter kørslen med Charley som chauffør, mens fyren bliver liggende i rendestenen så stiv som et bræt. Nu har Charley engang i en kortere periode været chauffør af profession, indtil panserne får mistanke om, at han ikke altid afleverer passagererne på de rigtige adresser, en trafik, som navnlig gi'r bonus, når kunderne er fulde fra starten. Han er en temmelig god chauffør, bortset fra, at han kun ser lige frem for sig og hverken til højre eller venstre. Personlig er jeg i almindelighed ikke interesseret i at køre i taxa med Charley og i særdeleshed ikke, når han selv sidder ved rattet, for Charley kører sandelig meget, meget hurtigt. Han holder et stykke fra Ikey og siger, at vi lader vognen stå, indtil en eller anden finder for godt at hente den, men netop som vi forlader køretøjet, kommer der en panser hen og siger, at vi ikke kan lade vognen parkere der uden chauffør.

Nå, det skal ikke være nogen hemmelighed, at Charley ikke kan fordrage, at pansere kommer med gode råd, så han kigger

op og ned ad gaden for at se, om der er nogen vidner, trækker blank og stikker panseren en på skrinet, så benene krøller sammen under ham. Jeg vil gerne fastslå, at jeg aldrig har mødt nogen, der kan stikke en på tuden som Charley, for han benytter altid en eller anden lille jerndingenot til at give slaget rigtig vægt med. Da panseren tumler om, griber Charley mig i armen og styrter hen ad gaden, og lidt efter hopper vi ind til Ikey.

Ikey driver, hvad man kalder et stuss-etablissement, og der er masser af bredbrystede bysbørn, som mødes her for at få lidt gang i omsætningen. Det ser ikke netop ud til, at Charleys tilsynekomst vækker overvældende henrykkelse, selv om Ikey på den anden side ser ud til at være ved at omkomme af gensynsglæde. Denne Svine-Ikey er en lille, firskåren, pluskæbet fyr, som ville ta' sig mægtig naturlig ud juleaften i et slagtervindue med en citron i munden, men alt tyder faktisk på, at han og Charley er gode, gamle venner og tænker det bedste om hinanden – til tider da i hvert fald.

Men da Charley lidt efter forbereder sig på at kaste sig ud i spillet, kan jeg se, at der er måde med Svine-Ikeys henrykkelse – til trods for, at Charley med en flot håndbevægelse river sin store seddel frem og siger, at det ikke skal skille dem ad, hvis han taber lidt gysser til Ikey – bare sådan for gammelt venskabs skyld. Men jeg er sikker på, at Svinet ved, at han ikke har den ringeste chance for at komme inden for skudhold af Charleys tusindlap, for det varer ikke mange sekunder, før Charley navigerer sedlen tilbage i tegnedrengen, og den viser sig ikke mere offentligt, selv om Charley taber, så det rasler, da han først har kastet sig ud i spillet for alvor.

Nå, da klokken er hen ad fem om morgenen, siger Charley stop, eftersom han på dette tidspunkt har sådan noget som 130 tusindlapper på minuskontoen, hvad der er en hel god slat penge selv for en fyr som Charley, der først og fremmest spiller med musklerne, og selvfølgelig er Ikey udmærket klar over, at der ikke er skyggen af en chance for bare at få 130 cent halet ud af Charley – for ikke at tale om de andre tusinder. Der er tomt i lokalet på dette tidspunkt, og Ikey brænder efter at lukke biksen. Han er uden tvivl villig til at kvitte en million, hvis det kan få Charley til at pakke sammen, men sagen er den, at i stuss har en fyr, der taber, ret til at få en vis procentdel tilbage af det, han har tabt, og nu står Ikey og ryster i bukserne for, at Charley skal gøre krav på denne procentdel – til trods for, at han aldeles ikke drømmer om at betale – og det vil ruinere Ikeys biks.

Hertil kommer, at Charley hævder, at han ikke vil gi' sig under nogen omstændigheder, for Ikey er hans ven, siger han, så det ender med, at Ikey sender bud efter en professionel spiller ved navn Fidus-Goldberg, som derefter tager sagen i sin hånd, og i løbet af nulkommanul har han taget fuppen på Charley ved at snyde i hans favør, så spillet slutter lige.

Personlig interesserer jeg mig ikke et hak for spillet, men benytter lejligheden til at nappe mig en lille en på øjet henne i en krog, hvad der synes at bekomme mit blodtryk vel. Jeg kommer så vidt, at jeg endda slet ikke har nogen fornemmelse af mit blodtryk, da Charley og jeg forlader Ikeys biks, for det er mit stille håb, at Charley vil lade mig slippe, så jeg kan komme hjem til køjs. Men skønt klokken er seks, og solen står højt på himlen, er Charley stadig fuld af pep, og han ser ikke rettere, end at vi må slå et slag hen i Boheme-klubben.

Dette forslag sætter på ny skub i mit blodtryk, for Bohemeklubben er et af de værste minefelter, der eksisterer. Det er et sted, hvor folk tyer hen, når der absolut ikke er åbent noget andet sted i byen, og den bestyres af en fyr ved navn Dolke-O'Halloran, der stammer nede fra Greenwich Village, og som går for at være en skidt knægt af første skuffe. Det er velbekendt, at man med den største lethed kan slippe af med livet hver eneste nat i O'Hallorans etablissement – selv om man ikke foretager sig andet end at indånde O'Hallorans saft.

Men Charley holder på, at vi skal gå derhen, så selvfølgelig går jeg med, og til at begynde med er alt lutter idyl – bortset fra en flok selskabsklædte fyre og deres piger, der nu presser citronen til sidste dråbe efter at have været på turné hele natten, og de hyler og skaber sig henne i et hjørne. Røde Charley og Dolken får sig et bæger af en flaske, som O'Halloran går med i lommen for ikke at risikere at få den blandet sammen med den saft, der er beregnet for gæsterne, og alt imens genopfrisker de gamle minder fra de dage, da de sejlede med skraldevogne på Hudsonfloden – da pludselig fire pansere i civil træder ind. De er altså ikke i tjenesten og er absolut ikke ude på at gøre nogen fortræd, da de bare vil have sig en lille gewesen, inden de går hjem, og det er ikke sandsynligt, at de overhovedet vil lægge mærke til Charley, hvis han ellers passer sine egne affærer. De er naturligvis udmærket godt klar over, hvem han er, og det ville passe dem gevaldigt at få lov til at lægge ham i jern, hvis bare de kunne finde et eller andet påskud dertil, hvad de tilsyneladende ikke kan. Derfor ser de overhovedet ikke til den side, hvor Charley er. Men hvis der er noget, Charley ikke kan lide, så er det pansere, og han begynder

at nidstirre dem fra samme sekund, de tager plads omkring et bord, og lidt efter hører jeg ham sige til Dolken:

"Hør," siger han, "hvad er det dejligste syn i verden?"

"Det har jeg ingen idé om, Charley," siger Dolken. "Hvad mener du selv?"

"Fire døde pansere i en rendesten," siger Charley.

Ved disse ord lemper jeg mig lige så stille hen mod udgangen, da jeg er absolut modstander af at komme i karambolage med pansere – og specielt disse fire pansere, så jeg ser ikke alt, hvad der nu sker. Alt, hvad jeg når at se, er, at Charley griber fat i et par af de store platfødder, som en af panserne langer ud efter ham, men så bliver der rav i den, og de selskabsklædte fyre og pigerne begynder at hyle op, og mit blodtryk stiger til ca. en million.

Jeg kommer ud i det fri, men jeg halser selvfølgelig ikke af sted uden videre, som om jeg ikke er ved mine fulde fem. Næh, jeg bliver stående for at se, hvordan den udvikler sig derinde – og det ser faktisk ud, som om der er mægtigt med øretæver i luften. Skyderi regner jeg ikke med, der bliver, for jeg ved, at Charley er for snu til at knalde en panser, for det er nemlig det værste, en fyr kan gøre her i byen. Panserne skal nok holde fingrene fra skyderne, da de jo ikke er særlig interesserede i, at det kommer frem, hvor de tilbringer deres fritid. Jeg er derfor sikker på, at d'herrer vil afgøre deres mellemværende i mindelighed.

Lidt efter stilner støjen af. Døren går op, og Charley kommer ud, idet han børster snavset af paletoten, og han ser ud til at være temmelig frisk. Inden døren smækker i med et brag, fanger jeg et glimt derinde fra og ser en hel flok fyre ligge på

gulvet, og jeg kan høre de selskabsklædte sheiker og pigerne hyle værre end nogensinde.

"Nå," siger Charley. "Det var det – jeg var ellers begyndt at blive urolig for, at du ville lade mig i stikken, hvad jeg ville have taget dig meget ilde op, men her er du altså. Nu foreslår jeg, at vi forlader dette etablissement, for de laver en larm derinde, så man ikke kan høre sig selv tænke. Lad os gå hjem til mig og få hyænen til at bikse lidt morgenmad sammen til os, og så kan vi nappe os en lille en på øjet. Lidt skinke og æg er absolut ikke at foragte på denne tid af morgenen."

Selvfølgelig er jeg ikke sådan direkte modstander af en gang skinke og æg om morgenen, men jeg er ikke ligefrem henrykt for at gå med Charley hjem. Jeg har nemlig fået tilstrækkeligt af Charley på dette tidspunkt, så jeg tænker, jeg kan klare mig en rum tid, og jeg nærer absolut ingen trang til at blive indviet i hans privatliv. På den anden side overrasker det mig, at han i det hele taget har et privatliv. Ganske vist er der én eller anden, der en dag fortæller mig, at Charley har giftet sig med en af naboens pigebørn og bor et eller andet sted på Tenth Avenue omkring fyrrerne, men der er ingen, som ved rigtig besked, og under alle omstændigheder er der almindelig enighed om, at hans kone må have det værre end en hund.

Selv om jeg altså ikke netop brænder efter at gå med Charley hjem, så kan jeg under ingen omstændigheder bekvemme mig til at afslå en høflig invitation om at spise skinke og æg – i særdeleshed da Charley ser meget overrasket på mig, da jeg ikke straks giver mig til at rødme af henrykkelse. Det går op for mig, at det ikke er alle og enhver, der bliver inviteret med Charley hjem. Derfor siger jeg tak og tilføjer, at der ikke er

noget, jeg hellere vil end spise den skinke og de æg, som hans hyæne bikser sammen til os, og lidt efter er vi på vej op ad Tenth Avenue i retning af Forty-fifth Street.

Det er endnu temmelig tidligt på morgenen, og høkerne er ved at gå i gang med at åbne deres etablissementer for dagen, og på fortovet trasker småbørn af sted på vej til skole, og ud gennem glughullerne i beboelsesejendommene ser vi de gamle fruentimmere ryste sengeklæderne samt både det ene og det andet, men i samme sekund de får øje på Charley og mig, bliver der ro i lejren. Jeg kan tydeligt se, at Charley nyder den største respekt her i sin hjemstavn. Høkerne skynder sig ind i deres bikse og ruller sjalusierne for, og børnene holder op med at huje og fjante og lister af sted på tæerne. De gamle kællinger trækker snuderne til sig og der bliver dødstille i gaden – så stille, at det eneste man kan høre er Charleys og mit hovslag på fortovet.

Der holder en isvogn med et par krikker for ved en forretning, og da Charley ser hestene, få han et mægtigt indfald. Han standser og betragter krikkerne meget omhyggeligt, skønt der så vidt jeg kan se ikke er noget usædvanligt ved dem. Det er ikke andet end et par store, tykke krikker. Til sidst siger Charley til mig:

"Da jeg var i lømmelalderen," siger Charley, "var jeg temmelig god med den højre og slog ofte en hest for panden, så den gik i jorden. Jeg gad vide, om jeg har mistet kræfterne, den sidste panser jeg var i lag med, måtte have den to gange."

Så træder han hen til en af ishestene og trækker blank og langer den én med sin højre lige mellem gluggerne. Slaget har ikke mere end fire tommer bag sig, men ned går herr Hest nok så nydeligt, idet den ser meget overrasket ud. Jeg har set mange

blive knoklet ned i mit liv, inklusive dem, Dempsey nedlagde, da han rigtig var i form, men jeg har aldrig set sådan en på kassen, som den Charley langer krikken.

Nå, isvognmanden kommer farende ud fra forretningen helt blå i hovedet over, hvad der er sket hans hest. Men da han ser, det er Charley, går gassen hurtigt af ham, og han lusker tilbage til forretningen, mens hesten ligger og tager tælling, og Charley og jeg lunter videre. Så kommer vi til det hus, hvor Charley siger, han bor, og foran huset ser vi en sortsmudsket fyr med en trækvogn ladet med frugt og grøntsager og forskelligt andet ragelse, som Charley tipper over, da vi går ind i huset, mens fyren bander og tordner os langt ned i Helvede, så svovlet står efter os. Jeg ånder lettet op, da vi endelig er hjemme hos Charley, for jeg kan mærke, at mit blodtryk bliver værre og værre for hvert minut, jeg er sammen med Charley.

Vi klatrer to etager op, og derefter åbner Charley døren, og vi triner indenfor og finder en nysselig rødhåret snut, som ikke er større end tobak for en skilling, og det ser ud, som hun lige er hoppet ud af fjerene, da hendes røde hår stritter som en tot hø, og hendes glugger ser ud til at være klistret til af søvn endnu. Til at begynde med synes jeg, at hun er en sød lille strik, men så opdager jeg et bestemt udtryk i hendes øjne, som fortæller mig, at snutten, hvem hun så end er, er meget uvenligt indstillet overfor omverdenen.

"Hallo, Tuttie," siger Røde Charley. "Hvad mener du om en gang skinke og æg til mig og min kammerat her? Vi er helt fladtrådte af at støjse omkring."

Nå, den lille rødhårede ser bare på ham uden at mæle et ord. Hun står ude midt på gulvet med den ene hånd bag ryggen,

men pludselig kommer hånden frem, og i den holder hun en af disse små baseballkøller, som drengene spiller bold med, og som måske koster 20 cent, og lige i det samme hører jeg et sjask, og jeg ser, hun langer Charley en på siden af gummerne med køllen.

Selvfølgelig bliver jeg med et mildt udtryk forfærdet over sådan en opførsel, da jeg går ud fra, at Charley mindst vil slå hende ihjel på stedet, og så hænger jeg på den, eftersom jeg har været vidne til et mord. Måske vil jeg blive spærret inde bag tremmerne adskillige år, sådan som det tit går folk her i byen, når de har overværet et mord. Men Røde Charley synker bare om i en gyngestol i det ene hjørne af stuen og griber sig til hovedet, mens han jamrer: "Hov, hov, lille skat, la' vær' med det," siger han. "Ta' den dog med ro, elskede." Og jeg husker, at han derefter siger: "Vi har gæster til morgenmaden." Og så vender den lille rødhætte sig om mod mig og betragter mig med et blik, som jeg nok skal huske resten af mine dage, skønt jeg smiler venligt til hende og omtaler det dejlige vejr, det er i dag.

Så siger hun:

"Nå, det er dig, din bisse, der lokker min mand med ud hele natten – sådan en sjover," siger hun, og i det samme sekund farer hun på mig, og jeg springer mod døren. Mit blodtryk ryger op på højeste gear, for det er ganske tydeligt, at mrs. Røde Charley er meget ophidset. Jeg lægger hånden på dørgrebet, men i samme øjeblik er der noget, der rammer mig oven i bolden, noget, som jeg senere regner ud må være baseballkøllen, skønt jeg husker svagt, at jeg først troede, det var loftet, der brasede ned.

Hvordan jeg får døren lirket op, aner jeg ikke, eftersom jeg er temmelig groggy, og mine ben bævrer under mig, men når jeg nu tænker tilbage på situationen, husker jeg, at jeg kommer ned ad trappen i rekordtid, og lidt efter slår den friske luft mig i møde, så jeg er klar over, at jeg er ude i det fri. Men pludselig får jeg en helt ny fornemmelse i baghovedet og mærker noget klaske mod knolden, og det forekommer mig, at mit blodtryk nu stiger så stærkt, at det begynder at pible ud oven i bolden på mig. Så kigger jeg mig tilbage over skulderen og får øje på mrs. Charley, der står henne ved grønthandlervognen, hvor hun snapper den ene grøntsag efter den anden og hiver efter mig.

Men hvad der rammer mig i baghovedet til sidst er hverken et æble, en pære, et kålhoved eller en melon, men den sten som kræmmeren bruger til at snyde på vægten med. Det er denne sten, der laver så stor en bule i mit baghoved, at dr. Brennan tror, det er en svulst, da jeg næste dag går op til ham angående min mave – og jeg gør ikke noget for at rive ham ud af vildfarelsen.

"Men," siger medicinmanden, da han igen tager mit blodtryk. "Deres blodtryk er nede under normalen nu, og så vidt jeg kan skønne, er der ikke nogen overhængende fare til stede. Det viser altså, hvor nyttigt det kan være en gang imellem at holde sig lidt i ro," siger dr. Brennan. "Ti dollars, tak," tilføjer han.

St. Pierres lilje

Det er en tirsdag morgen ved firetiden. Vi sidder fire mand i Hygge-Charley Bernsteins lille beværtning i Forty-eighth Street og muntrer os med lidt firstemmig sang – ganske gelinde for ikke at genere panseren udenfor, en flinker fyr ved navn Carrigan, der ka' li' og få sig en lille en på øjet på denne tid.

Hygge-Charleys lille værtshus går under navnet "Krystalpaladset", skønt der selvfølgelig ikke er så meget krystal i lokalet, som der kan ligge bag på en negl. Der er bare 12 stole og 12 selskabsdamer, da Charley mener, at hans gæster i høj grad er selskabeligt anlagte.

Det er derfor, han holder en selskabsdame ved hvert bord, og hvis det træffer sig, at der er 12 forskellige gæster – hvad der er meget sjældent – har de hver sin selskabsdame at muntre sig med og købe genstande til, og ingen kan nogensinde påstå, at han behøver at føle sig ensom hos Hygge-Charley.

Rent personlig giver jeg ikke en jante for at snakke med Charleys legetanter – det være sig enkeltvis eller med hele bundtet på én gang, for der er nemlig ingen af dem, der er noget videre for øjet, og jeg går ud fra, at de alle sammen må være temmelig åndssløve, for ellers ville de ikke arbejde som selskabsdamer hos Hygge-Charley. Nu og da snakker jeg med Charley om dette problem, og han er ikke utilbøjelig til at give mig ret, men det er temmelig svært at skaffe Ziegfield-donnaer til 25 dask om ugen, siger han.

Selvfølgelig køber jeg aldrig genstande til tanterne i Charleys værtshus eller til nogen som helst anden, mig selv iberegnet, for jeg er en personlig ven af Charley, og det kunne aldrig falde

ham ind at sælge en genstand til mig, selvom jeg skulle trænge til én, hvad der jo ikke er så usandsynligt. Det ligger sådan, at Charley har regnet ud, at den, der køber genstande i hans etablissement, antagelig også kan falde på at drikke dem, og Charley er ikke tilhænger af, at nogen af hans venner indtager genstande i hans værtshus. Hvis nogen af hans venner bliver tørstige, sender Charley dem altid til Jack Fogartys lille snask længere nede i gaden, og som regel går Charley så selv med derhen.

Så derfor kommer jeg kun hos Hygge-Charley for at slå en sludder af med ham og synge firstemmigt. Der er sjældent gæster i Charleys værtshus førend hen ad klokken fem om morgenen, når der er lukket alle andre steder, og så sker det, at det går temmelig hedt til hos Charley, og så er det ikke det rette sted at synge firstemmigt, eftersom alle de tilstedeværende meget let kan få lyst til at synge med, og det spolerer harmonien. Men lige før klokken fem, så er den go' nok, for da er der kun legetanterne, og de skal selvfølgelig nok nære sig for at synge med, da Hygge-Charley så vil smide dem ud uden dikkedarer.

Hvis der er noget, jeg sætter over alt andet her i verden, så er det at synge kvartet. Jeg er baryton, og jeg vil gerne slå fast, at jeg synger en meget fin baryton. Det kan der ikke diskuteres om. Og denne morgen, vi taler om, sidder vi altså og synger en masse sange som "Little White Lies", og "The Old Oaken Bucket" og "My Dad's Dinner Pail" og "Cloe" og "Melancholy Baby" og meget andet – heri indbefattet "*Home, Sweet Home*", skønt denne går ikke så glat, fordi der ikke er nogen af os, der kan komme på alle ordene og det meste af tiden holder den gående med ho-

hum-hum-ho-hum-hum, sådan som man næsten altid gør det, når man synger "Home, Sweet Home".

Vi synger også: *"I Can't Give You Anything, But Love ... Baby"*, som egner sig mægtigt til kvartet, især når man har én, der synger en første klasses bas som Hygge-Charley, der kan falde ind i slutningen af hver line med et gevaldigt *Bum – Bum*, sådan:

"I can't give you anything,
but luh-huh-vuh -
Bay-hay-bee ...
Bum-Bum ..."

Det er mig, der holder disse slutningsord som f.eks. *love* og *baby*, og man kan høre min fine baryton i meget lang afstand, tør jeg sige, navnlig når jeg giver den en ekstra tand med: *Bay-hay-ay-ay-bee ...* Når Hygge-Charley så falder ind med sit dybe *Bum-Bum*, er det nok værd at gå en temmelig lang omvej for at høre.

Nå, selvfølgelig ender det med, at vi giver os til at synge disse hersens kærligheds- eller fakkelsange, som alle, der synger firstemmigt, plejer van, navnlig sådan hen ad fire om morgenen. En fakkelsang er nemlig en af den slags sange, som mandfolk synger, når de føler sig udbrændt og opslidt indvendig, fordi der har været ballade med hyænen.

Når man har ballade med sin donna, hvad enten det så er ens kæreste eller måske ens evigt trofaste viv, så er det li'som man brænder op indvendig, og man kan dårligt nok tænke på noget som helst andet i denne verden. Jeg kender fyre, der har denne brand i sig som en fakkel, og som går flere mil uden at ane, at de har gået så meget som en tomme. Det er helt mærkeligt at se, hvor langt sådan en fyr kan trave omkring, når han har

mistanke om, at hans pige er ude med en anden, og vi ved alle sammen, at hen ad klokken fire om morgenen er hjertesorgen mere brændende end på nogen anden tid.

Hygge-Charley har lidt af kærestesorg længere end nogen anden her på Broadway, eftersom det nu er mere end et år siden, hans skat, Store Marge, brænder ham af til fordel for en cubaner, og han lægger for med en fakkelsang af Tommy Lyman. Den skal synges meget langsomt og bedrøveligt og lyder sådan:

> Gee but it's tough
> when the gang's gone home.
> Out on the corner
> You stand alone.

Der er ganske vist ikke lejlighed for Charley til at falde ind med sit gevaldige *Bum-Bum* i denne sang, men til gengæld har jeg den helt store chance med min fine baryton – navnlig når vi kommer til linjen: *Gee, I wish I had my old gal back again …*

Jeg vil ikke netop prale af, at jeg kan få folk til at briste i gråd og smide penge til mig med denne sang, sådan som Tommy Lyman kan det i natklubberne – han er jo professionel og har selv skrevet sangen – så det er klart, at han gi'r den lidt bedre end jeg. Men jeg vil gerne slå fast, at jeg så let som ingenting kan få fem eller seks af legetanterne i Hygge-Charleys etablissement til at tudskråle, når jeg sætter i med: *Gee, I wish I had my old gal back again* – et ganske hæderligt gennemsnit, og særlig, når det drejer sig om sådan nogen som Charleys selskabsdamer.

Men hvem andre end Jack O'Hearts kommer så pludselig brasende ind hos Hygge-Charley? Han kommer ind ad

gadedøren og giver sig til at glo rundt om i krogene, og aldrig så snart har han snuden indenfor, før en fyr ved navn Louie Stritøre, der synger en hæderlig tenor i vores kvartet, springer op og styrter hen mod bagdøren. Men lige som han når døren, trækker Jack O'Hearts sit gode, gamle pløkkejern frem og giver sig til at knalde løs efter Stritøre.

Det er ingen hemmelighed, at Jack O'Hearts er temmelig vaks til at ramme, men alt, hvad der sker Louie, er, at han får sit højre øre klippet af. Så får han bagdøren lirket op og forsvinder særdeles pludseligt, men ikke før Jack O'Hearts har fået en petter ind, og det er denne, der lægger Louie-Stritøre i gulvet en halv time senere på Broadway, hvor en panser finder ham og får ham kørt på skadestuen.

Personlig ser jeg ikke noget til, at Louie får det højre øre skudt af, for ved det andet skud er jeg ude af gadedøren og på vej ned ad Forty-eighth Street, men de andre fortæller mig om det senere.

Jeg kender ikke noget til, at Jack er ukammerat med Louie Stritøre, og jeg spekulerer på, hvorfor han mon giver sig til at lave huller i ham, men jeg spørger ikke om noget, for hvis man går rundt og spørger i denne by, kan folk få det indtryk, at man er ude at snuse.

Næste aften løber jeg imidlertid på Jack O'Hearts inde i Bobbys spisehus, hvor han er ved at sætte en gang steg til livs, og han siger, jeg skal sætte mig og spise sammen med ham, så jeg bestiller mig en bøf, og mens jeg sidder og venter på bøffen, siger Jack O'Hearts følgende til mig:

"Jeg synes," siger han, "at jeg skylder jer fyre en undskyldning, fordi jeg forstyrrer jeres kvartet ved at sende de

der varme pløkker efter Louie-Stritøre."

"Nåh," siger jeg. "Der er måske nok dem, der vil sige, at det er ufint at gøre den slags, Jack, men jeg regner med, at du har dine grunde, skønt jeg ikke kender dem."

"Stritøre er en skidt fyr," siger Jack O'Hearts.

Det er noget, jeg ved, og det gør alle andre her i byen for resten også, men jeg kan ikke indse, at man har lov til at klippe øret af folk her i byen af den grund, for på den måde vil der efterhånden ikke være mange tilbage med ørene i behold.

"Nu skal du høre, hvordan det hænger sammen med Louie," siger Jack O'Hearts. "Du vil straks indse, at min eneste fejl er den, at jeg ikke får mit skud placeret en tomme længere til venstre, men jeg ved ikke, hvad der går af mig her på det sidste."

"Måske du er lidt for hurtig på hånden," siger jeg, fuld af sympati, fordi jeg ved, det kreperer Jack at ødsle med krudtet på den måde.

"Muligvis," siger Jack. "I hvert fald er belysningen hos Charley ikke god at arbejde i. Det er et rent tilfælde, at jeg klipper ham i det sidste skud, og det er sjusket arbejde helt igennem. Men nu skal du høre om Louie Stritøre."

"Det ligger helt tilbage i 1924" – siger Jack O'Hearts – "da jeg for første gang kommer til St. Pierre for at ordne nogle små affærer for John the Boss – fred med hans støv. Han er de dage én af de største forhandlere af første klasses varer her i USA, i særdeleshed indenfor whiskybranchen. Måske husker du John the Boss og den ballade, der blev, da de knalder ham oppe i Detroit? John the Boss var en meget fin mand, og det var et drøjt tab for adskillige landsmænd, da de knalder ham.

Nå – hvis du aldrig har været i St. Pierre, så vil jeg lige gøre dig opmærksom på, at du ikke er gået glip af noget særligt, for det er bare en lille klat af en landsby, klinet op på en dynge klipper i New Foundland, og det er temmelig besværligt at komme derop, lige meget hvad vej du vælger. Sædvanligvis kommer folk derop med båden fra Halifax, men i 1924 ankommer jeg dertil ombord i John the Boss' skonnert "Maude", som vi får lastet med 1000 kasser første klasses ting og sager til julehandelen.

Første gang jeg ser St. Pierre, er jeg ikke tilbøjelig til at give fem flade øre for hele herligheden, selv om den selvfølgelig kan være meget nyttig for folk i vores branche. Den er fransk, og næsten alle mennesker i byen taler fransk, og det lader til, at alle franskmænd, hvor i verden de så befinder sig, har for vane at tale fransk – om det så er helt oppe mellem fiskene.

Nå, i alle fald så er det på denne tur jeg træffer en gammel fyr ved navn doktor Armand Dorval – for tilfældigvis rager jeg mig en lungebetændelse til, og det ser ud til, at jeg er på vej til at glide, eftersom der ikke i hele St. Pierre findes det sted, hvor man kan ligge og pleje en lungebetændelse under passende forhold. Men denne doktor Armand Dorval er en ven af John the Boss, og han tager mig hjem til sit hus og lader mig være lige akkurat så syg som det passer mig, mens han gør sit bedste for at kurere mig.

Nå, denne doktor Armand Dorval er en gammel franskmand med whiskers, og han har et lille barnebarn, en pige ved navn Lily, som dengang vel kan være omkring de 12 år – med håret ned ad ryggen i to lange fletninger.

Efter hvad jeg kan forstå, stikker hendes far, der er doktor Armand Dorvals søn, en dag til søs for at fiske torsk ude på de store banker, og han vender aldrig tilbage, og kort tid efter dør hendes mor, så den gamle doktormand må tage sig af Lilys opdragelse, og han er mægtig glad for hende.

De bor alene i huset, hvor jeg ligger syg af lungebetændelse, og det er et pænt, lille hus, gammeldags og hyggeligt, med en fin udsigt til fiskerbådene, hvis man da bryder sig om fiskerbåde. Sandt at sige, har jeg aldrig opholdt mig et mere stilfærdigt sted hele mit liv, og det er den eneste plet, hvor jeg nogensinde har kendt til virkelig fred. Hver dag kommer der en gammel, tyk pige, der ikke taler engelsk og ordner huset for doktoren og Lily, fordi Lily endnu ikke er gammel nok til at klare den alene, skønt hun er en helt god sygeplejerske for mig.

Lily taler udmærket engelsk, og hun kommer altid med maden til mig og sidder på sengekanten og slår en sludder af med mig, og sommetider læser hun højt af en bog, der hedder "Alice in Wonderland", som ikke er andet end en samling løgnehistorier, men ganske interessante på sine steder. Så har Lily en stor, lyshåret, dum dukke ved navn Yvonne, som hun får mig til at holde, mens hun læser højt for mig, og jeg tør nok antyde, at jeg er glad for, "Maude" er på vej hjem, så der ikke er fare for, at en af fyrene kommer og ser mig holde dukken og tror, jeg har fået svamp i kuplen.

Da jeg endelig er i stand til at sidde op i sengen, får jeg tiden til at gå med at spille skak med Lily, mens gamle doktor Armand Dorval sidder i sin gyngestol og ryger på sin pibe og kigger på os, og sommetider synger jeg for Lily, og jeg vil gerne slå fast, at jeg synger en første klasses tenor, og mens jeg er med i den her

krigsbusiness ovre i Frankrig med 77. Division, er der altid stor rift om mig, når der skal synges firstemmigt. Derfor giver jeg mig til at synge sange som "*There's a long, long trail ...*" Og "*Mademoiselle from Armentieres*" for Lily, skønt jeg naturligvis bare synger Dumdumdadidadum, når jeg kommer til visse udtryk i denne sang.

Lidt efter lidt lærer Lily at falde ind, og vi kommer til at synge rigtig godt sammen, særlig når vi tager fat på "*The long, long trail*", som Lily holder vældig meget af, og gamle doktor Dorval brummer med, skønt han har en rædsom stemme.

Og sådan bliver Lily, doktor Armand Dorval og jeg efterhånden mægtig fine venner, og som tiden går, træffer jeg andre folk fra St. Pierre og bliver gode venner med dem også, og det er absolut ikke dårlige folk at kende. Der er forresten noget tiltalende i at kunne spadsere op og ned ad gaden uden at behøve at være bange for, at en eller anden fyr giver sig til at lave huller i en, eller at en panser kommer hen og giver en manchetter på og siger, at de gerne vil snakke lidt med en henne på stationen.

Omsider er jeg blevet kureret for min lungebetændelse og tager båden til Halifax, og det undrer mig højligt, at doktor Armand og Lily bliver kede af at se mig dampe af, eftersom jeg aldrig nogensinde har forladt et sted, hvor der er nogen, som er kede af at se mig forsvinde.

Men doktor Dorval synes virkelig at være ked af det og trykker atter og atter min hånd, og Lily giver sig til at vande høns, og jeg føler mig også bedrøvet og har slet ikke lyst til at rejse væk. Så jeg lover doktor Armand Dorval, at jeg vil komme igen en anden gang, og så hopper Lily op og giver mig et

mægtigt kys lige i masken, hvad der overrumpler mig i den grad, at jeg først kommer i tanke om at tørre det af en halv time senere.

Nå, i de næste måneder er jeg i New York og har travlt med både det ene og det andet, og der bliver ikke megen tid til at tænke på doktor Armand Dorval og Lily og St. Pierre, men så bliver det sommeren 1925, og jeg er helt træt og ødelagt efter en kugle, jeg fik i maven ved et sammenstød med Jerk Donovans bande i Jersey, for nu er jeg i ølbranchen og har ikke mere med båden at gøre.

Så er det, jeg pludselig kommer til at tænke på St. Pierre og doktor Armand Dorvals lille, rolige bungalow igen og på, hvor fredeligt der var deroppe, og der er ingen vej udenom: jeg må af sted til Halifax, og inden jeg ved af det, er jeg tilbage i St. Pierre. Jeg tager en bunke sager med til Lily, dukker og tørklæder og parfume og en grammofon og også nogle barberknive til doktor Armand Dorval, skønt jeg senere bliver ked af det med barberknivene, da jeg kommer i tanker om, at den gamle doktormand ikke barberer sig og måske vil tage det som et vink om, at jeg ikke synes om hans whiskers.

Men det viser sig heldigvis, at doktoren finder dem meget anvendelige til operationer, så barberknivene er alligevel en fin gave.

Nå, jeg tilbringer igen to fredelige uger deroppe med spadsereture op og ned ad gaden om dagen, og om aftenen spiller jeg skak eller synger med Lily, og det er lige alt det, jeg kan rive mig løs igen, eftersom doktor Armand Dorval ser ked ud af det, og Lily giver sig til at tude højere end første gang. Og i årene derefter har jeg næsten ikke ro på mig selv, før jeg

kommer til St. Pierre og holder ferie, for doktor Armand Dorvals hus er blevet som et hjem for mig – blot mere fredeligt.

Så i sommeren 1928 er jeg igen i Halifax på vej til St. Pierre, da jeg løber på Louie Stritøre, og det ser ud til, at han ikke længere er velkommen i Detroit på grund af en eller anden affære, og han er helt til rotterne og aner ikke, hvad han skal finde på. Personlig har jeg altid anset Louie for en temmelig beskidt fyr uden stort mere hjerne end en kanariefugl, men han er altid fin i tøjet og har et godt snakketøj, og der er dem, der siger god for ham. Men nu hænger han i hvert fald på den og er langt nede, så jeg tager ham med til St. Pierre, idet jeg regner med, at han passende kan ligge tot der, indtil uvejret driver over.

Lily og gamle doktor Armand Dorval bliver ordentlig glade for at se mig igen, og jeg er lige så glad for at se dem – især Lily, for hun er nu omkring de seksten og det kønneste lille stykke dukketøj, der kan gå i et par sko – med langt, sort hår, store sorte øjne og charme og personlighed for mindst én million dollars. Desuden er hun blevet mægtig ferm til at svinge potter og pander, og hun bikser mange lækre retter sammen til mig, både af fisk og meget andet.

Men der er alligevel noget ved St. Pierre, der ikke er som i gamle dage – med denne Louie rendende rundt. Det lader ikke til, at han bryder sig noget videre om at være her. Han drysser om – rastløs og sur og siger dårlige vittigheder om folkene i St. Pierre og især om pigerne, så en aften må jeg bede ham stikke piben ind, selv om pigerne i St. Pierre, bortset fra Lily, i øvrigt ikke er af den slags, der kan få en Ziegfield til at gå fra snøvsen.

Selv dengang, da St. Pierre endnu er samlingsstedet for en masse borgere fra USA, som laver forretninger der, og som gør deres bedste for at få listet både det ene og det andet ud derfra, er det en stiltiende overenskomst, at der aldrig laves ballade med pigerne i St. Pierre. Det skyldes nok lige så meget, at pigerne i St. Pierre ikke interesserer sig synderligt for disse borgere fra USA, som at vi selv for enhver pris vil undgå vanskeligheder, og der er ikke noget, der skaffer en spektakler på halsen som pigesjov.

Nu er det klart, at hvis jeg bruger min pære, må jeg kunne regne ud, at Louie er ved at blive varm på Lily, men jeg går der og forestiller mig hele tiden Lily som en smule tøs med håret ned ad nakken – og absolut ikke af den slags som mandfolkene vil have fingre i – og navnlig da ikke en fyr, som siger, han hører til sjakket.

Det slår mig, at Louie altid snakker med Lily, når han kan se sit snit til det og sommetider går og promenerer op og ned ad gaden med hende, men det synes jeg ikke, der er noget mærkeligt i, for når det kommer til stykket, kan man godt komme til at føle sig lidt alene i St. Pierre og få lyst til at gå op og ned ad gaden med en eller anden – selv om det bare er et stykke pigebarn.

Jeg må indrømme, at jeg ser aldrig Louie gøre noget, som er over stregen – bortset måske lige fra, at han prøver på at synge sig ind mellem Lily og mig, indtil jeg gør ham opmærksom på, at én tenor ad gangen er mere end nok, når man synger sammen. Personligt anser jeg desuden Louies tenor for at være temmelig flad.

Nå, det bliver på tide at komme af sted igen, og jeg tager Louie med mig, for jeg vil ikke have ham hængende i St. Pierre alene, særlig da gamle doktor Armand Dorval aldeles ikke synes at bryde sig om Louie Stritøre. Selv om Lily er lige så ked af, at jeg rejser som altid, lægger jeg dog mærke til, at hun ikke kysser mig denne gang. Men det er måske meget naturligt, eftersom hun nu er næsten voksen og derfor ikke kan rende rundt og kysse til højre og til venstre.

Jeg forlader Louie i Halifax og giver ham moneter nok til at komme til Denver for, for han siger, han gerne vil derop, og så ser jeg overhovedet ikke noget til ham, før sidste nat hos Hygge-Charley.

Men et par år efter, da jeg står i forhallen til Mount Royal hotellet i Montreal uden at tænke over noget videre, hører jeg om ham igen. En fyr ved navn Bookie-Bob, der plejer at snuse om ved væddeløbsbanerne, kommer hen og hilser på mig. Han nævner Louies navn, og derved kommer jeg til at tænke på, hvor længe det i grunden er siden jeg har været i St. Pierre og de forskellige omstændigheder, der hindrede mig i at tage derop.

Jeg lægger ikke meget mærke til, hvad Bob siger, for han står og skælder ud på Louie, som han siger er stukket af fra sin evigt hengivne ægteviv og et par unger i Cleveland for et par år siden – hvad jeg ikke kender noget til. Så siger Bob:

"Han er en modbydelig rotte i alle retninger. Da han for et par uger siden forsvinder herfra, lader han uden videre et ungt pigebarn, som han har slæbt med sig fra St. Pierre, ligge på et hospital – døende og uden en skejs. Det er både synd og skam."

"Vent lidt, Bob," siger jeg og spidser pludselig øren. "Siger du, det var et pigebarn fra St. Pierre? Hvordan ser hun ud, Bob?"

siger jeg.

"Tjah," siger Bob. "Hun er sorthåret og meget ung, og han kalder hende Lily eller noget i den henretning. Så vidt jeg ved, har han turet rundt med hende i Canada længe. Hun ser mig ud til at have tuberkulose, men Louies piger kommer forresten altid til at se sådan ud efter nogen tids forløb," siger Bob. "For man kan ikke påstå, at Louie holder dem særlig fedt."

Nå, det er ganske rigtigt Lily, men aldrig har jeg set nogen skæmme sig som det stakkels lille pjus, jeg finder i en seng på fattigafdelingen på et hospital i Montreal. Hun ser ikke ud til at veje mere end et halvt hundrede pund, og hendes sorte øjne er dybt indsunkne, og hun er i det hele taget i en ynkelig forfatning. Men hun genkender mig straks og prøver på at smile til mig.

Jeg er på den tid ret godt ved muffen og får Lily flyttet til et eneværelse, skaffer hende alle de sygeplejersker, loven tillader, samt de bedste medicinmænd i Montreal og blomster og alt muligt, men en af lægerne fortæller mig, at alverdens penge ikke kan holde liv i hende mere end i tre uger, og han er villig til at vædde 7 mod 5 på, at hun ikke klarer den en måned.

Så betror Lily mig, hvad der er sket, og det er nøjagtig det samme, som er hændt millioner af piger før, og som vil hænde millioner igen. Louie rejser ikke til Denver fra Halifax. Han lokker hende til at komme over til sig, og hun gør det, fordi hun elsker ham, for sådan er piger nu engang, og personlig ønsker jeg dem ikke anderledes.

"Men," hvisker Lily til mig, "det værste er, at jeg fortæller stakkels gamle bedstefar, at jeg rejser op til dig, så vi kan blive gift, for jeg ved jo, at han ikke kan udstå Louie og aldrig vil give

mig lov til at rejse op til ham. Men dig elsker han, Jack O'Hearts, og han er glad ved tanken om, at du skal være hans søn. Det var synd at fortælle bedstefar sådan en historie og at blive ved at skrive til ham for at få ham til at tro, at jeg er din kone og hos dig, men jeg elsker Louie og vil så gerne, at bedstefar skal være lykkelig, fordi han er så gammel ... Forstår du mig, Jack O'Hearts?"

Naturligvis kommer alt dette bag på mig, og sandt at sige, bliver jeg temmelig målløs. Det eneste, jeg forstår er, at Stritøre har behandlet hende ekstra sjofelt, og at gamle doktor Armand Dorval tager sin død, hvis han hører, hvordan det virkelig hænger sammen.

Og ved tanken på den rare gamle mand og på hvordan det eneste sted, hvor jeg nogenlunde har haft det fredeligt og rart, nu er ødelagt, bliver jeg mægtig ond i sulet på Louie. Men det kan nu vente til senere, så jeg tænker ikke mere på ham, men skynder mig ud og får vielsespapirerne i orden og skaffer en præst, og han vier mig og Lily lige to dage, før hun for sidste gang ser op på mig og smiler et lille smil for derefter at lukke sine øjne for tid og evighed.

Jeg kan imidlertid forsikre dig, at tanken om at anskaffe mig en kone til dette øjeblik er mig lige så fjern som at springe ud af vinduet, hvad der måske heller ikke er nogen videre god idé, når det kommer til stykket.

Jeg bringer derefter selv hendes lig tilbage til St. Pierre, og vi begraver hende på en lille kirkegård dér, mens en tyk tåge driver omkring os alle vegne fra, og sirenerne tuder sørgmodigt – og gamle doktor Dorval hvisker til mig:

"Vil du ikke nok synge den sang, du altid sang for hende, Jack O'Hearts?"

Så står jeg der i tågen og ligner sikkert tre bedemænd på én gang, mens jeg synger disse ord:

There's a long, long trail a-winding,
Into the land of my dreams,
Where the nightingale is singing,
And the white moon beams.

Men jeg kommer ikke længere, for der er et eller andet, der generer mig i halsen, og jeg sætter mig ved mrs. Jack O'Hearts' grav, hun som hed Lily Dorval – og for første gang, så langt tilbage jeg kan huske, kommer jeg til at vande høns.

Så det er derfor, jeg siger, at Louie Stritøre er en skidt fyr," siger Jack.

Nå, jeg sidder og tænker, at Jack O'Hearts på sin vis har ret i det, han siger om Louie Stritøre, da en fyr, der hedder Fingernem kommer ind og hvisker til Jack:

"Louie kradsede af for en halv time siden henne på skadestuen."

"Sagde han noget, før han kradsede af?" siger Jack O'Hearts.

"Ikke et kvæk," siger Fingernem.

"Nå," siger Jack O'Hearts, "det er alligevel sjusket arbejde. – Jeg burde have haft ham i første skud, men måske fik han så en chance til at tænke lidt på Lily."

Så vender han sig om mod mig og siger:

"I fyre skal ikke være kede af at miste en tenor, for jeg vil til enhver tid med glæde træde ind i hans sted," siger han.

Personlig mener jeg ikke, at Jacks tenor er så god som Stritøres – i hvert fald ikke, når det kommer an på at tage de

helt høje toner i en sang som f.eks. "Sweet Adeline", for han holder ikke tonen længe nok til, at Charley kan få lejlighed til at falde ind med sit *Bumbum*.

Men selvfølgelig skal jeg nok vogte mig for at lade Jack O'Hearts høre det, eftersom jeg ikke er helt sikker på, at han ikke knalder Louie Stritøre bare for at få en plads i vor kvartet.

Kongens skål

Hver torsdag aften går jeg hen til Bobbys spisehus for at få mig en gang bøf, eftersom den bøf, man køber hos Bobbys, er ualmindelig saftig og fås til rimelig pris. Det er i virkeligheden sådan, at disse bøffer, der serveres hos Bobbys hver torsdag, er en af de mest eftertragtede retter på hele Broadway.

Så denne torsdag aften jeg taler om her, sidder jeg altså hos Bobby og indtager en gang bøf, mens jeg læser væddeløbsresultaterne i "Journal", da i det samme to gamle venner fra Philly dukker op sammen med en tredje fyr, som jeg aldrig har set før i mit liv, men som ser lidt halvgammel ud og har et temmelig vildt udtryk i øjnene.

Den ene af disse gamle venner fra Philly er en fyr ved navn Izzy Ostestang, der kaldes Izzy Ostestang, fordi han elsker at spise ostestænger over alt, hvor han kommer frem, hvad man naturligvis ikke kan dadle ham for, navnlig ikke da ostestænger er meget populære i visse kredse og i øvrigt er yderst delikate til en gang java. Denne Izzy Ostestang har selvfølgelig også et andet navn – Morris et eller andet, og han er let jødisk med en stor tud og anses for en meget alsidig mand.

Den anden af mine venner fra Philly er en fyr ved navn Kitty Hurtigkarl, der vel kan være omkring de 32 år, og som sandelig er en livlig fyr i enhver henseende. Han har en svaghed for at gå med fine klæder og har forbindelse med de allerbedste kredse i Philly, og på et vist tidspunkt er han fuld af stakater, men så vidt jeg forstår, går det ikke så godt for Kitty for tiden eller for nogen som helst i Philly for den sags skyld.

Selvfølgelig springer jeg ikke op og vinker til disse mine venner fra Philly lige med det samme, tværtimod holder jeg avisen op foran mig, for det er ikke klog politik at springe op og vinke til besøgende her i byen, og navnlig da ikke besøgende fra Philly – førend man er klar over, hvad der ligger bag deres besøg.

Men det ser ud til, at Kitty får øje på mig, før det lykkes mig at få "Journal" helt op for ansigtet, så han kommer straks over til mit bord med Izzy og den anden fyr, og jeg hilser hjerteligt på dem, meget hjerteligt og be'r dem tage plads og få sig en gang bøf sammen med mig, og idet de trækker nogle stole hen til bordet, siger Kitty Hurtigkarl til mig:

"Kender du Jo-Jo fra Chicago?" siger han og peger på den fremmede fyr med tommeltotten.

Naturligvis kender jeg Jo-Jo af omtale, og hans rygte er faktisk temmelig opsigtsvækkende, men jeg har aldrig mødt ham før, og hvis det stod til mig, ville jeg helst være fri for ham, for Jo-Jo går for at være en temmelig ubehagelig kanut selv i Chicago.

Han er italiener, en lille undersætsig fyr med kæber, man kan skære bøffer med, og søvnige øjne, og han minder mig til en vis grad om en gammel løve, jeg engang har set i Ringlings cirkus. Han har et sort overskæg og er en af disse gamle fyre fra Chicago, og turistførerne viser ham frem som en stor seværdighed, fordi han stadig er i live i fyrreårsalderen.

Hans rigtige navn er Antonio et eller andet, og hvorfor han kaldes Jo-Jo, bliver jeg aldrig klar over, men jeg antager, det er fordi Jo-Jo er lettere end Antonio. Han trykker mig i hånden og siger, at det glæder ham at hilse på mig, og så sætter han sig

ned og giver sig til at skovle bøffer i sig, mens Kitty Hurtigkarl siger til mig:

"Hør," siger han. "Kender du nogen i Europa?"

Nå, dette er et temmelig overraskende spørgsmål, og naturligvis giver jeg mig ikke sådan til at besvare overraskende spørgsmål fra en fra Philadelphia uden først at gennemtænke det meget omhyggeligt, så for at vinde tid til at tænke, siger jeg til Kitty:

"Hva' for et Europa, mener du?"

"Åh," siger Kitty overrasket, "er der mere end ét Europa? Jeg mener det store Europa ude i Atlanterhavet. Det er det Europa, hvor vi rejser hen, og hvis du skulle kende nogen der, så vil vi med glæde bringe dem en personlig hilsen fra dig. Vi skal til Europa i den største forretning, du nogensinde har hørt om," siger han. "Ja," siger han. "Det er et foretagende, der gør os rige alle sammen. Vi sejler nu i nat."

Jeg kan faktisk ikke sådan uden videre komme på nogen, jeg kender i Europa, og selv om jeg skulle kende nogen, ville jeg virkelig ikke bryde mig om at sende dem hilsener gennem fyre som Hurtigkarl, Izzy Ostestang og Jo-Jo, men naturligvis siger jeg ikke sådan noget højt. Jeg siger bare, at jeg stoler på og håber på, at de må få en *bon voyage*, og at de ikke må blive alt for søsyge. Selvfølgelig spørger jeg ikke om, hvad deres forretning går ud på, for hvis jeg stiller sådan et spørgsmål, kunne de få den opfattelse, at jeg er ude efter at finde ud af noget, og i det hele taget er en fyr, der stikker sin næse i andres sager, men i øvrigt regner jeg med, at de rejser der over for at finde et eller andet at handle med, f.eks. whisky eller likør.

Nå, Kitty og Izzy og Jo-Jo får sig adskillige bøffer og lader mig betale regningen, og det er det sidste, jeg ser eller hører til dem i adskillige måneder. Så kommer jeg en dag til Philly for at overvære en boksekamp og løber på Kitty Hurtigkarl på Broad Street. Han ser temmelig ud, som han plejer, og jeg spørger ham, hvordan det spændte af med rejsen til Europa.

"Ikke særlig godt," siger Kitty. "Rejsen var noget af en fiasko, skønt vi så mange interessante ting og indhentede adskillige erfaringer," siger Kitty. "Måske vil du gerne høre lidt nærmere om grunden til, at vi rejste til Europa? Det er en meget usædvanlig historie, og den er på ingen måde overdreven, og jeg vil være glad for at fortælle den til én, som jeg tror er klar over, det er den rene sandhed."

Derfor går vi ind i Walthers Restaurant og sætter os i et hjørne og får os lidt java, og Kitty fortæller mig følgende historie:

Det begynder med – siger Kitty – at en vis indflydelsesrig sagfører her i Philly kommer hen til mig og spørger, om jeg har lyst til en forretning, der vil gi' mægtig bonus, og naturligvis bedyrer jeg, at der ikke er noget, der passer mig bedre, da forholdene på det tidspunkt faktisk er meget kritiske her i Philly med disse undersøgelser hist op og her ned og brand i den allevegne, og når jeg skal være ærlig, har jeg kun et par enkelte mønter i bukselommen og aner overhovedet ikke, hvorfra jeg skal skaffe de næste.

Så ledsager denne sagfører mig hen til Ritz-Carlton hotellet, og her præsenterer han mig for en fyr ved navn grev Saro, og savskæreren siger, at alt, hvad denne Saro har at fortælle mig, er O.K. helt igennem, og så glider savskæreren omgående, som

om han ikke bryder sig om at høre, hvad Saro har at fortælle mig. Men jeg ved, at denne savskærer ikke vil sige en forretning er O.K., hvis den ikke er O.K., eftersom han er en meget smart fyr og alt det der og i øvrigt har masser af kokosnødder.

Denne grev Saro er en lille fyr med noget, der ligner et øjenbryn under næsen og iført stribede bukser og jaket og monokel i det ene øje, og han synes at være en udenlandsk greve, skønt han taler engelsk til Ug. Jeg bryder mig ikke særlig meget om hans udseende, men på den anden side må jeg sige, at han er meget forretningsmæssig og straks går til sagen uden omsvøb.

Han fortæller mig, at han er repræsentant for et politisk parti i hans hjemland i Europa, som har en konge, og nu ønsker man at blive denne konge kvit, fordi – som greven siger – konger ikke længere er i kurs i Europa, efter som intet land kan komme nogen vegne med en konge i disse tider. Han foreslår mig at tage de assistenter med mig, som jeg anser for nødvendigt, og rejse over og likvidere denne konge, og grev Saro siger, at han vil betale 200.000 stærke for jobbet i god amerikansk mønt og ydermere vil han betale 25.000 stærke straks, og resten vil han deponere hos sagføreren, indtil jobbet er fra hånden.

Nå, dette er virkelig en meget overraskende forretning, for selv om jeg ofte har hørt om forretninger, hvor det gjaldt om at skaffe fyre af vejen, har jeg aldrig hørt om en forretning, hvor det drejede sig om en konge. Jeg må indrømme, at forslaget ikke lyder særligt tiltrækkende for mig, da det i nogen grad vil vække opsigt og kritik, hvis man skaffer en konge af vejen, men grev Saro forklarer mig, at det bare er et lille, afsides beliggende land, og at hans politiske parti vil overtage kontrollen over

telegraf og alting, så snart det er lykkedes mig at skaffe kongen af vejen, således at ingen udenfor landet overhovedet vil få noget som helst at vide om affæren.

"Alting vil foregå meget stille og i bedste orden," siger grev Saro, "og der vil overhovedet ikke være antydning af fare for Dem."

Naturligvis ønsker jeg at få at vide hos grev Saro, hvorfor i alverden han ikke får nogen fra sit eget land til at ordne den lille affære, navnlig da han betaler så godt for det, og han svarer:

"Jo," siger han, "for det første har vi ingen i vort eget land med erfaring i den slags affærer, og for det andet ønsker vi ikke, at nogen i vort land bliver indblandet, hvad der kan fremkalde indre vanskeligheder," siger han. "Det er mere rimeligt at tage en mand udefra," siger han, "eftersom det er almindelig bekendt, at der findes fuldt op af værdifulde juveler i slottet, og det vil se mere naturligt ud, hvis en mand udefra – og navnlig da en amerikaner – bryder ind for at få fat i disse juveler, og hvis De tilfældigvis kommer til at rydde kongen af vejen, mens De er på jagt efter juvelerne, vil alle tænke, at der er tale om et uheld, således som det undertiden sker her i Deres land."

Og grev Saro fortæller mig endvidere, at alting vil blive arrangeret for mig på forhånd af hans landsmænd, så der vil ikke blive meget besvær med at komme ind i slottet og skaffe kongen af vejen, men naturligvis – siger han – må jeg ikke virkelig tage de kostbare juveler, eftersom hans eget parti ønsker at få fat i dem selv.

Jeg må indrømme, at jeg ikke er meget varm på sagen i almindelighed, men grev Saro river et ordentligt bundt sedler frem og vejer 25.000 i store beskidte sedler af lige for næsen af

mig, og da jeg ser alle disse mange rare kontanter og samtidig tænker på, hvor tossede tiderne er med bankkrak her og der, så føler jeg mig temmelig fristet, navnlig da jeg samtidig begynder at få den opfattelse, at denne grev Saro er temmelig tosset, og han vrøvler hele tiden om at komme af med denne konge.

"Hør her," siger jeg til grev Saro, mens han sidder der og betragter mig, "hvorledes kan De nu vide, at jeg ikke vil stikke af med kassen og aldrig gøre det mindste for Dem?"

"Ih," siger han meget overrasket, "De er blevet mig anbefalet som en ærlig mand, og jeg har accepteret Deres referencer. Under alle omstændigheder," siger han, "vil det skade Dem selv, hvis De ikke gør, som vi har aftalt, fordi De vil miste en masse penge, og jeg er også sikker på, at sagføreren vil gøre livet temmelig surt for Dem."

Nå, det ender med, at jeg trykker grev Saro i hånden, hvorefter jeg går ud for at finde Izzy Ostestang, og mens jeg kigger efter ham, får jeg øje på ingen anden end Jo-Jo, og Jo-Jo fortæller mig, at han er på en lille ferierejse fra Chicago for en kortere tid, eftersom det ser ud til, at der er nogen, som har påstået, at han er en fjende af offentligheden, hvad Jo-Jo siger er en dundrende løgn, da han tværtimod altid har sat umådelig pris på offentligheden.

Naturligvis er jeg henrykt over at løbe på en fyr som Jo-Jo, fordi man kan stole på ham i enhver henseende, og naturligvis er Jo-Jo meget glad over udsigten til en forretning, der kan skaffe ham lidt ærlige kontanter, mens han er på ferie. Derfor holder Jo-Jo, Izzy Ostestang og jeg et lille møde og bliver enige om, at jeg skal have 100.000 stærke for jobbet, mens de skal

have 50.000 hver, og således går det til, at vi kommer til Europa.

Nå, vi går i land et eller andet sted i Europa, og hvem andre ser vi end en fyr med monokel til at tage mod os, og som fortæller os, at hans navn er baron von Terp eller noget i den retning, og han siger, han repræsenterer grev Saro, og jeg begynder efterhånden at spekulere på, om grev Saros land er fyldt med enøjede fyre. Under alle omstændigheder tager denne baron Terp os med ud på en jernbanerejse, og derefter kører vi i bil adskillige dage, indtil vi efter en ekstra lang biltur havner i udkanten af en lille by, som synes at være vort bestemmelsessted. Denne baron von Terp slæber os så hen til et lille hotel i byens udkant og siger, at han må forlade os, fordi det ikke går an, at han bliver set sammen med os, skønt han bedyrer, at dette ikke skal opfattes som noget nedsættende for os. Ja, han forsikrer, at vi har været nogle ualmindelige behagelige rejsefæller bortset fra, at Jo-Jo hele tiden ville sidde og skyde ud gennem vinduerne i toget og brugte hunde, høns og den slags som mål for sine kugler. Han siger videre, at han ikke engang havde noget imod Izzy Ostestangs sang, skønt jeg for mit vedkommende er af den opfattelse, at denne var den værste ulempe ved rejsen.

Før han går, tegner baron von Terp en skitse over slottets indre, hvor vi skal skaffe kongen af vejen og giver mig fortegnelsen over alle værelser og døre. Han siger, at der sædvanligvis er vagtposter både uden for og inden i slottet, men hans folk har ordnet det således, at der ikke vil være nogen vagter ved nitiden om aftenen – bortset fra en enkelt uden for kongens soveværelse, og von Terp siger, at det ikke vil genere

ham, hvis vi nedlægger denne fyr, da han ikke sætter pris på ham.

Hovedsagen for os – siger han – er imidlertid, at der arbejdes hurtigt og roligt, og at vi gør os færdige i løbet af en time og ikke efterlader noget spor, og jeg siger, at det vil passe mig og Izzy Ostestang og Jo-Jo udmærket på denne måde, da vi efterhånden er godt trætte af rejselivet og ønsker at tage et eller andet sted hen og få os en god lang ferie.

Efter at have forklaret alt dette, stikker baron von Terp af, idet han efterlader en god, hurtig vogn til os med et hæsligt udseende fjæs til at køre den. Han taler ganske vist ikke engelsk, men han kender alle smutvejene, og det er i denne vogn, vi forlader det lille hotel ved nitiden og kører til slottet, der viser sig bare at være en gammel firkantet kasse midt i en park, med byen liggende i en ring udenom i nogen afstand.

Fjæset kører os lige ind i parken og op til noget, der synes at være hovedindgangen til bygningen, og vi tre stiger ud af vognen, og fjæset kører vognen ind under nogle træer for at vente på os dér.

Personlig regner jeg med, at der vil blive temmelig megen ballade, når vi trænger ind i slottet, og jeg har anbragt min gamle hyldebøsse på et sted, hvor jeg temmelig let kan få den frem, hvis der bliver for mange besværligheder, og Izzy og Jo-Jo har deres skydere parate, men det forholder sig, som baron von Terp fortæller os. Der er ingen vagtposter noget sted, og da vi går ind i paladset, ser vi overhovedet ingen mennesker, og lidt efter står vi inde i en stor forhal med malerier, rustninger og gamle sværd samt både det ene og det andet rundt om på

væggene, og det går op for mig, at det ikke just er noget almindeligt lysthus.

Jeg trækker min tegning frem og ser, at kongens værelse befinder sig på anden sal, og da vi kommer derop – meget forsigtigt og parat til at knalde, hvis det skulle blive nødvendigt – hvem ser vi andre end en høj kraftig fyr i uniform, der bliver meget overrasket ved synet af os, og som straks begynder at hyle op om et eller andet, som aldrig bliver opklaret, eftersom Izzy Ostestang i samme øjeblik, manden åbner munden, knalder ham oven i nødden med sin femogfyrrer, så faconen går af ham.

Derefter griber Jo-Jo noget snor af svær silke fra et forhæng, der hænger foran døren og binder manden og stikker ham et lommetørklæde i flaben for det tilfælde, at han skulle komme til sig selv og nære ønske om at begynde at hyle igen, og da alt dette er overstået, åbner jeg roligt døren ind til kongens værelse, og vi træder ind i noget, der snarere ligner en klostersal end et soveværelse, med forhæng og silkedraperier hist op og her ned, og der er også en masse forgyldte møbler rundt omkring.

Nå, hvem andre finder vi i dette værelse end en nysseligt udseende donna og et barn på omkring otte eller ni år, og barnet ligger i en seng med en stor baldakin over af den slags, som de har dem over indgangene til natklubberne – det bareste silke, og donnaen sidder ved sengekanten og læser højt for drengen af en bog. Det ser yderst hjemligt ud og får os til at standse og slå gluggerne op i den største forbavselse, for det skal indrømmes, at vi selvfølgelig ikke er belavet på at finde sådan noget.

Mens vi således står midt i værelset temmelig ude af flippen, vender damen sig om og kigger på os, og drengen sætter sig op i sengen. Han er en tyk lille knægt med et buttet ansigt og en masse krøller og øjne så store som æbleskiver eller måske endnu større. Damen bliver meget bleg, da hun ser os, og hun kommer til at ryste sådan, at bogen falder ned på gulvet, men knægten synes ikke spor bange og siger til os på udmærket engelsk:

"Hvem er I?" siger han.

Dette er et temmelig rimeligt spørgsmål for så vidt, men naturligvis ønsker vi ikke på indeværende tidspunkt at sige, hvem vi er, så jeg siger:

"Bryd dig ikke om, hvem vi er. Hvor er kongen?"

"Kongen," siger drengen, der sidder ret op og ned i sin seng. "Det er mig, der er kongen."

Det synes vi naturligvis er noget meget tåbeligt sludder, eftersom vi har pære nok til at regne ud, at konger ikke er purke af den slags der i sengen, og under alle omstændigheder er vi ikke oplagt til spøg, så jeg siger til damen:

"Hør her," siger jeg, "vi bryder os ikke om at blive til grin lige netop nu, da vi har meget travlt. Hvor er kongen?"

"Ja, men det er virkelig kongen, og jeg er hans guvernante," siger hun med skælvende stemme. "Hvem er De, og hvad vil De? Hvordan kom De ind her?" siger hun. "Hvor er vagtposterne?"

"Dame," siger jeg, og jeg er temmelig overrasket over, at jeg kan være så tålmodig overfor hende. "Det er muligt, at denne knægt er kongen, men vi er ude efter en virkelig konge. Vi ønsker at se selve førstekongen," siger jeg.

"Der er ikke nogen anden," siger hun, og kongen falder ind med følgende bemærkning:

"Min far døde for to år siden, og jeg er konge nu," siger han. "Er I engelske lige som miss Peabody her?" siger han. "Hvem er den sjove gamle mand der bagved?"

Selvfølgelig ser Jo-Jo også til en vis grad komisk ud, men der er endnu aldrig nogen, der har været så uhøflig at sige ham det lige op i hans fjæs, og Jo-Jo begynder at mukke, mens Izzy Ostestang siger:

"Hør her," siger han, "dette er nu temmelig stærkt. Vi er sendt herover for at skaffe en konge af vejen, og så opdager vi, at kongen bare er sådan et småkravl. Hvad mig angår," siger Izzy, "så er jeg ikke tilhænger af at fjerne småkravl, ligegyldigt hvad køn det er af."

"Godt," siger Jo-Jo, "jeg vil indrømme, at jeg også principielt er imod det, men han der er en temmelig uforskammet knægt."

"Hør, der må være en eller anden misforståelse her," siger jeg, "lad os sætte os ned og snakke lidt om tingene i al fredsommelighed, så kan vi se, om der skulle være en løsning. Det ser ud til, denne grev Saro er en ren svindler," siger jeg.

"Grev Saro," siger damen meget ophidset og rejser sig og kommer over til mig, "grev Saro, sagde De? Oh, min herre, denne grev Saro er en meget slet mand. Han er storhertug Dinos redskab. Dino er denne lille drengs onkel. Storhertugen vil selv blive konge, hvis ikke det var for denne drengs skyld, og vi har mistanke om mange sammensværgelser mod denne lille fyrs liv. Åh, mine herrer," siger hun, "jeg kan ikke tro, at De for alvor vil gøre dette lille faderløse barn fortræd?"

Det er vist nok første gang, at Jo-Jo og Izzy Ostestang bliver kaldt herrer af nogen, og jeg kan se, at det i nogen grad gør dem bløde om hjerterne, navnlig da den lille i det samme smiler opmuntrende til dem, skønt han næppe ville smile så opmuntrende, hvis han vidste, hvem han grinede til.

"Hør her," siger Jo-Jo, "denne storhertug må være en værre bandit, hvis han ønsker at gøre sådan en lille fyr fortræd, skønt hvis der var en voksen konge, ville sagen jo naturligvis se helt anderledes ud," siger Jo-Jo.

"Hvem er I?" spørger knægten igen.

"Vi er amerikanere," siger jeg meget stolt over at nævne mit hjemland. "Vi er fra Philly og Chicago, to meget fine byer, tør man nok sige."

Og den lille fyrs øjne bliver større end nogensinde for, og han springer lige ud af sengen og kommer over til os, og han ser meget sød ud i sin blå silkepyjamas og bare fødder.

"Chicago?" siger han. "Kender De Al Capone?"

"Al?" siger Jo-Jo. "Om jeg kender Al? Ork! Al og jeg er pot og pande," siger han, skønt personlig tror jeg ikke, at Al Capone vil kende Jo-Jo, hvis han mødte ham ved fuldt dagslys. "Hvor kender du Al fra?" siger han.

"Oh, jeg kender ham ikke," siger drengen. "Men jeg har læst om ham i ugebladene og om maskingeværerne og ananasserne. Kender du ananasserne?" siger han.

"Om jeg kender ananasserne?" siger Jo-Jo, som om hans følelser er blevet meget stødte ved dette spørgsmål. "Han spørger mig, om jeg kender ananasserne? Ork," siger han. "Se her."

Og hvad gør Jo-Jo andet end at trække en tingest frem, som jeg ser er en af disse hersens små bomber, bæsterne oppe fra Chicago plejer at kaste efter dem, de ikke ka' li'. Naturligvis har jeg aldrig vidst, at Jo-Jo slæber rundt på den slags, og Jo-Jo kan se, jeg bliver overrasket og ingenlunde glad til mode, for han siger til mig:

"Jeg tog denne med i tilfælde af, der skulle blive slagsmål," siger han. "Den er nemlig yderst rar at ha', hvis der bliver slagsmål."

Nå, inden vi ved af det, sidder vi der og sludrer nok så hyggeligt, navnlig den lille fyr og Jo-Jo, der fortæller løgnehistorier hurtigere, end en hest kan rende, om Chicago og Al Capone, og jeg håber og beder til, at Al aldrig vil få at vide, hvilke løgnehistorier Jo-Jo disker op med, for så vil han sikkert bebrejde mig, at jeg er til stede, mens Jo-Jo kører frem med disse historier.

Jeg snakker med damen, hvis navn synes at være miss Peabody, og som slet ikke ser så tosset ud på sin vis, men på samme tid holder jeg et øje med Izzy Ostestang, der vandrer rundt i værelset og kigger på sagerne. Det er højst sandsynligt, at Izzy prøver på at finde de kostbare juveler, som jeg fortalte ham om, da jeg satte ham ind i planerne om at skaffe kongen af vejen, og når jeg skal være helt ærlig, så kigger jeg mig også godt omkring, men jeg ser ikke en antydning af noget, der kan ligne juveler.

Denne miss Peabody forklarer mig om landets politik, og det ser ud til, at grunden til, storhertugen ønsker at komme af med den lille barnekonge er den, at han selv vil være konge, eftersom han er ved at slå en handel af med et stort land i nærheden, som

ønsker at kontrollere den lille konges land. Jeg kan slutte mig til – efter hvad miss Peabody fortæller mig – at landet ikke er større end Delaware County i Pennsylvanien, og det forekommer mig at være idiotisk at gøre så mange ophævelser over et land, der ikke er større, men miss Peabody siger, at det virkelig er et dejligt land.

Og hun siger, at det ville være aldeles yndigt alt sammen, hvis det ikke var for storhertug Dino, eftersom den lille konge er meget populær hos folket, men det ser ud til, at den gamle storhertug blander sig temmelig meget i sagerne, og miss Peabody siger, at hun frygter for, at han til slut vil gøre noget meget energisk for at komme af med den lille konge, eftersom denne tilsyneladende har et udmærket helbred. Nå, naturligvis siger jeg ikke noget til miss Peabody om, hvad vore egne planer går ud på, for jeg ønsker ikke, at hun skal få et dårligt indtryk af os.

Nu sker det, at Jo-Jo skal til at demonstrere sin automatiske for den lille konge – og den er så lang som en arm, måske endnu længere, og knægten er henrykt og tager skyderen og giver sig til at pege her og der og i alle retninger, mens han siger bum-bum, sådan som drenge plejer. Men så sker det, at han kommer til at røre ved aftrækkeren, og efter alt at dømme, har Jo-Jo ikke haft den sikret, så kanonen går af to gange, førend fyren kan få fingeren væk fra hanen.

Det første skud smadrer bare en stor vase ovre i hjørnet, og miss Peabody fortæller mig senere, at den er mindst 1500 stærke værd, og det andet skud rammer Izzy Ostestangs derbyhat, hvad der kun er, hvad han fortjener, når han sådan glemmer at tage hatten af i en dames nærværelse. Til at

begynde med bliver jeg naturligvis ude af den over disse skud, men senere bliver jeg klar over, at de faktisk er meget vel anbragte, da det ser ud til, at baron von Terp og en masse andre prominente politikere har gemt sig udenfor slottet for at følge med i, hvad der sker. Og da de hører skuddene, skynder de sig hjem i seng, idet de nu regner med, at kongen er skaffet af vejen i henhold til aftalen, for de ønsker selvfølgelig at være i deres senge, hvis der skulle komme nogen og stille spørgsmål.

Til slut, da Jo-Jo ikke har flere løgne at diske op med om Al og Chicago, synes den lille fyr at få en ny idé, og han går rundt i værelset og rumsterer som for at finde et eller andet, og netop som jeg sidder og håber på, at han vil til at give os de dyre juveler, kommer han hen til os med en kasse, og det viser sig at være en kasse med baseballrekvisitter, og det er vel nok temmelig mærkeligt at rende på den slags hjemlige artikler så langt fra hjemmet, navnlig da vi ser, at Babe Ruths navnetræk er skrevet på det ene boldtræ.

"Kender De sådan nogen tingester?" siger den lille konge til Jo-Jo. "De er fra Amerika, og de er sendt til mig af en mand, der en gang var på besøg derovre, men ingen her aner, hvordan de skal bruges."

"Om jeg ved, hvad de skal bruges til?" siger Jo-Jo. "Han spørger, om jeg ved, hvad de skal bruges til. Ork," siger han, "jeg var en af de mest berømte kastere på West Side Blues i Chicago i sin tid."

Ingen djævel kan få knægten fra den idé, at vi skal demonstrere, hvordan sagerne bruges, så Izzy Ostestang, der påstår han engang har været stjerne-bagstopper i Philly, tager hjelmene og benskinnerne på, og Jo-Jo tager boldtræet og

lægger en lille sofapude ned på gulvet og insisterer på, at jeg skal kaste til ham. Nu er det år og dag siden, jeg har spillet baseball, men jeg vil dog fremhæve, at jeg i sin tid var så god en amatørkaster som nogen derhjemme i Gray's Ferry i Philly, og der er alle mulige chancer for, at jeg ville have drevet det vidt, hvis ikke jeg havde fået andet at gøre.

Så tager jeg jakken af og går ned i den anden ende af lokalet, mens Jo-Jo tager plads på sofapuden med Izzy Ostestang bag sig. Jeg kan se af den måde, han anbringer sig på, at Jo-Jo ikke vil kunne stå for en skruebold, så jeg gør mit bedste, da jeg slipper den gamle kugle, men naturligvis er min arm ikke hvad den har været, og bolden tager ikke den retning, jeg venter, så der sker det, at Jo-Jo knalder æblet gennem et højt vindue, der kunne have været et fint højre felt, hvis værelset havde haft samme form som Shibe-boldpladsen.

Nå, Jo-Jo giver sig til at løbe alt hvad remmer og tøj kan holde, men naturligvis er der ikke plads nok til hans udfoldelser, så han knalder panden mod væggen, og da bolden er gået tabt, standser spillet på dette tidspunkt, men den lille fyr er helt ude af sig selv af henrykkelse over vores præstation, og endog miss Peabody giver sig til at le, og for mig at se er hun ikke en pige, der har haft for megen grund til at le i sine dage.

Klokken er nu næsten ti, og miss Peabody siger, at hvis hun kan finde en eller anden, vil hun få fat i lidt mundgodt til os, og det lyder virkelig meget tiltalende, så jeg går udenfor og bringer den fyr ind, som vi efterlod bastet og bundet derude. Han synes at være ved fuld bevidsthed og optræder yderst overraskende og temmelig fortørnet, og miss Peabody taler til ham i et sprog, som jeg ikke forstår et hak af. Senere, da jeg kommer til at

tænke på dette, undrer det mig i grunden, i hvor høj grad jeg stoler på miss Peabody, fordi der var al mulig grund til at tro, at hun kunne overtale fyren til at gå efter polisen, men jeg går ud fra, at jeg stoler på hende, fordi hun har et ærligt ansigt.

Nå, fyren går bort, mens han gnider sig oven i bolden, og ret hurtigt kommer der er anden fyr, der ser ud til at være hushovmester eller noget i den retning, og som er temmelig overrasket over at se os, og miss Peabody rasper et eller andet af til ham også, og han begynder at komme ind med småborde og den slags, såsom fade, smørrebrød og kaffe samt hist op og her ned.

Der sidder vi så alle fem rundt om bordet og spiser og drikker, for hvad gør hushovmesteren andet end bringer os et par flasker champagne af den rigtige gode, gamle slags fra før forbuddet, der smager os fortræffeligt, men Izzy Ostestang irriterer mig ikke så lidt med at sige til miss Peabody, at hvis hun kan grave et antageligt kvantum af den slags frem, vil han betale hende godt for det, og han erklærer sig villig til at forhandle den i vort land og tilbyder endog at give kongen procenter.

Da hushovmesteren fylder glassene for første gang, tager miss Peabody sit, ser på os, og naturligvis har vi renovation nok til at samle vore glas op også, og så rejser hun sig op, løfter sit glas over hovedet og siger:

"Mine herrer, kongens skål!"

Så står jeg også op, og ved siden af mig står Izzy Ostestang og Jo-Jo, og vi siger samtidig:

"Kongens skål!"

Og så drikker vi champagne og sætter os igen, og den lille konge ler og klapper i hænderne og synes, det er mægtig sjovt, hvad det for så vidt også er, selv om miss Peabody ikke tillader ham at få noget vin og bliver temmelig gnaven i ansigtet, da Jo-Jo forsøger at smugle et glas over til ham under bordet.

Nå, det ender med, at kongen overhovedet ikke vil ha', vi skal gå fra ham – navnlig da ikke Jo-Jo – men miss Peabody siger, han må have noget søvn, og så siger vi til ham, at vi vil komme igen en anden dag, og vi tager vore hatte og siger farvel og forlader ham der i soveværelset sammen med miss Peabody, og den lille konge har lagt armen rundt om livet på hende, og jeg griber mig selv i at ønske, at det var min arm.

Selvfølgelig vender vi ikke mere tilbage, ja, vi skynder os rent ud sagt alt det, vi kan med at komme ud af landet samme nat, og vi får fat i det første skib, der kan bringe os tilbage til USA. Og den, der er allermest glad ved at se os forsvinde, er chaufføren med det grimme fjæs, som må køre for os, tusinder af kilometer, med en revolver i ryggen.

Og nu – siger Kitty Hurtigkarl – kender du historien om vort besøg i Europa.

Naturligvis synes jeg, det er en mægtig go' historie, og det interesserer mig særligt, hvad Kitty fortæller om den gode gamle champagne, fordi jeg kan se, at der må ligge en mægtig forretning derovre, hvis man bare kan komme i forbindelse med de rette folk, men der er én ting, Kitty aldrig vil fortælle mig, og det er navnet på landet – bortset fra at det ligger et sted i Europa.

"Jeg skal sige dig," siger Kitty, "vi er som bekendt alle sammen vaskeægte republikanere her i Philly, og jeg vil nødig se vor

republikanske regering blive rodet ind i internationale forviklinger af nogen art. Jeg skal nemlig sige dig," siger han, "da vi nu kommer tilbage hertil, læser jeg et lille telegram i en eller anden avis om, at storhertug Dino er afgået ved døden som følge af nogle sår, han har pådraget sig ved en ulykke i sit hjem for nogle uger siden."

"Og jeg er selvfølgelig ikke sikker, men det er muligt," siger Kitty, "at disse sår stammer fra Jo-Jo, der forlanger, at chaufføren med det grimme fjæs skal køre os om ad storhertugens hjem, den nat vi forlader landet, og han kaster sin ananas ind gennem vinduet til storhertugens soveværelse."

Blodhundene på Broadway

En morgen hen ad klokken fire står jeg foran Mindys restaurant på Broadway sammen med en fyr ved navn Regret, som har fået dette navn, fordi han det år, whitneyhoppen "Regret" snupper Kentucky-derbyet, er så heldig at holde en god slat penge på hende, noget han aldrig glemmer, og det skyldes måske, at det er den eneste gang i hans liv, han virkelig for alvor har haft heldet med sig.

Hvad denne fyrs rigtige navn er, aner jeg ikke, men et navn betyder på den anden side ikke et slag – navnlig ikke på Broadway, da landet ligger sådan, at lige meget hvad fyren kalder sig, så er der alle mulige chancer for, at det ikke er hans rigtige døbenavn. Og personlig synes jeg, at Regret er et lige så godt navn til denne fyr som et hvilket som helst andet. Han er godt i stand og meget sladdervorn, skønt han i almindelighed ikke kan snakke om andet end heste eller om, hvorledes han netop bliver slået med tre beskidte snuder dagen i forvejen i Belmont, eller hvor disse heste nu løber.

I alle de år, jeg har kendt Regret, må han være blevet slået med sådan noget som 10.000 snuder, og det er altid beskidte snuder, når han fortæller om dem. Ja, sandt at sige, kan jeg aldrig huske, han nogensinde er blevet slået med en ren snude, men sådan er omgangssproget nu engang blandt disse væddeløbsfyre.

Hvad Regret laver for at skaffe sig udkommet ved siden af at sætte penge på heste, har jeg aldrig kunnet regne ud, men han synes at klare sig så temmelig godt, eftersom man træffer ham

både her og der og allevegne, sædvanligvis majet ud og med en masse store, fede cigarer stikkende op af vestelommen.

Der er almindeligvis temmelig roligt på Broadway ved firetiden om morgenen, da folk på dette tidspunkt enten er i smugkroerne eller i natklubberne, og den morgen jeg taler om her, er der ualmindelig roligt, bortset fra, at en fyr ved navn Marvin Clay står og kævles med et pigebarn, fordi hun ikke vil med ind i en taxi og med hen i hans lejlighed.

Men naturligvis skænker Regret og jeg ikke dette nogen opmærksomhed, bortset fra at Regret kommer med en bemærkning om, at tøsen synes at være i besiddelse af mere sund fornuft, end man ellers venter at finde det hos et pigebarn, der er løs og ledig på Broadway klokken fire om morgenen, for det er almindelig kendt og vedtaget, at piger, der går med Marvin Clay hjem, enten er tomme i kernehuset, eller også vil de gerne.

Denne Marvin Clay er en meget fremtrædende person indenfor de højere cirkler, og han sidder altid og hænger rundt om på natklubberne og har mægtig med kasse, som han får fra sin gamle, der igen trækker dem ud af jernbaner og forskellige andre ting. Men Marvin Clay er en yderst ubehagelig person, som altid råber op og opfører sig ufint, fordi han har disse stakater, og han er navnlig meget rå og hensynsløs overfor disse unge kvindfolk, der arbejder i natklubber, og som må finde sig i sådan en behandling fra Marvin Clays side, fordi han er en knippelgod kunde.

Han er i almindelighed i smoking, og han viser sig sjældent uden om aftenen, og han er vel omkring de 50 år og har et ækelt fjæs, der er oversået med bumser og knaster, men en fyr, der

har så megen kasse som Marvin Clay, behøver naturligvis ikke at se særlig godt ud, og han er hjertelig velkommen over alt på Broadway. For mit vedkommende ønsker jeg ikke at have noget at gøre med en fyr som Marvin Clay, skønt jeg på den anden side vil tro, at jeg får tusinder af hans type at se på Broadway i min tid, og der vil altid være fyre som Marvin Clay på Broadway, så længe der er fædre til at lave godt med penge på jernbaner.

Nå, lidt efter får Marvin Clay pigebarnet lodset ind i taxien og kører væk, og der bliver igen stille og tyst på Broadway, og Regret og jeg står der og taler om det ene og det andet, da der pludselig kommer en meget besynderligt udseende fyr med to besynderligt udseende hunde i en snor. Fyren er så tynd og mager, at jeg regner med, han må veje mindst to pund mindre end et hvedeneg. Han har en lang næse og et søvnigt fysiognomi og en gammel flosset filthat på hovedet og er iført en flonelsskjorte og et par udrangerede fløjlsbukser og en rumpeforkøler, hvilket er en jakke, der lader en se mere af baglommerne end af jakken.

Personlig har jeg aldrig set en mere besynderligt udseende fyr på Broadway, og jeg vil i denne forbindelse slå fast, at jeg har set adskillige besynderligt udseende fyre på Broadway i mit liv. Men hvis fyren ser mærkelig ud, så er hundene endnu mere besynderlige, med store hoveder og en flab, der hænger mere end flaben på en ågerka'l fra de gode gamle dage, og ører, der er så store som sengetæpper. Hertil kommer, at deres fjæs er helt fyldt med rynker, og de har store runde øjne, der ser så triste ud, at jeg hvert øjeblik venter at se dem briste i gråd.

Hundene er nærmest sortgule i farven og har lange haler og er så tynde, at man kan tælle ribbenene på dem. Det slår mig

straks, da jeg ser denne fyr og hundene, at her er nogen, der nok kunne tage faconen af en gang bøffer, men det er der sådan set adskillige fyre på Broadway, der kan på denne tid af natten – rent bortset fra hundene.

For at sige det lige ud, så er Regret mægtig interesseret i disse hunde, eftersom han er meget glad for dyr af enhver tænkelig slags, og han kan ikke lade være med at standse fyren og spørge, hvad slags hunde det er, og jeg skal ikke nægte, at jeg også er blevet en smule nysgerrig, for selv om jeg har set mange vovhunde i mit liv, så er det ganske givet, at jeg aldrig nogensinde har været præsenteret for et par dyr af denne type.

"Det er blodhunde," siger den nedtrykte unge mand med en meget bedrøvelig stemme og med en accent, som fyre nede fra syden altid har. "Det er spor-blodhunde fra Georgia."

Nu ved naturligvis både Regret og jeg, hvad blodhunde er, eftersom vi husker, at det er sådanne bæster, der jager Eliza over isen i *Onkel Toms Hytte*, som vi læste om, da vi var små, men det er alligevel første gang, jeg personlig bliver præsenteret for en blodhund – i særdeleshed på Broadway. Derfor kommer vi i snak med fyren, og hans historie er lige så bedrøvelig som hans fjæs, og den får os begge til at få meget ondt af ham.

Ja, inden vi ved et ord af det, har vi slæbt både fyren og hundene ind til Mindy og givet os til at fodre hele selskabet med steg i store mængder, skønt Mindy laver et farligt spektakel, fordi vi tager hundene med ind, og han spørger, hvad slags forretning vi i grunden tror, det er, han driver. Da Regret lukker munden op og giver ham besked, siger Mindy: "Lad gå," men han henstiller til os ikke at slæbe flere shetlandsponyer med ind i hans værtshus, så længe vi lever.

Det viser sig, at den unge mands navn er John Wangle, og at han kommer nede fra en by i Georgia, hvor hans onkel er politimester, og den ene blodhund hedder Nip og den anden Tuck, og de har lige fra ganske små været trænet til at opspore fyre som f.eks. fanger, der undslipper fra den lokale brumme eller slemme niggere og den slags. Og efter at John Wangle har stillet den værste hunger ved hjælp af Mindys steg og begynder at lukke op for posen, må man enten få det indtryk, at han er en første klasses løgnhals, eller at hans hunde er de største sporhunde, der nogensinde har levet.

Efter at jeg har set hundene indsuge hver seks store oksemørbrade og masser af matzohs, som Mindy har fået til overs fra jødesabbatten, samt en slat gullasch fra middagen og forskellige andre rester på spisesedlen, kan jeg kun sige, at disse hunde har en fortræffelig appetit, eftersom de nu ligger pladask på gulvet med ansigtet begravet bag ørerne, mens de snorker så højt, at man dårligt kan høre sig selv tænke.

Hvordan denne John Wangle og hans hunde er kommet til New York er noget af en historie. Det ser ud til, at en eller anden fyr fra New York har været på besøg nede i John Wangles hjemby i Georgia, mens blodhundene var på sporet af en gal nigger, og denne fyr får den idé, at det ville være en mægtig forretning at få John Wangle og hans hunde til New York og engagere dem til at opspore forbryderne på filmen. Men da de kommer til New York, ser det ud til, at filmen har truffet andre arrangementer til opsporing af forbryderne, og så løber fyren tør for stakater og lader uden videre John Wangle og hans hunde i stikken.

Så nu er John Wangle og Nip og Tuck altså strandet i New York, og de bor sammen i et værelse ovre i et hus på West Forty-ninth Street, og det går temmelig skidt, eftersom John ingen anelse har om, hvordan de skal komme tilbage til Georgia, med mindre han da går, og han hører, at det ikke skal være særligt sundt at gå syd for Roanoke. Da jeg spørger ham, hvorfor han ikke skriver til sin onkel, politimesteren nede i Georgia, siger John Wangle, at der er to grunde hertil. For det første kan han ikke skrive, og for det andet kan hans onkel ikke læse.

Så spørger jeg ham, hvorfor han ikke sælger blodhundene, og han svarer, at det er, fordi blodhundemarkedet i New York er yderst flovt, og desforuden vil han ikke tage tilbage til Georgia uden hundene, da hans onkel i så fald vil rive ørerne af ham. Og hertil kommer, at John Wangle siger, at han elsker både Nip og Tuck meget højt – så højt, at det afholder ham fra at æde én af dem, og måske dem begge to, da han i sidste uge faktisk var lige ved at krepere af sult.

Jeg har aldrig nogensinde set Regret være så interesseret i noget som i denne John Wangle og hans blodhunde, men personlig bliver jeg efterhånden meget træt af dem, fordi den af dem, der hedder Nip, vågner op og begynder at tygge på mit ene ben, idet den åbenbart tror, at der er mere steg på gaflen, og da jeg giver den et spark over snuden, snerrer John Wangle ad mig, og Regret siger, at kun meget ondskabsfulde fyre opfører sig så lavsindet overfor umælende og dumme bæster.

Men for at vise Dem, at John Wangle og hans blodhunde ikke er slet så dumme, kan jeg fortælle, at de de næste morgener kommer luskende forbi Mindys restaurant ved samme tid, og Regret er altid på pletten parat til at fodre dem, skønt han nu

må tage godterne ud på fortovet, da Mindy ikke mere vil have bæsterne ind i sit etablissement. Naturligvis bliver Nip og Tuck efterhånden umådelig glade for Regret, men de er på ingen måde så glade for ham, som John Wangle er, fordi han er begyndt på at få godt med sul på kroppen, og også blodhundene er begyndt at tage på i vægt.

Nå, så sker der det, at Regret adskillige morgener ikke viser sig foran Mindys værtshus, og grunden er den, at Regret skal have lavet et ganske godt kup på hestene, hvorefter han køber sig en ny smoking og begynder at hjemsøge natklubberne og i særdeleshed Miss Missouri Martins 300 klub, hvor der er masser af kønne pakker, som danser omkring med ikke meget mere på end der går til at lave en klap til et øje, og det er almindelig bekendt, at Regret elsker den slags.

Endydermere hører jeg rundt omkring i byen, at Regret er ved at blive varm på en pige ved navn miss Lovey Lou, der arbejder i Miss Missouri Martins 300 klub, og at han i den grad bliver ukammerat med Marvin Clay over denne pakke, at han til sidst smækker Marvin Clay en på goddaen, og for mig ser det ud til, at Regret er ved at blive en smule simpel, således som fyre, der evigt og altid hænger rundt om på Broadway, dårligt kan undgå at blive det. Og da John Wangle og Nip og Tuck kommer om morgenen for at kigge efter en bid mad, er der intet at stille op for dem, eftersom der ikke er andre af Mindys klientel, som er så interesseret i blodhunde, at det kan få dem til at købe steg og den slags, og snart begynder Nip og Tuck at se meget hængemulede ud igen, og John Wangle er mere nedtrykt end en pandekage.

Og så sker det en tidlig morgen, hvor det er så varmt, at mange mennesker driver rundt udenfor Mindys værtshus for at få lidt frisk luft, at der kommer en politiinspektør ved navn McManara, som er en af mine venner. Han er sammen med et bundt civilklædte strissere, og McManara fortæller mig, han er på vej over til en lejlighed i West Fifty-fourth Street, tre gader borte, da det ser ud til, at en fyr er blevet skudt dér. Og eftersom jeg ikke har noget særligt for, går jeg med, skønt jeg som regel ikke bryder mig om at mænge mig med strisserne, fordi dette nemt kan give anledning til kritik i visse kredse.

Nå, det viser sig, at fyren, der er blevet skudt, er ingen anden end Marvin Clay, og han ligger udstrakt på gulvet i sin dagligstue iført smoking, og hans skjorte er helt rød af blod, og efter at inspektør McManara har kigget lidt på ham, opdager han, at Marvin Clay er temmelig hullet i brystet og ser ud til at være nogenlunde død.

Ydermere ser der ikke ud til at være nogen som helst antydning af, hvem der har ekspederet Marvin, og inspektør McManara siger, at der uden tvivl er tale om et veritabelt mysterium, og at dette vil være namnam for bladene, da de ikke har haft nogen rigtig god skydehistorie i de sidste dage.

Naturligvis er dette ikke noget, der angår mig, men pludselig kommer jeg til at tænke på John Wangle og hans sporhunde, og det forekommer mig, at der her er mægtig lejlighed for dem til at vise, hvad de duer til, så jeg siger til McManara:

"Hør her, Mac," siger jeg, "der er en fyr her med et par sporhunde fra Georgia, som er meget dygtige til at finde spor i den her slags sager, og," siger jeg, "måske kan de snuse den

slyngel op, der har skudt Marvin Clay, da sporene må være varmere end fransk sennep endnu."

Senere hører jeg ganske vist, at mit forslag vækker stor indignation hos visse bysbørn, der er af den opfattelse, at den person, der har skudt Marvin Clay, har krav på en bedre behandling end at blive jaget af et par blodhunde. Ja, der er endog dem, der mener, at fyren burde have haft en medalje, men det er dog først senere, der opstår diskussion herom.

Hvorledes det nu end forholder sig, så tager inspektøren til at begynde med ikke megen notits af mit forslag, og de andre strissere er meget skeptiske og holder på, at det bedste, der kan gøres i den foreliggende situation, er at arrestere alle, der befinder sig i nærheden og holde dem tilbage som vidner i en måned eller to, men vanskeligheden ligger i, at der ikke er nogen i nærheden lige i øjeblikket, bortset fra mig, og da inspektøren er en temmelig opvakt fyr, siger han til sidst: "All right, lad os få fat i blodhundene!"

Så jeg skynder mig tilbage til Mindys beværtning, og dér finder jeg ganske rigtigt Nip og Tuck på fortovet, hvor de er travlt optaget af at kigge folk i ansigterne i håb om at et af dem skal være Regrets. Det er et meget rørende syn, men John Wangle klarer op, da jeg forklarer ham, hvordan det hænger sammen med Marvin Clay, og han skynder sig hen til gerningsstedet, og det går så hurtigt, at han trækker halsen på Nip en halv alen længere og slæber Tuck på maven det halve af vejen.

Vi kommer tilbage til lejligheden, og John Wangle fører Nip og Tuck hen til Marvin Clay og lader dem oversnuse ham, og det ser ud til, at blodhundene er vant til at omgås døde fyre.

Så løser John Wangle deres halskæder og brøler noget til dem, og hundene giver sig til at halse omkring i lokalet, mens inspektøren McManara og de andre pansere interesseret ser til. Pludselig braser Nip og Tuck ud af lejligheden og ned på gaden med John Wangle efter sig og resten af os i hælene på John Wangle. Vi løber tværs over Fifty-fourth Street og op til Broadway, og derefter ser vi, at hundene giver sig til at snuse ivrigt omkring henne ved Mindys etablissement.

Lidt efter halser de op ad Broadway med snuden i fortovet, og vi følger dem meget ophidset, fordi selv panserne nu indrømmer, at de ganske sikkert er lige i hælene på den fyr, der skød Marvin Clay. Til at begynde med går Nip og Tuck, men det varer ikke længe, før de stikker i rend, og vi efter dem, John Wangle, inspektøren, jeg og strisserne.

Naturligvis kan det ikke undgås, at et sådant syn vækker stor opstandelse hos bysbørn, der står op på dette tidspunkt, og efterhånden klatrer mælkemændene ned fra deres vogne, og renovationsmændene lader deres lastbiler stå og følger efter, og avisdrengene smider, hvad de har i hænderne, og alle sammen slutter de sig til den vilde jagt, så da vi kommer til stedet, hvor Broadway skærer Fifty-sixth Street, tør det nok antydes, at der en hel deputation i hælene på hundene og John Wangle, der nu og da hyler til dem:

"Hæng i, drenge!"

Ved Fifty-sixth Street drejer hundene i østlig retning og standser uden for en dør ind til noget, der ligner en gammel garage. Men da denne dør synes at være forsvarligt låset, og da hundene ser ud til at ville derind, sparker inspektøren og de andre strissere døren ind, og hvad ser de derinde andet end et

selskab af prominente medborgere, der får sig et slag terninger. Naturligvis bliver disse fyre i allerhøjeste grad forbavset over at se blodhundene og os andre – i særdeleshed strisserne – og de begynder at rende rundt mellem hinanden og forsøge at slippe ud, og terningespil er temmelig ulovligt på disse kanter.

Men inspektøren siger bare Aha og begynder at kradse en hel del navne ned i sin lommebog, som om det er noget, han vil hentyde til senere, og Nip og Tuck er ude af garagen næsten, før de er inde og fortsætter snøftende og snusende ned ad Fifty-sixth Street. De gør holdt ved endnu fire døre i denne gade, og da strisserne sparker døren ind, opdager de, at det er intet mindre end smugkroer, skønt én af dem forresten er en dansebule, og de mange medborgere i disse lokaliteter bliver i højeste grad ude af flippen, navnlig da inspektør McManara fortsætter med at grifle navne ned i sin lommebog.

Til sidst begynder inspektøren at glo meget strengt på panserne, der er med os, og det er ganske klart, at han er meget misfornøjet med, hvordan ulovligheden florerer i distriktet, og panserne begynder at blive godt gale på Nip og Tuck, og en af dem siger til mig:

"Hør her," siger han, "disse køtere er ikke andet end gemene stikkere!"

Nå, naturligvis vækker John Wangles hyleri til hundene, råbene og skrigene fra banden, der er i hælene på os, stor opstandelse i kvarteret og vækker en masse mennesker rundt om i lejlighederne og hotellerne i sidegaderne, navnlig da det er sommer, og de fleste sover for vidt åbne vinduer. Ja, vi ser en masse forpjuskede hoveder stikke ud af vinduerne og hører mænd og kvinder råbe i munden på hinanden:

"Hvad er der løs?"

Det ser ud til, at rygtet om sporhundene, der er på sporet af en bandit, berører mange medborgere ubehageligt, og der bliver stor uro over alt i de stille gader, og senere hører jeg, at adskillige fyre må på skadestuen med brækkede ankler og alvorlige kvæstelser, fordi de hopper ud af vinduerne i hotellerne langs ruten, og der er også en hel del, der falder ned af brandstigerne.

Pludselig svinger Nip og Tuck tilbage til Seventh Avenue og forsvinder ind i en opgang til en lille beboelsesejendom og fortsætter op til første sal, og da vi kommer derop, ser vi blodhundene stå og skrabe på døren ind til en lejlighed B.2, mens de gøer og skaber sig, og vi er alle meget ophidsede, for op går døren, og hvem andre ser vi dér end en dukke ved navn Maud Milligan, der er kendt af alle som Store Nigs egen elskede. Store Nig, terningeksperten, er for øjeblikket nede i Hot Springs, hvor han drikker vand, eller hvad det er folk gør i Hot Springs.

Denne Maud Milligan er af den slags, som jeg går langt udenom, navnlig da hun er rødhåret og meget stramtandet, og jeg er glad ved, at Nip og Tuck ikke spilder mere tid hos Maud Milligan, end det tager dem at halse gennem hendes dagligstue, hoppe tværs over hendes seng og tilbage igen, eftersom Maud er begyndt at kigge dem af os ud, hun tilfældigvis kender.

Men Nip og Tuck er inde og ude igen, før man kan sige skrub af, da det bare er en to værelsers lejlighed, og inden vi ved af det, er vi igen nede ad trapperne og tilbage i Seventh Avenue, mens inspektør McManara stadig har travlt med at grifle noget ned i sin lommebog.

Til slut, da der er mindst fire hundrede udmattede og svedige medborgere i hælene på dem, standser hundene sandelig udenfor Miss Missouri Martins 300 klub, og dørvogteren, en fyr ved navn Soldater Sweeney prøver på at sparke dem væk, men Nip løber ind mellem Sweeneys ben og vælter ham, og Tuck planter sin ene pote midt i hans ene øje, mens den vader hen over ham, og derefter vælter hele banden hen over ham, så Soldater Sweeney bliver så temmelig fladtrådt, inden det hele er overstået.

Nip og Tuck er nu mere ophidset end nogensinde og snøfter og gøer, mens de braser ind i 300 klubben med John Wangle, lovens håndhævere og alle de forskellige medborgere i hælene. Der er en masse mennesker til steds hos miss Missouri Martin, som selv sidder på ryggen af en stol midt ude på dansegulvet, da vi braser ind, og hun er lige ved at sætte showet i gang, da hun ser hele slænget vade ind, og til at begynde med ser hun henrykt ud, fordi hun tror, det er nye gæster, og der er ikke noget miss Missouri Martin elsker højere, end når der er forretning i farvandet.

Men før hun får sagt: Halløj, folkens, eller noget som helst i det hele taget, løber Nip ind under hendes stol, idet den åbenbart tror, den er gravhund, og miss Missouri Martin dratter ned på gulvet, hvor hun ligger og hyler ikke så lidt op, og før vi ser os om, er Nip og Tuck styrtet over i et hjørne i etablissementet, hvor de ivrigt giver sig til at kravle op og ned ad en tyk fyr, der sidder dér med et pigebarn ved siden af sig, og den tykke fyr er ingen anden end Regret.

Nå, da Nip og Tuck farer på Regret, rejser han sig naturligvis for at værge sig, men de braser på ham samtidig, så han tørner

over mod pakken, der er sammen med ham, og som ser ud til at være ingen anden end miss Lovey Lou. Hun bliver noget fladtrykt med Regrets korpus over sig og stikker i et vældigt hyl, navnlig da Nip stikker tungen ud af halsen og giver sig til at vaske kosmetikken af hende. Det ser ud til, at miss Lovey Lou faktisk er mere bange for blodhundene end for at blive klemt ihjel, for da jeg og John Wangle løber over for at hjælpe med til at trække hende frem under Regret, stønner hun:

"Åh, lad dem ikke æde mig – jeg vil hellere tilstå!"

Da der ikke er andre end John og mig, der hører hendes udbrud, eftersom alle er optaget af at skille Regret og blodhundene ad – og John Wangle synes ikke at opfange hendes mumlen – så skubber jeg hende ud gennem mængden og får hende ud i køkkenet, der på dette tidspunkt ligger temmelig øde hen, da alle er inde og kigge på optøjerne i etablissementet, og jeg siger til hende:

"Hvad er det, du hellere vil tilstå?" siger jeg. "Er det om Marvin Clay?"

"Ja," siger hun. "Det er ham. Han er et svin," siger hun. "Jeg skød ham, og jeg er glad for det. Han er ikke tilfreds med, hvad han gjorde mod mig for to år siden, men vil også prøve sine djævlekunster på min lille søster. Han tager hende med sig hjem i lejligheden, og da jeg opdager det, går jeg derhen for at hente hende, men han siger, han ikke vil lade hende gå. Så skyder jeg ham. Med min brors pistol," siger hun, "og jeg tager min lille søster med mig hjem, og jeg håber, han er død og røget derhen, hvor han fortjener."

"Nå," siger jeg. "Jeg vil ikke give mig til at diskutere, hvor Marvin Clay hører hjemme, men," siger jeg, "nu vil jeg råde dig

til at komme væk herfra og gå hjem og vente, indtil vi kan gøre noget ved dette her. Så går jeg tilbage til Regret, som vist er ved at komme slemt op at køre."

"Åh, lad ikke disse frygtelige hunde æde ham," siger hun, og dermed stikker hun af, og jeg går tilbage og opdager, at forvirringen er større end nogensinde, fordi det ser ud til, at Regret er meget vred på Nip og Tuck, navnlig da han opdager, at den ene af dem har plantet sin store beskidte pote lige på hans rene skjortebryst, så der kommer sorte mærker. Da han omsider kommer på ret køl igen, begynder han at gi' den gas igen med begge næver, og i betragtning af, at han ellers ikke går rundt og slår folk ned, er han ingenlunde dårlig, og det lykkes ham at slå Nip ud med den ene næve, mens han med den anden sender Tuck tværs gennem lokalet.

Nå, stakkels Tuck glider over det glatte dansegulv og vælter på ny miss Missouri Martin, der netop er kommet nogenlunde til hægterne igen, men på dette tidspunkt er også miss Missouri Martin blevet gal og giver sig til at sparke Tuck på en meget ukvindelig måde. Naturligvis kender Tuck ikke så meget til miss Martin, men han er temmelig sikker på, at hans gamle ven Regret bare vil lege med ham, så han løber tilbage til Regret med tungen hængende ud af halsen og logrende hale, og der er ingen, der kan sige, hvad det vil ende med, hvis ikke John Wangle pludselig snapper begge hundene, mens inspektør McManara belægger Regret med jern og siger til ham, at han er anholdt for at have skudt Marvin Clay.

Naturligvis kan alle indse, at Regret er manden, navnlig når det erindres, at han ved en bestemt lejlighed har haft ballade med Marvin Clay, og alle de tilstedeværende ser på Regret med

den største foragt og siger, at man tydeligt kan se på hans ansigt, hvad han er for en slags fyr.

Ydermere holder inspektør McManara en tale til miss Missouri Martins gæster, i hvilken han lykønsker John Wangle og Nip og Tuck til deres vidunderlige arbejde, der muliggjorde opsporingen af denne frygtelige forbryder, ligesom han i al beskedenhed benytter lejligheden til at fremhæve politiets fortjenester, og imens står Regret dér uden at lægge synderligt mærke til inspektørens tale, hvorimod han prøver på at kante sig over i nærheden af Nip og Tuck for at give dem et ordentligt fur.

Gæsterne klapper over det, inspektøren siger, og miss Missouri Martin får sat en indsamling i gang til John Wangle og hans hunde, og der kommer 200 stærke ind, foruden hvad hun selv spæder til. Senere tager kokken John Wangle og Nip og Tuck med ud i køkkenet og fylder dem med mad, skønt personlig er jeg helst fri for den mad, der serveres i 300 klubben.

Så smider de Regret ind bag tremmerne, og han synes overhovedet ikke at ane, hvorfor de har taget ham. Han ved bare, at det har noget at gøre med Nip og Tuck, og han prøver på at overtale en af fængselsbetjentene til at lade blodhundene komme ind i hans celle, bare et øjeblik, skønt der naturligvis ikke bliver tale om at imødekomme et sådant forslag. Mens Regret er ved at blive indskrevet i arrestens bøger, går der rygte om, at Marvin Clay ikke alene ikke er død, men at han tilmed snart vil være allright igen.

Det ender til sidst med, at han skaffer Regret ud mod kaution, og han nægter ikke blot at forfølge sagen mod ham,

men stikker endog af fra byen, så snart han overhovedet er i stand til det, skønt Regret må blive i brummen i adskillige uger, idet han overhovedet hverken er til at hugge eller stikke i, efter at han har erfaret den rette sammenhæng, og han fortæller ikke polisen et ord om, at det ikke er ham, der har knaldet Marvin Clay. Naturligvis er miss Lovey Lou meget taknemmelig mod Regret for hans vidunderlige offervilje, og hun er uden tvivl villig til at blive hans evigt elskede viv, hvad øjeblik det skal være, hvis Regret finder på at bede hende om det, men det ser ud til, at Regret har fået så mange betænkeligheder ved tanken om en højtelsket viv, der er så vaks med en skyder, at han aldrig nogensinde får sig samlet sammen til spørge hende.

I mellemtiden rejser John Wangle og Nip og Tuck tilbage til Georgia ved hjælp af de stakater, der blev samlet ind til dem af miss Missouri Martin – og med et meget stort ry som sporfindere. Så det er hele historien, bortset måske fra, at jeg hellere må tilføje, at jeg her forleden nat løber på Regret, der har en rejsetaske i hånden og trækker vejret temmelig tungt, til trods for at det ikke er særlig varmt, og da jeg spørger ham, hvorfor han rejser bort, siger han, at det bare er sådan en idé, han har fået i al almindelighed. Ydermere tilføjer han, at det er hans agt at rejse meget langt bort. Naturligvis spørger jeg ham, hvordan dette hænger sammen, og Regret siger da til mig:

"Nåja," siger han, "lige siden Store Nig er vendt tilbage fra Hot Springs og hører om, hvorledes disse blodhunde sporede den person, der knaldede Marvin Clay, går han rundt og skuler efter mig. Jeg skal sige dig," siger Regret, "jeg er ganske klar over, at der efterhånden er noget, som dæmrer i Store Nigs hjerne, og selv om Store Nig måske ikke hører til de skrappeste

øverst oppe, er jeg alligevel bange for, at han en skønne dag vil lægge to og to sammen og komme til en ubehagelig slutning."

"Jeg er bange for," siger Regret, "at Store Nig vil komme til den slutning, at det var mig, Nip og Tuck var på sporet af i stedet for attentatmanden, sådan, som man allerede kan høre mange ondsindede personer hviske om, og det er ikke udelukket, at Store Nig kan få en forkert opfattelse af, at sporet førte til Maud Milligans dør."

Hjernen vender hjem

En aften spadserer Hjernen og jeg op og ned ad Broadway foran Mindys etablissement, mens han snakker om alt muligt, da der hen imod os kommer et sjusket, rødhåret kvindemenneske, som lever af at sælge æbler til 5 cents stykket, og Hjernen, der holder meget af æbler, snupper ét fra hendes kurv og stikker hende en femdollarseddel.

Det rødhårede, pjaltede kvindemenneske, der er 30 eller deromkring, og som ikke ligner andet end en krage, kigger på femmeren og siger så til Hjernen:

"Jeg kan ikke klare så store penge," siger hun, "men jeg skal stikke hen og få den vekslet med det samme."

"Behold bare resten," siger Hjernen og tager sig en ordentlig luns af æblet, idet han tager mig under armen igen og fortsætter hen ad gaden.

Og det gamle fugleskræmsel kigger igen på Hjernen, og det forekommer mig, at der pludselig er tårer i hendes øjne, da hun siger:

"Åh, mange tak, herr. Mange tak og Gud velsigne Dem."

Så går hun hurtigt hen ad gaden med begge hænder for øjnene, mens hendes skuldre ryster, og Hjernen vender sig meget forbavset og kigger efter hende, lige til hun er ude af syne.

"Vorherre bevares," siger Hjernen. "Jeg gav Doris Clare 10.000 stærke i går aftes, og hun lavede ikke nær så meget ståhej over det, som den der gamle pakke laver over den småseddel."

"Nåja," siger jeg, "måske æblekonen har mere brug for sin seddel end Doris har for de 10.000 stærke."

"Det er nok muligt," siger Hjernen. "Og naturligvis: Doris giver så meget andet til gengæld end lige netop et æble og sin velsignelse. Doris giver mig sin kærlighed, og jeg tror, at kærlighed koster mig lige så mange stakater," siger Hjernen, "som den koster nogen på denne jord."

"Det skal nok passe," siger jeg, og der er al mulig grund til at antage, at vi begge har ret, for rent privat tror jeg, at hvis Hjernen ofrer så meget som 300.000 stærke om året på kærligheden, så er han sluppet billigt fra sine kærlighedsaffærer, for det er ikke nogen hemmelighed, at Hjernen har tre forskellige donnaer – foruden sin højtelskede ægteviv.

Ja, det hænder, at Hjernen her i byen bliver omtalt som "Kærlighedskongen", men naturligvis kun, når han ikke hører på det, eftersom Hjernen helst vil tro, at hans kærlighedsaffærer er en stor hemmelighed for alle, bortset måske fra nogle ganske få, skønt den eneste fyr, jeg har mødt her i byen, der ikke kender noget til disse affærer, er både døvstum og blind.

Jeg har engang læst en historie om en fyr, der hed kong Salomon, som levede for mange år siden, og som har mindst tusind bajaderer på én gang, hvad man jo nok kan kalde at interessere sig for pakker efter større målestok, men jeg garanterer for, at alle de dollars, denne kong Salomon ofrer på sine piger, er det rene vand ved siden af, hvad Hjernen koster på sine. Alene omkostningerne til Doris Clare kan gøre en almindelig støder rent fra den, og det må bemærkes, at Doris faktisk er nøjsom sammenlignet med Cynthia Harris og Bobby Baker; så er der Charlotte, som er Hjernens højt elskede viv, og

som har fine fornemmelser, og som hele tiden skal bruge masser af kokosnødder for at holde forretningen i gang. Jeg hørte engang Hjernen fortælle Bobby Baker, at hans kone er lidt svagelig, men det er ganske givet, at der ikke er noget i vejen med Charlotte, som ikke kan kureres med et par stærke, skønt sådan er det med alle dukkepiger, der er en smule svagelige.

Når en fyr har knoklet rundt på Broadway så længe som Hjernen, kan det ikke undgås, at man samler lidt kræs op hist og her, men de fleste samler én op ad gangen, og hvis hun brænder ham af, som Broadway-pakkerne plejer at gøre, tager han en anden, indtil han bliver for gammel til at bryde sig om sådan noget, hvad der måske sker, når han er 104 år, skønt man har hørt, at også denne rekord er blevet slået.

Men når Hjernen indsamler en pige beholder han hende, og ingen af dem løber nogensinde fra ham igen, og mens dette plejer at kede de fleste betydeligt, smigrer det Hjernen ikke så lidt, fordi det får ham til at tro, at han har en kolossal magt over kvinder.

"Man kan ikke bebrejde dem, hvis de bliver forelsket i mig," siger Hjernen til mig en aften. "Jeg ville ikke for alt i verden gøre en eneste af dem fortræd."

Naturligvis overrasker det mig meget at høre en fyr, der er så smart som Hjernen, sige sådan noget, men jeg går ud fra, at han virkelig mener det, eftersom Hjernen altid har de bedste tanker om sig selv. Imidlertid er der nogen, der hævder, at den virkelige grund til, at Hjernen holder harem, er den, at han er for nærig til at give pigerne fra sig, skønt personlig ville jeg ikke ha' en eneste af dem, selv om Hjernen ville betale mig kontant, måske lige med undtagelse af Bobby Baker.

Nå, Hjernen holder altså stadig sammen med sine dukker, og ydermere spenderer han masser af gysser på dem både til biler, pelskåber og diamanter og fine lejligheder – navnlig fine lejligheder. Engang siger jeg til Hjernen, at det ville spare ham mange penge, hvis han lejer et hus og bundter alle kvindfolkene sammen i en stor lykkelig familie i stedet for at have dem spredt over hele byen, men Hjernen siger, at ideen desværre ikke kan praktiseres.

"For det første," siger han, "ved de ikke noget om hinanden med undtagelse af, at Doris, Cynthia og Bobby ved, at jeg er gift med Charlotte, men hun aner intet om de andre. Hver for sig tror de, at de er den eneste for mig. Så hvis jeg samler dem alle sammen på ét sted, bliver de jaloux på hinanden. Under alle omstændigheder," siger Hjernen, "så vil sådan et arrangement både være umoralsk og mod loven. Nej," siger han, "det er bedre at have dem forskellige steder, for tænk bare på, hvor mange hjem jeg får på den måde, hvis jeg får lyst til at vende hjem. Ja," siger Hjernen, "jeg tror, jeg har flere hjem end nogen anden fyr her på Broadway."

Det kan der naturligvis være noget om, men hvad Hjernen vil have så mange hjem for, er og bliver et stort mysterium på Broadway, fordi han næsten aldrig går hjem, og hans tanke er sikkert den, at hvis han går hjem, kunne der muligvis ske et eller andet i byen, som han så ville gå glip af. Det er faktisk sådan, at Hjernen i det hele taget ikke går ret mange steder. Han viser sig aldrig offentligt med nogen af sine pakker, undtagen måske en eller to gange om året, når han er ude med Charlotte, hans højt elskede viv, og det er han forresten også

holdt op med, fordi Doris siger, at det ikke tager sig godt ud overfor hendes personlige venner.

Hjernen gifter sig med Charlotte, længe før han bli'r den store mand inden for spillebranchen her øst på, og han er millionær et par gange, men han bryder sig ikke meget om at sidde hjemme og flette fingre med sin højtelskede viv, således som mange ægtemænd ellers gør. Ydermere forholder det sig således, at mens han endnu er fattig, må han bo i et kvarter, der ligger for langt borte til, at det kan betale sig at tage hjem, og til sidst kommer han så helt ud af vanen med at komme hjem.

Men Charlotte er ikke af den slags, der bryder sig om at tilbringe mere end et år eller to med at kigge på billederne på væggen, eftersom det ser ud til, at billederne på hendes væg bare forestiller køer i en eng og huse med sne, så hun kommer heller ikke hjem mere end højst nødvendigt, men har sine egne venner og er godt tilfreds, navnlig efter at Hjernen er kommet til magt og ære, så han kan sende hende stakater.

Jeg må sige én ting om Hjernen og hans dukker: han bryder sig ikke om fugleskræmsler. Han har en meget fin smag for ansigter og former, og selv Charlotte, hans højt elskede viv, er langt fra noget fugleskræmsel, skønt hun ikke er så ung, som hun har været. Hvad angår Doris, så er hun en af sin tids smukkeste Ziegfield-piger, og selv om hendes bedste tid ikke var i går eller i forgårs, kan hun stadig være med i vognen, hvad udseendet angår.

Lad os være large og sige, at Doris kun er omkring de 32, men ikke desto mindre må det siges, at Doris stadig er fuld af pep, og hendes hår er stadig – hvad man ellers kan sige om hende – lige blondt.

Sådan set bryder Hjernen sig ikke et hak om, hvorvidt hans pigebørn er blondiner eller brunetter, for Cynthia Harris' hår er lige så sort som indersiden af en ulv, mens Bobby Bakers er sådan midt imellem, måske lidt over i det brunlige. Cynthia Harris er mere nybegynder end Doris, og hun kommer fra mr. Earl Carrolls "Vanities", og så vidt jeg forstår, så gør hun sin entré her i byen som deltager i en af disse skønhedskonkurrencer, som hun synes bombesikker på at vinde, hvis det ikke sker, at en anden frøken et eller andet er lidt mere vaks til at blinke til dommeren.

Naturligvis præsterer Cynthia også et helt pænt stykke blinkearbejde, men uheldigvis kommer hun til at blinke til en fyr, der bare er fra et eller andet blad, og som overhovedet intet har at sige ved afgørelsen.

Nå, mr. Earl Carroll synes, det er synd for Cynthia, hvorfor han putter hende ind i koret på "Vanities", så hun kan vise sine yndigheder frem, og her får Hjernen hende at se, og inden man ved et ord af det, kører hun rundt i en udenlandsk automobil, der er lige så stor som et salatfad, og hun laver den i det hele taget mægtig fint.

Personlig har jeg altid ment, at Bobby Baker er den smarteste af Hjernens pakker, fordi hun er mere almindelig at se på, og hun har ikke de samme chancer som Doris Clare og Cynthia Harris, der arbejder på scenen og kan gå rundt og vise deres former frem for fyre som Hjernen. Bobby Baker begynder som ganske almindelig sekretær hos en fyr i Wall Street, og naturligvis er hun altid fuldt påklædt, eller hun har i hvert fald lige så meget tøj på, som almindelige piger bruger det nu til dags, hvad der for så vidt ikke er overvældende meget.

Det lader til, at Hjernen laver en eller anden forretning med denne fyr, som Bobby arbejder for, og han kommer tilfældigvis i snak med hende, og hun fortæller ham, hvordan hun altid har ønsket at træffe ham og om, hvorledes hun har læst og hørt om ham, og om hvor smart og romantisk hun synes, han er – lige netop, hvad hun har drømt om.

Nu vil jeg gerne sige, at det aldrig falder mig ind at kalde nogen pakke for en løgnhals, eftersom jeg altid er en gentleman, og jeg tvivler ikke på at Bobby muligvis mener, at Hjernen er smart og ser romantisk ud, men personlig er jeg af den opfattelse, at selv om hun ikke ligefrem lyver, så er hun i det mindste en smule ophidset, da hun fremkommer med en sådan udtalelse overfor Hjernen. Det bedste man kan sige om Hjernen er, at han er mægtig velklædt.

Han er ca. 40 år gammel, måske lidt over, måske lidt under, og han er begyndt at få lidt runding omkring livet, noget der kommer af, at han sidder så meget ved spillebordet, og han får sjældent anden motion end ved at spadsere frem og tilbage udenfor Mindys restaurant nogle timer hver nat sammen med en eller anden fyr, som f.eks. mig. Han har et glat ansigt, er velbarberet og har pæne tænder og et tiltalende smil, når han ønsker at smile, hvilket aldrig indtræffer overfor dem, der skylder ham penge.

Og jeg må sige om Hjernen, at han har, hvad man kalder personlighed. Han forstår at fortælle en historie, skønt han altid selv er helten i de historier, han fortæller, og han ved, hvordan han skal indynde sig hos pakkerne på mange måder. Han har temmelig gode kundskaber, men mens piger som Cynthia og Doris og måske også Charlotte hellere vil have en

løbende konto hos Cartier end alle de kundskaber, der findes, når man lægger Yale og Harvard sammen, ser det ud til, at Bobby godt kan lide at få sig en dybsindig sludder, så naturligvis får hun masser af den slags, når hun er sammen med Hjernen.

Der går ikke længe, førend Bobby kører omkring i en vogn, der er større end Cynthias, skønt ingen af dem er så store som Doris', og alle nabotøsene ovre i Flatbush-kvarteret, hvor Bobby kommer fra, er revnefærdige af misundelse og løber omkring og sladrer om hende, samtidig med at de naturligvis selv holder udkig efter en vogn. Hvad mig angår, ser jeg sådan på det, at Hjernen faktisk sænker sin sociale standard lidt ved således at mænge sig med en dukke fra Flatbush, Brooklyn, ikke mindst da Bobby Baker efterhånden roder sig ind med disse litterære fyre som f.eks. bladnegre og den slags typer i omegnen af Greenwich Village.

Men der kan ikke være tvivl om, at Bobby Baker er en smart lille pakke, og de fire-fem år, hun har været Hjernens donna, har hun trukket mere kasse ud af ham end alle de andre tilsammen, eftersom hun evig og altid fortæller ham, hvor højt hun elsker ham, mens Doris Clare og Cynthia Harris sommetider glemmer at tale om den slags mere end én eller to gange om måneden.

Og hvad andet sker der så en tidlig morgen, end at en fyr ved navn Tosse-Jack dukker frem og stikker en kniv ind i venstre side på Hjernen. Det ser ud til, at det sker på opfordring af en vis person ved navn Homer Swing, der skylder Hjernen en forfærdelig masse stakater i forbindelse med en spilletransaktion, og som bliver meget fornærmet, da Hjernen

rykker ham for disse penge. Det ser ud til, at Tosse-Jack, der anses for at være en særdeles god knivartist, sigter efter Hjernens hjerte, men rammer et par tommer ved siden af, men Hjernen får alligevel et temmelig ubehageligt hul, der gør det nødvendigt for ham at blive rimpet sammen.

Store Nig, terningeksperten, og jeg står på hjørnet af Fifty-second Street og Seventh Avenue ved totiden om morgenen og taler om vind og vejr, da Hjernen pludselig kommer vaklende ud fra Fifty-second Street og falder lige i armene på Store Nig, hvorved han praktisk taget ødelægger en splinterny overfrakke, som har kostet 600 stærke for to dage siden, idet blodet siver ud af hullet i Hjernens venstre side. Naturligvis bliver Store Nig stødt over dette, men vi opdager hurtigt, at det er ikke det rette tidspunkt at snakke om den slags. Vi kan se, at Hjernen i nogen grad er blevet sprættet op og er i en temmelig ussel forfatning.

Sådan set er vi ikke videre forbavset over at se Hjernen i den forfatning, for Hjernen har ikke været noget særlig godt liv for livsforsikringsagenterne i de sidste år her i byen, hvor der er adskillige fyre, som er ivrige efter at gøre et eller andet ved ham, men vi venter alligevel ikke at finde ham sprættet op som en kalkun. Vi regner med når som helst at finde ham med et par enkelte hyldebær i sig, men både Store Nig og jeg er meget forargede over, at der findes rødder, som kan finde på at bruge et så tarveligt instrument som en kniv mod nogen.

Men mens vi står og tænker over dette, siger Hjernen: "Ring til Hymie Weissberger og dr. Frisch," siger han, "og bring mig så hjem."

Det er ganske naturligt, at en fyr som Hjernen vil ha' fat på sin sagfører, inden han snakker med lægen, og Hymie

Weissberger er Hjernens sagfører og en fyr, der forresten hverken er født i går eller i forgårs.

"Godt," siger jeg, "vi må hellere få dig på et hospital, hvor du kan blive ordentlig behandlet med det samme."

"Nej," siger Hjernen, "jeg vil holde det her skjult. Det vil være ubehageligt for mig, hvis det kommer ud lige nu, og hvis I bringer mig til et hospital, vil der blive givet rapport til panserne. Bring mig hjem."

Naturligvis spørger jeg, hvilket hjem han mener, da jeg har lidt tågede begreber om Hjernens hjem. Og det ser ud til, at han gennemtænker sagen, inden han svarer: "Park Avenue," siger han så, og Store Nig råber en taxa an, og vi hjælper Hjernen ind i vognen og siger til jockeyen om at køre os til det hus på Park Avenue, hvor Hjernens højt elskede viv, Charlotte, bor.

Da vi kommer derhen, finder jeg ud af, at det vil være bedst, hvis jeg går i forvejen og lempeligt forbereder Charlotte på, hvad der er sket, eftersom jeg forstår, hvilket chok det må være for en kærlig viv at få sin mand bragt hjem ud på de små timer i en sådan forfatning.

Nå, både portneren og elevatormanden i huset vil forhindre mig i at gå op, da de siger, der er rav i den deroppe, men efter at jeg har forklaret dem, at Hjernen er syg, slipper de mig ind. En stor tyk hushovmester kommer ud, da jeg ringer på, og jeg kan se, der er fuldt op af selskabsklædte dukker og drenge, og nogle af dem synger højt.

Hushovmesteren prøver på at fortælle mig, at jeg ikke kan komme til at snakke med Charlotte, men endelig får jeg ham overbevist om, at det er bedst, så hun kommer omsider ud til døren, og hun er for resten meget velbehagelig at kigge på med

juveler og ting og sager. Jeg væver lidt til at begynde med for ikke at forskrække hende, men så siger jeg til hende, at Hjernen har været ude for et ulykkestilfælde, og at vi har ham her nedenfor i en vogn, og jeg spørger, hvor vi skal gøre af ham?

"Åh," siger hun, "læg ham ind på et hospital naturligvis! Jeg har selskab for nogle meget betydningsfulde personer i aften, og jeg kan ikke forstyrre dem med at tage en patient ind i lejligheden. Bring ham hen på et hospital og sig til ham, at jeg kigger op til ham i morgen tidlig med lidt kødsuppe."

Jeg prøver på at forklare hende, at Hjernen ikke har brug for kødsuppe, men bare trænger til en god seng. Til slut bliver hun temmelig grov og smækker døren i for næsen af mig og siger:

"Send ham hen på et hospital, siger jeg. Det er komplet latterligt af ham at komme hjem på denne tid. Det er tyve år siden, han kom så tidligt." Og mens jeg venter på elevatoren, åbner hun døren på klem og siger: "Forresten, er han alvorligt såret?"

Jeg siger til hende, at jeg ikke aner, hvor alvorligt han er såret, og hun smækker døren i igen, og jeg går tilbage til vognen, men jeg spekulerer på, hvad for en hjerteløs dukke hun er, skønt jeg naturligvis godt forstår, at det vil være meget ubelejligt for hende at måtte afbryde selskabet.

Hjernen ligger lænet tilbage i hjørnet af vognen med halvt lukkede øjne, og det ser ud til, at Store Nig tildels har fået blodet standset ved hjælp af et lommetørklæde. Men det forekommer mig, at Hjernen er noget svag. Han forsøger at tage sig sammen, da jeg klatrer ind i vognen igen, men da jeg fortæller ham, at hans højt elskede viv ikke er hjemme, smiler han lidt og siger:

"Kør mig hen til Doris."

Nu bor Doris i et stort etagehus ovre på West Seventy-second Street, og jeg siger til chauffutten om at køre os derover, mens Hjernen synes at falde hen i en døs. Så læner Store Nig sig over til mig og siger:

"Det er ingen nytte til at køre ham derhen," siger han. "Jeg så Doris gå ud nu i aften, udstafferet i hermelinskåben og anden krigsmaling sammen med denne frikadelle til Jack Walen, som hun er varm på for tiden. Det er en meget stor skandale, som de bærer sig ad, og der snakkes om det både her og der. Lad os køre ham hen til Cynthia," siger Nig, "hun har et varmt hjerte og vil være glad ved at tage imod ham."

Cynthia Harris har en stor suite værelser, som koster 15.000 om året, i et stort hotel et sted på Fifth Avenue; eftersom hun er en pige, der godt kan li' at være med, foretrækker hun at bo centralt, så hun hurtigt kan være på pletten, når det foregår. Da vi kommer ned til dette hotel, ringer jeg til hende i hustelefonen og fortæller hende, at jeg straks må tale med hende om noget vigtigt, og Cynthia beder mig komme op.

Nu er klokken vel omkring et kvarter over tre, og jeg er for så vidt temmelig overrasket over at finde Cynthia hjemme, men det er hun altså og ser mægtig dejlig ud i negligé med udslået hår, og jeg er fuldstændig klar over, at Hjernen ikke er noget fjols, når det gælder pakker. Hun hilser på mig, men så snart jeg forklarer, hvad der er i vejen, bliver hun stram i masken og siger til mig:

"Hør engang," siger hun. "Jeg har haft ballade nok i dette etablissement, efter at der var to fyre, der kom i totterne på hinanden over mig, da jeg havde et lille selskab sidste nat.

Husdetektiverne måtte tilkaldes for at skille dem ad, så jeg bryder mig ikke om mere af den slags. Tænk, hvis det skulle sive ud, at Hjernen er her? Hvad vil bladene sige om mig? Tænk på mit rygte!"

Efter ti minutters forløb bliver jeg klar over, at det ikke er nogen nytte til at diskutere med hende, eftersom hun snakker bedre for sig end jeg og stadig vender tilbage til, hvad der vil ske med hendes rygte, hvis hun tager imod Hjernen, så jeg forlader hende, mens hun står i døren i negligé og stadig ser mægtig dejlig ud.

Der er ikke andet for os at gøre end at køre Hjernen ud til Bobby Baker, der bor i en dobbeltlejlighed på Sutton Place i nærheden af East River, hvor der er en mægtig fin samling lejligheder i et gammelt, fint beboelseskvarter, og da vi kører derned, mens Hjernen ligger på bagsædet og har mas nok med bare at trække vejret, siger jeg til Nig:

"Nig," siger jeg, "når vi kommer ned til Bobby, bærer vi uden videre Hjernen op uden at spørge først. Vi smider ham bare ind, så hun ikke kan nægte at tage imod ham," siger jeg, "skønt jeg er sikker på, at Bobby, der er en nysselig lille skat, vil gøre alt muligt for ham, navnlig da han betaler 50.000 stærke om året for hendes lejlighed."

Så da taxien stopper foran Bobbys hus, får Nig og jeg Hjernen ud af vognen, og sammen lodser vi ham op uden for døren til Bobbys lejlighed og ringer på. Bobby åbner døren, og jeg ser lige en fyr, der forsvinder ind i værelset bag ved hende, hvad der naturligvis ikke er noget mærkeligt i, skønt fyrens ben er iført lyserøde pyjamas.

Naturligvis bliver Bobby yderst overrasket over at se os komme med Hjernen dinglende mellem os, men hun byder os ikke indenfor; jeg forklarer hende, at Hjernen har fået en kniv i sig, og at hans sidste ord var, at vi skulle køre ham hen til hans egen Bobby. Men hun lader mig ikke blive færdig med min historie, der i sandhed tegner temmelig gribende, hvis hun bare vil lade mig fortsætte.

"Hvis I ikke straks tager ham væk herfra," siger hun, før jeg kan sætte ind med min rørende slutning, "kalder jeg på panserne, og I to fyre vil blive sat fast som mistænkt for at vide besked med, hvordan han blev såret."

Så smækker hun døren i, og vi bærer hurtigt Hjernen tilbage til vognen, eftersom det pludselig går op for mig, at Bobby har ret; hvis Hjernen bliver fundet i vort selskab med knivstik, og hvis han kreperer, hænger vi så temmelig på den, eftersom der ikke er noget, panserne hellere vil end nægte at tro på sådanne fyre som Store Nig og mig, ligegyldigt hvad vi siger.

Ydermere må taxi-jockeyen have fået den samme indskydelse, efter at vi har løftet Hjernen ud af vognen, for han er ikke til at få øje på nogetsteds, og der står vi, pokker i vold på den anden side East River, tidligt om morgenen, uden at kunne få fat på en vogn og med fare for, at en panser kan dukke op, hvad øjeblik det skal være.

Nå, der er naturligvis ikke andet for os at gøre end komme væk, så Store Nig og jeg sætter i gang med Hjernen imellem os. Jeg holder ved fødderne og Nig ved hovedet. Vi er efterhånden kommet adskillige gader fra Sutton Place og går meget langsomt og forsigtigt og skjuler os i trappegangene, hver gang

vi hører nogen komme, men pludselig dukker der en pakke op fra en kælderhals.

Hun får øje på os, førend vi kommer i skjul og synes at være temmelig modig af en pakke at være, for hun kommer lige over til os og betragter Store Nig og mig, og derefter kigger hun ned på Hjernen, der har tabt sin hat et eller andet sted på ruten, så man tydeligt ser hans blege ansigt selv i det svage skær fra gadelygterne.

"Men dog," siger dukken, "det er jo den venlige herre, der gav mig de fem dollars for æblet, så jeg kunne købe medicin og redde min lille Joeys liv. Hvad er der i vejen?"

"Tja," siger jeg til dukken, der stadig er både pjaltet og rødhåret. "Der er ikke noget i vejen – bortset fra, at hvis vi ikke snart kan få ham ind et eller andet sted, vil han lige så stille smutte væk mellem fingrene på os."

"Bær ham ind til mig," siger hun og peger over mod huset, hun lige er kommet fra. "Det er ikke nogen lejlighed at prale af, men I kan lade ham ligge der, indtil I kan få fat i hjælp. Jeg er netop på vej til apoteket for at hente noget mere medicin til Joey, skønt han takket være herren dér er uden for fare nu."

Så lemper vi Hjernen ned ad kældertrappen med dukken foran, og vi kommer ind i et værelse, hvor der lugter som i et kinesisk vaskeri, og som synes at være fuldt af børn, som sover over alt på gulvet. Der er kun én seng i værelset, og den har sandelig ikke meget at gøre med en seng, men den rødhårede dukke skubber barnet, der ligger i den, over mod væggen og gør tegn til os, at vi skal lægge Hjernen ned ved siden af barnet. Så får hun fat i en våd klud og begynder at bade Hjernens bold.

Endelig åbner Hjernen øjnene og ser den rødhårede, pjaltede dukke, og hun smiler meget venligt til ham. Da jeg senere tænker tilbage på dette, bliver jeg klar over, at Hjernen har opfattet meget af, hvad der sker rundt omkring ham, mens vi kører rundt med ham, skønt han ikke siger noget – muligvis fordi han er for svag. Lidt senere vender han sit hoved om mod Nig og siger:

"Få fat i Weissberger og Frisch så hurtigt I kan," siger han. "Få i hvert fald fat på Weissberger. Jeg ved ikke, hvor galt fat det er med mig, men jeg må tale med ham om visse ting."

Nå, Hjernen er temmelig alvorligt medtaget, viser det sig, og han kommer sig aldrig mere, men bliver i kælderlejligheden, hvor den rødhårede passer ham, indtil han himler tre dage senere. Han bliver liggende i sengen sammen med drengen, og den rødhårede, pjaltede dukke plejer dem begge, eftersom gamle Frisch, medicinmanden, siger, det vil være uforsvarligt at flytte ham, da det bare vil få ham til at kradse af så meget hurtigere. Doktormanden er i virkeligheden meget overrasket over, at Hjernen lever så længe, når man tænker på, hvordan vi turede rundt med ham.

Jeg går til Hjernens begravelse, der finder sted fra Wiggins' Begravelsessaloner, og hele Broadway møder også op, og jeg må sige, at jeg aldrig i mit liv har set så mange blomster. De dækker hele kisten og ligger op ad gulvet, så man synker i til knæene, og adskillige af kransene må have kostet mange gysser med de priser, man må betale for blomster her i byen for tiden. Jeg går ud fra, at det er størrelsen og prisen på alle disse kranse og buketter, der får mig til at lægge mærke til en lille buket halvvisne, røde nelliker, som ikke er større end en knyttet næve,

og som ligger op ad en pude af violer på størrelse med et hestedækken.

Der er et lille kort bundet til nellikerne, og teksten lyder som følger: "Til en venlig herre," og jeg får den tanke, at mellem alle disse masser af kostbare blomster til tusinder af dollars er disse fattige, visne nelliker det eneste udtryk for sand oprigtighed. Jeg omtaler dette for Store Nig, og han siger, at måske har jeg ret, men på den anden side, siger Nig, kan ikke engang sand oprigtighed hjælpe Hjernen der, hvor han opholder sig nu.

Mange mennesker vil kunne bevidne, at Hjernens højt elskede viv faktisk præsterer en fin omgang gråd under begravelsen, men det er ingenting mod, hvad Doris Clare, Cynthia Harris eller Bobby Baker driver det til i så henseende. Ja, Bobby Baker græder endog så højlydt, at der er tale om at smide hende udenfor.

Men senere hører jeg, at damernes indsats ved begravelsen på ingen måde kan måle sig med det, de præsterer, da det opklares, at Hjernen har ladet Hymie Weissberger sætte et nyt testamente op, mens han ligger på det sidste hos den rødhårede, som han efterlader alle sine moneter, og hvis navn synes at være O'Halloran, og som er enke efter en murer og har fem børn.

Til at begynde med siger alle på Broadway, at dette er vidunderligt gjort af Hjernen, og at hans højt elskede viv, Doris, Cynthia og Bobby ikke fortjener bedre. Sådan som folk taler om Hjernen, må man næsten tro, at de agter at rejse ham et monument for hans gavmildhed overfor den rødhårede, pjaltede kone. Men nogle uger efter at han er død, hører jeg en del bysbørn sige, at dette rødhårede kvindfolk simpelthen er en

af Hjernens gamle kærester, og at børnene måske er hans egne, og at han efterlader dem pengene, fordi samvittigheden plager ham her på det sidste, for sådan er Broadway nu engang. Men hvad mig angår, så ved jeg, det ikke kan være sandt, for er der noget, Hjernen aldrig har været plaget af, så er det samvittighed.

Bookie-Bob bliver nappet

Efter en nederdrægtig vinter er det nu forår 1931. Tiderne er meget sløje med aktiemarkedet helt nede i bunden og banker, der krakker til højre og venstre, og politiet interesserer sig for alt muligt på en meget generende måde, og mange borgere i byen er nødt til at ta' hænderne op af lommen og finde på noget. Der er meget lidt kasse ude i omsætningen, og rundt om på Broadway er der mange, som må gå i deres gamle kluns og praktisk talt ikke har en skilling til at sætte på hestene eller overhovedet til noget som helst, og enhver kan forstå, at så er det hele meget langt ude.

Jeg bliver derfor ikke overrasket, da jeg hører, at nogle er gået over i opbevaringsbranchen, for selv om det ikke er nogen helt fin beskæftigelse, og endda bliver betragtet som temmelig ulovligt, kan det måske hjælpe folk over vanskelige tider.

Det undrer mig heller ikke, da jeg hører, at den herre, der praktiserer i faget, er en herre ved navn Heste-Harry, som kommer fra Brooklyn, og som ikke ser så nøje på, hvad for en branche, han gør i, og han arbejder sammen med nogle andre herrer fra Brooklyn ved navn Spanske John og Lille Isadore, der for den sags skyld heller ikke er videre kræsne med deres rygte.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore i enhver henseende er nogle meget skrappe herrer, og man er ikke så lidt misfornøjet med, at de flytter kontoret fra Brooklyn til Manhattan og begynder med deres afhentningsforretninger, fordi Manhattanborgerne mener, at hvis der skal hentes og bringes i deres distrikt, har de mere ret til at gøre det selv.

Men Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore bryder sig pokker om lokale følelser og afhenter i stor stil, og af og til hører jeg rygter om ganske pæne resultater. Ikke det helt store, men nok til at holde nøden fra døren, ja, sådan set fra hele tre døre, og det varer ikke længe, før Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore viser sig på væddeløbsbanerne igen og sætter på hestene, for er der noget, de tre kan lide, så er det at spille i væddeløb.

Nu er der mange mennesker, der har en ganske fejlagtig opfattelse af, hvad sådan en opbevaringsforretning egentlig drejer sig om. Mange tror, at det er gjort bare med at passe den op, der skal opbevares, og så bare nappe ham og skjule ham et eller andet sted, indtil hans familie eller venner ryster op med så meget valuta, som formålet kræver. Det er meget få, som forstår, at opbevaringsbranchen kræver en omfattende og grundig planlæggelse. Det kan først og fremmest ikke nytte at snuppe den første den bedste. Man må vide, hvem det er, for der er naturligvis ingen ræson i at bortføre en, der ikke kan betale for sig. Og man kan ikke lave noget overslag på basis af, hvordan en mand er klædt ud, og hvordan han ter sig, for der er masser, som ligger og farer rundt i fede automobiler og ser dyre ud og så videre, og taler man så privat med sådan en herre, er det rent lotteri, om han har penge nok til en genstand.

Det er klart, at sådan en herre er en dårlig kunde, og naturligvis kan firmaet ikke gå rundt og forhøre sig om, hvad den og den er god for, eller hvad han gemmer i bankboksen, fordi den slags nemt kan få folk til at stille spørgsmål, og er der noget, som er farligt, så er det at få folk til at stille spørgsmål. Så den eneste måde, firmaet kan bære sig ad på, er at finde en

eller anden, der kan udpege den rigtige kunde. Denne udpeger, som man kalder Fingeren, må for det første vide, om den, han sætter fingeren på har godt med kasse, og for det andet, om vedkommende har det sådan, at han ikke vil lave alt for meget halløj over at blive bortført, som for eksempel ved at henvende sig til politiet. Det kan være en fin mand, en forretningsmand f.eks., men der kan være grunde til, at han ikke ønsker, det skal komme ud, at han er blevet snuppet; det må Fingeren vide besked med. Måske lever den pågældende ikke, som han burde, han holder måske en veninde, skønt han har en elsket hustru og syv børn i Mamaroneck, og bryder sig ikke om, at der skal sive noget ud om denne hobby, hvad der jo let kan ske, hvis han bliver nappet, særlig hvis han bliver nappet, mens han er ude med veninden.

Og det hænder også, at den pågældende er af den slags, der ikke kan li' at blive kildet under fødderne med tændstikker, hvad folk, der bliver nappet, ofte kan risikere, hvis de ikke er tilbøjelige til at afgøre sagen i mindelighed, og der er mange, der ikke kan li' at blive kildet under fødderne, navnlig da ikke, hvis der går ild i tændstikkerne.

På den anden side kan der også være tale om en fyr, der ikke er helt fin i kanten – han kan f.eks. være spillebulevært eller ha' en smugkro, eller måske lave visse fiduser, som han ikke er interesseret i kommer ud, og det er heller ikke sikkert, sådan en fyr bryder sig noget videre om at blive kildet under fødderne.

Sådan en er en virkelig god kunde, eftersom han som regel er tilbøjelig til at afgøre sagen i mindelighed uden diskussion. Og når et firma har gjort regningen op med sådan en, bliver det regnet for meget umoralsk, hvis andre napper ham sådan lige

med det samme. Fingeren får en kommission på 25 pct. af overskuddet, og alle er glade og tilfredse, og der kommer godt med frisk kapital ud i omsætningen, til nytte og fremme af forretningslivet og til glæde for mange. Og mens der er mulighed for, at den der bliver nappet, meget godt kan være klar over, hvem der har nappet ham, så er der en ting, han aldrig får at vide, og det er, hvem der har givet fidusen, hvem der er Finger, da det betragtes som en forretningshemmelighed.

En aften sidder jeg og sludrer med Waldo Winchester, bladsmøreren, og vi kommer til at drøfte denne her opbevaringsforretning. Og Waldo prøver på at bilde mig ind, at det er et af de ældste numre i verden, og der er bare den forskel, at Waldo kalder det kidnapping, hvad der efter min mening er temmelig fornærmende for de herrer, som er beskæftiget i opbevaringsfaget i vore dage.

Waldo Winchester hævder nemlig, at den slags har været kendt i hundreder af år, og at mange mennesker tidligere har drevet den trafik at bortføre både mænd og kvinder, og holde dem tilbage for at få løsepenge, og Waldo Winchester siger også, at man til og med har brugt at snuppe børn, hvad Waldo hævder er en temmelig beskidt forretning.

Nå, jeg kan godt se, at Waldo har ret i, at det er beskidt at bortføre piger og småbørn, men selvfølgelig vil ingen, der lever af at hente og bringe i vore dage, indlade sig på den slags, for hvem vil løse pigerne hjem i disse tider, hvor der knap nok er nogen, der vil have dem forærende? Og med hensyn til småbørn, så er de ikke morsomme at have med at gøre, for man kan være sikker på, at deres mamaer vil løbe omkring og skrige

op om mord og den slags. Hertil kommer, at småbørn virkelig er temmelig farlige at have med at gøre, da de når som helst kan få mæslinger og fåresyge samt både det ene og det andet, og smitte hele nabolaget.

Nå, da jeg nu er klar over, at Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore arbejder i omtalte branche for tiden, bliver jeg ikke videre henrykt, da jeg en tirsdag aften ser dem dukke op, mens jeg står på hjørnet af Fiftieth Street og Broadway; på den anden side hilser jeg naturligvis hjerteligt på dem og siger, at jeg håber og ønsker, at de har det kønt. De står lidt og snakker med mig, og det glæder mig virkelig, at Johnny Brannigan, den stærke strisser, ikke er i nærheden, da det vil give Johnny et meget dårligt indtryk af mig, hvis han ser mig i dette selskab, selvom jeg ikke selv har valgt det.

Men selvfølgelig kan jeg ikke sådan uden videre fordufte og forlade dette selskab, da Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore så kan få den opfattelse, at jeg er køligt indstillet over for dem, hvad der uden tvivl vil såre dem.

"Nå," siger jeg til Harry, "hvordan skær den, Harry?"

"Ad helvede til," siger han. "Vi har ikke været til væddeløb i fire dage," siger han. "Vi er faktisk helt på spanden. Helt til rotterne. Vi skylder hver eneste bookmaker, vi kan skylde hos, og er ude for at se, om vi kan rejse lidt kapital, for sin bookmaker må man jo betale, hvad der så end sker."

Naturligvis er dette så sandt, så sandt, da en fyr, der ikke betaler sin bookmaker, jo i højeste grad vil skade sit omdømme i forretningsverdenen, for man kan være sikker på, at bookmakeren vil rende rundt og sætte ondt for ham, og det glæder mig da også at høre, at Heste-Harry går ind for disse

agtværdige principper. "Forresten," siger Heste-Harry, "kender du en fyr ved navn Bookie-Bob?"

Nu kender jeg ikke Bookie-Bob personligt, men selvfølgelig ved jeg godt, hvem han er, for det gør alle her i byen, der ellers går til væddeløb, da Bookie-Bob er den største bookmaker i miles omkreds og har plenty med kasse, og det er den almindelige mening, at Bob vil tage al denne kasse med sig i graven, da han er kendt som en ovenud fedtet rad. Ja, Bob anses i virkeligheden for at være en af verdens største gniere.

Han er en lille tyk, skaldet fyr, og han virrer altid lidt med hovedet, og der er dem, der påstår, det skyldes apopleksi, men andre siger, det kommer af, at han altid ryster på hovedet til "Nej", når man beder ham om kredit på væddeløbsbanen. Han har en højt elsket viv, som er en meget stilfærdig, gammel, gråhåret pakke med et bedrøveligt udtryk i øjnene, men hvem kan bebrejde hende noget, når man tænker på, at hun har levet sammen med Bookie-Bob i mange år.

Jeg møder tit Bookie-Bob og hans højt elskede viv, når de er ude at spise på etablissementer omkring Fortieth Street, da de åbenbart ikke har andet hjem end et hotelværelse, og tit og ofte hører jeg Bob give hende en ordentlig overhaling for et eller andet. Som regel er det på grund af prisen på det, hun har bestilt, så jeg slutter mig til, at Bob er lige så fedtet overfor sin højt elskede viv som over for alle andre. Sådan hører jeg ham en aften give hende lak, fordi hun har en ny hat på til seks dollars, og Bookie-Bob forlanger at få at vide, om det er hendes hensigt at ruinere ham med den slags ekstravagancer.

Selvfølgelig vil jeg ikke ligefrem kritisere Bob, fordi han laver ophævelser over hatten, da han jo til en vis grad har ret i, at seks

dask er meget at ofre på en hat til en pakke, og med hensyn til spisningen kan det godt være, at Bob har grund til at dæmpe sin kones madlyst, for jeg kender adskillige borgere her i byen, som er på fallittens rand, takket være damernes appetit.

"Nå," siger jeg til Heste-Harry, "hvis det er Bookie-Bob, du skylder penge, så er jeg meget forbavset over at se dig med begge øjne i behold, for jeg har aldrig tidligere hørt, at Bob lånte penge ud til nogen, med mindre han fik i det mindste det ene øje i pant."

"Ja," siger jeg, "Bookie-Bob er af den slags, der ikke nænner at sige en, hvad klokken er, om han så har to ure."

"Nej," siger Heste-Harry, "vi skylder ikke Bob penge. Men han kommer til at skylde os inden ret længe," siger han. "Vi er ude på at hente Bookie-Bob og give ham husly."

Dette foruroliger mig meget, ikke fordi det rører mig, om Bob bliver hentet eller ej, men fordi nogen måske ser mig stå og snakke med Heste-Harry og kommer i tanke om det, når Bob er til opbevaring. Men selvfølgelig vil det ikke være god politik, hvis jeg viser Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore, at jeg er nervøs, så jeg siger bare:

"Harry," siger jeg, "enhver kender sin egen branche bedst, og jeg går ud fra, du ved, hvad du gør, men hvis du snupper Bob, kommer du på hårdt arbejde," siger jeg. "Han er – tør jeg nok sige – en hårdkogt herre," siger jeg. "Jeg har hørt, at det blødeste på ham er fortænderne, så det vil nok blive meget svært for dig at få ham til at ryste op med huslejen."

"Nej," siger Heste-Harry, "der bliver ikke noget vrøvl om den ting. Vores finger har stukket os hele Bobs generalieblad, og det er virkelig overraskende ting, der står på det. Og," siger Harry,

"man erfarer mange mærkelige ting om den menneskelige natur, når man arbejder i opbevaringsfaget. Hvad der står på Bobs kort er intet mindre end hans højt elskede vivs personlige mening om ham."

"Sagen ligger sådan," siger Heste-Harry, "at Bookie-Bob i mange år har forsøgt at bilde sin kone ind, at han er en af de helt store mænd her i byen med både magt og indflydelse, skønt han naturligvis selv er klar over, at han ikke hører til kanonerne. Ja," siger Heste-Harry, "Bob ved god besked med, at hans højt elskede viv er den eneste i hele verden, der regner ham for noget, og han vil gerne ofre hele sin kasse, eller i hvert fald en god slump af den, bare hun ikke får at vide, at andre ikke har mere agtelse for ham, end at de henter ham. Det er, hvad man kalder psykologi," siger Heste-Harry.

Nå, jeg synes ikke det lyder særligt snedigt, og jeg tænker ved mig selv, at den psykologi, Harry inderst inde regner for den bedste overfor Bookie-Bob, nok skal være lidt kilderi under fødderne med tændstikker, men jeg er ikke særlig opsat på at diskutere dette emne her, og det varer ikke længe, før jeg meget høfligt siger Godaften, hvorefter jeg er gledet, og jeg ser ikke noget til Heste-Harry, Spanske John eller Lille Isadore i en hel måned.

I mellemtiden hører jeg lidt snak om, at Bookie-Bob har været savnet adskillige dage, og da han endelig dukker op igen, lader han forstå, at han har været meget syg under sin fraværelse, men jeg kan lægge to og to sammen lige så godt som alle andre her i byen og regner med, at Bookie-Bob simpelthen er blevet hentet af Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore, og der er grund til at tro, at det har kostet ham dyrt.

Derfor venter jeg at finde Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore på væddeløbsbanerne, velbeslåede og i gang med at vædde højere, end en kat skyder ryg, men de viser sig overhovedet ikke, og hvad mere er, så hører jeg, de har forladt Manhattan og er vendt tilbage til Brooklyn, hvor de arbejder hårdt hver dag i ølbranchen. Selvfølgelig undrer det mig en hel del, eftersom ølhandlen går noget surt, sådan som tiderne har udviklet sig, og der praktisk talt ikke er penge i samme, og med de penge, Heste-Harry, Spanske John og Lille Isadore må have lavet på Bookie-Bob, skulle man tro, de kunne tillade sig at slappe lidt af.

En aften sidder jeg inde i Hygge-Charleys lille snask i Forty-eighth Street og snakker om det ene og det andet, da Heste-Harry pludselig kommer ind. Han er noget hængeøret og ser absolut ikke ud til at være pr. kasse. Selvfølgelig hilser jeg hjerteligt på ham, og lidt efter kommer vi i snak, og jeg spørger ham, hvad der kommer ud af Bookie-Bob historien, og Heste-Harry fortæller mig følgende:

"Ja, vi får ganske rigtigt fat på Bookie-Bob. Det skete faktisk aftenen efter, at vi træffer dig, altså onsdag aften. Vores finger fortæller os, at Bob har til hensigt at tage ned til sit gamle tilholdssted på Tenth Avenue i nærheden af Thirty-eight Street, og der snupper vi ham så.

Han forlader lokalerne omkring ved midnat, og naturligvis er Bookie-Bob alene, da han sjældent lader nogen køre med sig for ikke at slide unødigt på betrækket, og Lille Isadore svinger vores Ford ind foran hans vogn og får ham til at standse. Selvfølgelig bliver Bookie-Bob meget overrasket, da jeg stikker snablen ind i vognen og spørger ham, om han vil beære os med

sit selskab for en kortere tid. Til at begynde med er han utilbøjelig til at diskutere sagen, da han mener, at der må foreligge en misforståelse, men han kommer på bedre tanker, da jeg lader ham kigge ned i løbet på min John Roscoe.

Vi låser hans vogn og smider nøglen væk, og så tager vi Bob med i vores vogn og kører op til et sted på Eighth Avenue, hvor vi har en pæn lejlighed parat. Da vi kommer op, siger jeg til Bob, at han kan sætte sig i forbindelse med lige hvem, han har lyst til og fortælle, at han er til opbevaring, og at regningen er på 25.000 stærke kontant. Men selvfølgelig siger jeg også til Bob, at han ikke skal fortælle, hvor han er, da han ellers nemt kan komme noget til.

Nå, jeg må sige én ting om Bobbie, skønt Gud og hvermand altid rakker ham ned og påstår, der ikke er noget ved ham: han tager situationen som en gentleman, roligt og forretningsmæssigt. Desuden ser han ikke ud til at være forskrækket, som så mange andre bliver det i sådan en situation. Han anerkender med det samme vort berettigede krav og siger til mig:

"Jeg telefonerer til min kompagnon, Sam Salt," siger Bobbie. "Han er den eneste, jeg kan tænke mig, der ligger inde med så mange rede penge. Men," siger han, "eftersom dette er helt nyt for mig, må d'herrer undskylde mig et spørgsmål: hvordan kan jeg være sikker på, at der ikke sker mig noget, når I har fået pengene?"

"Hva'beha'r," siger jeg noget stødt til Bobbie; "alle her i byen ved, at mit ord står til troende. Der er to ting, jeg altid vil gøre," siger han, "den ene er at holde mit ord i enhver situation, og

den anden er at betale hver skilling, jeg skylder en bookmaker; det regner jeg for en æressag."

"Nå," siger Bob. "Jeg kender jo ikke jer gentlemen, og jeg kan faktisk ikke huske, at jeg nogensinde har truffet jer, skønt jeres udseende forekommer mig bekendt; men hvis du betaler din bookmaker, så er du en hæderlig fyr og et sjældent eksemplar," siger Bobbie; "hvis jeg havde alle de penge, folk skylder mig her i byen, så ville jeg ikke behøve at telefonere til nogen efter skaldede 25.000. Dem ville jeg gå med i lommen som byttepenge."

Derefter ringer Bobbie til et bestemt nummer og snakker med en eller anden, men han får ikke fat på Sam Salt og ser meget skuffet ud, da han hænger røret på igen.

"Det her er en meget ubehagelig situation for mig," siger han. "Sam Salt er taget til Atlantic City for en time siden i vigtige forretninger og kommer først hjem i morgen aften, og de aner ikke, hvor han bor i Atlantic City," siger Bobbie. "Jeg kan ikke regne ud, hvem jeg ellers kan ringe til for at få pengene, og slet ikke nogen, som jeg vil bryde mig om fik færten af, at jeg er kommet i denne situation."

"Hvorfor ikke ringe til den højt elskede viv," siger jeg. "Måske kan hun grave lidt kasse frem."

"Undskyld," siger Bob, "men tror du, jeg er så tykhovedet, at jeg giver min højt elskede viv 25.000 stærke eller bare lader hende vide, hvor hun kan lægge hånd på dem, tror du virkelig? Jeg giver min højt elskede viv en tier om ugen i lommepenge," siger Bookie-Bob, "og det er nok til et fruentimmer, navnlig når man tager i betragtning, at jeg betaler hendes kost."

Det ser altså ud til, at der ikke er andet at gøre end vente, til Sam Salt kommer hjem, og vi giver Bob lov til at ringe til sin højt elskede viv, da han siger, at han ikke vil ha', hun skal være bekymret over hans udebliven, og han stikker hende en kæmpeløgn om, at han er blevet nødt til at tage over til New Jersey for at våge hos en syg logebroder. Nå, klokken er efterhånden blevet hen ad fire om morgenen, så vi lægger Bookie-Bob i seng i et værelse sammen med Lille Isadore, så han kan få sovet lidt, skønt personligt regner jeg det for tortur at lade nogen sove sammen med Lille Isadore, og Spanske John og jeg skiftes til at våge og passe på, at Bobbie ikke tager billetten, inden han har afgjort sit mellemværende med os. Når jeg skal være helt ærlig, så er Lille Isadore og Spanske John temmelig skuffede over, at Bookie-Bob så hurtigt går med til at afgøre dette mellemværende, eftersom de havde glædet sig meget til at kilde ham lidt under fødderne.

Det viser sig næste morgen, at Bobbie er meget hyggelig at være sammen med, fordi han kan en mængde væddeløbshistorier og kender en masse skandaler, og han holder os godt i ånde ved morgenbordet. Han snakker med os, som om han havde kendt os hele sit liv, og han lader som om, han var hjemme, men jeg tænker dog, at han knap ville være så overlegen, hvis jeg fortalte ham, hvad Spanske John går og tænker på.

Hen ad middagstid forlader Spanske John lejligheden og går ned for at få fat i et væddeløbsblad, da han ved, at både jeg og Lille Isadore er meget interesseret i de forskellige løb rundt om på væddeløbsbanerne, til trods for, at vi overhovedet ikke ejer en jante til at sætte på krikkerne og heller ikke har den ringeste

chance for at få kredit hos nogen bookmaker, da vi for længst har overtrukket kontoen.

Bookie-Bob er naturligvis også meget interesseret, navnlig i løbene i Belmont, og han bøjer sig over bordet sammen med mig, Spanske John og Isadore og kigger i bladet, da Spanske John siger:

"Ved Gud," siger Spanske John, "sikken en fidus! *Questionnaire* står 4-5, det er det samme som at finde pengene på gaden. Bare jeg havde 5 stærke til at sætte ind på de betingelser," siger Spanske John.

"Hør nu her," siger Bobbie meget høfligt. "Hvis d'herrer har lyst til at spille på disse heste, vil jeg gerne tage væddemålene. Det er en god måde at få tiden til at gå på, indtil Sam Salt kommer tilbage – med mindre I da foretrækker at spille kort?"

"Det er meget godt," siger jeg, "men vi har ikke noget at sætte ind, i hvert fald kun vores småpenge."

"Mine herrer," siger Bookie-Bob, "jeg vil gerne give kredit mod kvittering, for jeg lagde mærke til, hvad du sagde om at betale bookmakerne, og det er mit ganske bestemte indtryk, at du er en ærlig mand, og de andre herrer ser også ud til at være ærlige."

Så sker det altså hverken værre eller bedre, end at vi giver os til at vædde med Bobbie i de forskellige løb, ikke bare i Belmont, men på alle andre væddeløbsbaner i landet, for Lille Isadore og Spanske John og jeg vil have flugt over feltet, når der er tale om at spille på heste. Vi skriver små sedler med det beløb, vi ønsker at sætte og giver dem til Bookie-Bob, og Bookie-Bob stikker sedlerne i sin inderlomme, og hen på eftermiddagen ser han ud, som om han havde for stort hjerte.

Vi ordner det sådan, at vi får resultaterne pr. telefon fra et væddeløbskontor lige så hurtigt, de indløber, og naturligvis også odds, og det er mægtig skæg, og Lille Isadore, Spanske John og Bookie-Bob og jeg er som gamle venner, indtil væddeløbene er forbi, og Bobbie tager indskudssedlerne frem og begynder at tælle op. Det viser sig, at jeg skylder Bobbie 10.000 og Spanske John skylder ham 6000, men Lille Isadore skylder kun 4000, eftersom han havde held til at tage Bobbie i et par af løbene.

Nå, lidt efter lykkes det Bookie-Bob at få fat i Sam Salt pr. telefon, og han forklarer ham, at han bliver nødt til at gå hen i boksen og få fat på 25.000 stærke, og så skal han vente til midnat, hyre en taxi og køre hen til blokken mellem Fifty-first og Fifty-second Street, fra Eighth til Ninth Avenue og blive ved med at køre rundt om den, indtil der kommer en og stopper taxien og snupper kontanterne.

Selvfølgelig er Sam straks klar over, at Bookie-Bob er til opbevaring, og han går ind på at gøre, som han får besked på, men han siger, han ikke kan klare den før næste aften, da han ved, der ikke er 25.000 i boksen, og han må hente resten på væddeløbsbanen næste dag.

Så må vi altså blive en dag til i lejligheden, og både Spanske John, Lille Isadore og jeg er godt tilfreds, fordi Bookie-Bob har taget os, og der nu er chance for en revanche, så vi kan ligne tabet ud.

Men næste dag går det os værre end nogensinde. I alle de år, jeg har holdt på heste, har jeg aldrig siddet så forbandet i uheld, og det går ikke Spanske John og Isadore et hak bedre. Ja, det går os så galt, at Bookie-Bob ligefrem får medlidenhed med os og

giver os bedre odds end banerne, men det hjælper ikke et slag. Da dagen er gået, skylder jeg Bob i alt 20.000 dollars og Spanske John og Lille Isadore hver 15.000, hvad der bliver 50.000 for os alle tre. Men vi er ikke af den slags, der sørger før begravelsen, så Lille Isadore går ned til en viktualieforretning og henter en masse lækkerier, og vi får en mægtig fin middag stillet på benene, og Bookie-Bob fortæller historier, og ind imellem synger vi for at få tiden til at gå, til vi skal møde Sam Salt.

Da det bliver midnat, går Spanske John ud for at passe Sam Salt op, og Sam Salt stikker ham en lille tegnebog. Så kommer Spanske John tilbage til lejligheden, og da vi åbner tegnebogen, ligger der ganske rigtigt 25.000 stærke i den, og vi deler beløbet i tre portioner.

Så siger jeg til Bookie-Bob, at han er fri som fuglen i luften og kan gå, hvorhen han lyster og ønsker ham lykke på rejsen, men Bookie-Bob ser meget forbavset og krænket på mig og siger:

"Udmærket, mine herrer, jeg takker Dem for Deres elskværdighed, men hvordan med de penge, De skylder mig? Hvordan med kvitteringerne? Jeg er ganske sikker på, mine herrer, at De ikke vil snyde Deres bookmaker."

Naturligvis skylder vi Bob for disse sedler, det kan der ikke diskuteres om, for en mand er nu engang nødt til at betale sin bookmaker, så jeg rækker ham min andel, og bookmaker Bob noterer noget i en fedtet lommebog, som han trækker frem fra baglommen.

Så rækker Spanske John og Lille Isadore ham deres andele, og Bookie-Bob skriver noget mere i den lille lommebog.

"Godt," siger bookmaker Bob, "jeg har nu godskrevet Deres konti med disse beløb, men d'herrer skylder mig stadig en bagatel af 25.000 dollars udover, hvad der er betalt, og jeg håber og stoler på, at De snarest vil få bragt dette i orden, da jeg ikke bryder mig om at have fordringer stående ude længere end højst nødvendigt."

"Men Bob," siger jeg, "vi ejer ikke en jante, nu vi har betalt de 25.000 stærke."

"Jo," siger Bob og sænker stemmen til en hvisken, "men var det ikke en idé at snuppe min kompagnon, Sam Salt. Så bliver jeg et par dage til og tager jeres indskud, og måske kan I nå at dække jer ind. Men," hvisker Bob, "selvfølgelig må jeg have 25 pct. som finger for at give jer fidusen med Sam."

Men Spanske John og Isadore er lede og kede af Bookie-Bob og vil ikke høre tale om at blive i lejligheden længere, fordi de siger, at Bookie-Bob tager fusen på dem hele tiden, og at de ikke kan hamle op med ham på noget område, men desuden får jeg også selv lyst til at komme ud af det, for noget af det Bob siger, får mig til at tænke på noget.

Jeg kommer nemlig i tanke om, at foruden de penge vi skylder ham, har vi glemt at lægge penge til side til Fingeren, det er i virkeligheden en højst alvorlig affære, eftersom enhver kan bevidne, at betaler man ikke Fingeren, regnes det for et meget beskidt trick, og gør man det ikke, kan man være sikker på, at ingen nogensinde vil give en fidusen igen.

Derfor – siger Heste-Harry – opgiver vi opbevaringsforretningen, fordi det er håbløst at fortsætte, så længe vi har disse forpligtelser hængende over hovedet, og vi

vender så tilbage til Brooklyn for at skrabe penge nok sammen, så vi kan betale vor skyldige gæld.

Vi betaler Bookie-Bob i afdrag, eftersom vi ikke vil ha', at nogen skal kunne sige om os, at vi brænder en bookmaker af, og desuden betaler vi af på de 6250, som vi skylder vores finger i kommission.

Og selv om det er en hård omgang, er jeg glad ved at se, at vore ærlige bestræbelser er til glæde for nogen, eftersom jeg forleden aften ser Bookie-Bobs højt elskede viv i nyt tøj fra top til tå og smadder lykkelig.

Og skønt nogen fortæller mig, at hun ser så tilfreds ud, fordi en gammel onkel i Schweiz er kradset af og har betænkt hende med en arv, så hun nu er uafhængig af Bookie-Bob, så håber jeg dog – siger Heste-Harry – at det aldrig vil komme ud, at vores finger i dette tilfælde ikke var nogen anden end Bookie-Bobs højtelskede viv.

Stands dem, Yale!

Hvad jeg egentlig skal i New Haven den dag, den store fodboldkamp mellem Harvard og Yale foregår, kommer jeg vist til at forklare nærmere, for jeg er ellers ikke af den slags fyre, som man venter at finde i New Haven på noget tidspunkt og allermindst da en sådan dag. Men jeg er der altså. Og årsagen går helt tilbage til en vis fredag aften, da jeg sidder i Mindys Restaurant på Broadway og ikke tænker på stort andet end, hvordan jeg skal få fat i nogle syle for at klare skærene. Og mens jeg sidder der, dukker ingen anden end Sam op. Han er billetsjover af profession og er øjensynlig på udkik efter en eller anden.

Nå, Sam gi'r sig i snak med mig. Og det viser sig, at han er på jagt efter en fyr ved navn Gigolo Georgie, som hedder Gigolo Georgie, fordi han altid driver om i natklubberne med hvide gamacher og hvid moustache og danser med gamle dukker. Sådan set er Gigolo Georgie ikke andet end en gentleman-vagabond, og det forbavser mig, at Sam leder efter ham.

Men det lader til. At grunden til, at Sam ønsker at finde Gigolo Georgie, er at han vil gi' ham en ordentlig en i synet, fordi Gigolo har fået nogle billetter i kommission af ham til den store rugbykamp mellem Harvard og Yale, og Sam aldrig har set en rød reje for dem. Derfor anser han rent naturligt Gigolo Georgie for en slyngel og siger, at han nok skal finde Gigolo Georgie og gi' ham, hvad han fortjener for det nummer, om det så bliver hans sidste handling i dette liv.

Så forklarer Sam mig, at han har ikke så få gode billetter til den store fodboldkamp, og at han ta'r nogle fyre med sig til New

Haven næste dag for at sjakre med dem. Og hvorfor ta'r jeg ikke med og hjælper med at sjakre de billetter og redder mig selv et par femmere, og den indbydelse lyder jo ikke så tosset.

Nu er det naturligvis sådan sin egen sag at skaffe sig gode billetter til en stor fodboldkamp mellem Harvard og Yale, hvis man ikke rent personlig er student og det er Sam altså langtfra. Men enhver student har ret til billetter til de fodboldkampe, som hans universitet deltager i, og det er virkelig forbløffende, hvor mange studenter der findes, som ikke bryder sig om at se store fodboldkampe, især hvis en billetsjover som Sam dukker op og tilbyder dem at par dollar mere, end billetterne er værd. Jeg tænker, det kommer af, at sådan en fyr finder, at han kan vente med at gå til store fodboldkampe, til han bliver gammel, mens der er mange andre ting, som han kun kan nyde, mens han er ung, som for eksempel en god revy.

I hvert fald er der altid mange universitets-fyre, som er villige til at tage imod fornuft, når Sam viser sig og tilbyder at købe deres billetter, og så sælger Sam dem til måske det tidobbelte og klarer sig helt pænt.

Jeg har kendt Sam snart i tyve år, og han har altid spekuleret i billetter af den ene eller den anden slags. Undertiden er det billetter til verdensserien i baseball og undertiden til store boksekampe og tennisturneringer, skønt det forbliver en gåde for Sam og alle andre, at folk gider se på tennis.

Men i alle de år, jeg har set Sam smutte ind og ud mellem folk ved indgangen til idrætsbanerne og stikke gennem særtogene for at købe og sælge billetter, har jeg aldrig oplevet, at han personligt har overværet nogen af de store begivenheder, når lige undtages måske en boksekamp eller et baseballspil, for Sam

interesserer sig faktisk ikke for andet end at negle en lille smule profit på billetterne.

Han er en lavstammet, buttet, mørkladen fyr, som altid sveder, selv når det er koldt, og han kommer ovre fra den nedre østside af New York; det gør hans mandskab sædvanligvis også, og efterhånden som han har tjent sig masser af syle, har han udvidet virksomheden og holder mange medhjælpere, som sjakrer billetter her og der.

Da Sam var yngre, kom politiet ikke så godt ud af det med ham, men naturligvis, efterhånden som han er blevet ældre og er begyndt at skrabe mange klejner sammen, tænker han ikke længere på at stjæle. I det mindste ikke noget videre og især ikke ting, som er sømmet fast.

Jeg mødte altså Sam og hans mandskab ved oplysningsdisken på jernbanestationen næste morgen, og således gik det til, at jeg kom til New Haven den dag, den store fodboldkamp mellem Harvard og Yale fandt sted.

Til sådan en kamp har Sam alle sine bedste mænd med sig, indbefattet sådanne fyre som Jøde-Louie, Nubbsy Taylor, Benny South Street og gamle Liverlips. De ser ikke meget ud som første klasses billetsjovere; man vil højst regne dem for den slags fyre, som man nødig møder i en mørk gade, men billetsjakring er nu heller ikke sart kvindearbejde.

Mens vi forhandler billetter ved hovedindgangen, lægger jeg mærke til en lille dukke på måske en seksten-sytten år, som står og kikker langt efter folk, der går forbi, som om hun venter på nogen, og det gør dukker jo tit til en fodboldkamp. Men jeg kan også se, at denne lille dukke er meget bekymret over, at de alle vandrer forbi, og kampen snart skal begynde. Ja, efterhånden

får denne lille dukke tårer i øjnene, og hvis der er noget, jeg hader, så er det at se tårer i en dukkes øjne.

Så til sidst går jeg over til hende og siger som følger: "Hvad er der i vejen, lille frøken?"

"Åh," siger hun, "jeg venter på Elliot. Han kommer herop fra New York, og vi skulle mødes her, men han er ikke kommet endnu, og jeg er bange for, at der er sket ham noget. Endvidere," siger hun, og tårerne i hendes øjne bliver meget store, "er jeg bange for, at jeg går glip af kampen, for han har min billet."

"Den skal vi snart ordne, lille frøken," siger jeg. "De kan få en udsøgt plads hos mig for kun en savbuk, hvilket i Deres sprog vil sige ti dollar, og når jeg gi'r Dem den til spotpris, er det kun, fordi kampen snart skal begynde, så priserne falder."

"Men," siger hun, "jeg har ikke ti dollar. Jeg har kun halvtreds cent tilbage i min pung. Og jeg aner ikke, hvad jeg skal stille op, hvis jeg ikke finder Elliot. Jeg kommer fra miss Peevys skole i Worcester. Og jeg havde kun penge nok til jernbanebilletten hertil, og jeg kunne jo ikke be' miss Peevy om penge, da hun ikke måtte ane, at jeg tog bort."

Nå, det begynder at klinge som en grædekone-historie af den slags, som dukker plejer at servere, så jeg passer mit arbejde, fordi jeg er bange for, at hun vil forsøge at slå mig for en billet til kampen eller penge til hjemrejsen, skønt dukker med den slags grædekone-historier plejer at sige, at de kommer helt ude fra San Francisco.

Hun bliver stående, og jeg lægger mærke til, at hun nu græder mere end bare lidt, og det slår mig, at hun er en af de sødeste små dukker, jeg har set, selv om hun også er for ung at

give sig af med, og jeg kommer til at tænke på, at måske er hendes historie sand, når det kommer til stykket.

På det tidspunkt er næsten alle gået ind, og der er kun nogle enkelte tilbage udenfor, såsom pansere og fidusmagere, og vi kan høre tilskuerne råbe og skrige, da Sam pludselig kommer anstigende meget misfornøjet og taler som følger: "Hvad synes I?" siger Sam. "Jeg er brændt inde med syv billetter, og jeg kan ikke engang få folk til at købe dem til deres pålydende værdi, og de står mig i mere end tre dollars overpris. Nå," siger Sam, "jeg lader dem ikke gå for mindre, end de lyder på, om jeg så skal æde dem. Hvad siger I gutter til, at vi selv bruger dem?"

Det slår os alle som en storartet idé, fordi der heller ikke er nogen af os, der har set en stor fodboldkamp før, så vi går hen imod indgangen, og da vi kommer forbi den lille dukke, som stadig græder, siger jeg således til Sam:

"Hør, Sam," siger jeg, "du har syv billetter, og vi er kun seks, og her er en lille dukke, som er blevet brændt af af sin kavaler og hverken har billet eller syle til at købe en for, så hvad siger I til at ta' hende med?"

Det har de ikke noget imod, så jeg går lige hen til hende og inviterer hende med, og han holder op med at græde og begynder at smile og sige, at det er meget venligt af os.

Hun sender Sam et ekstra stort smil, og han siger straks, at hun er yndig, og så sender hun gamle Liverlips et endnu større smil og tager ham under armen, men mens hun går med gamle Liverlips, taler hun venligt til Jøde-Louie og Nubbsy Taylor og Benny South Street og selv til mig, og man skulle næsten tro, at vi alle sammen var hendes onkler, skønt den lille dukke højst

sandsynligt ville få det ene besvimelsesanfald efter det andet, hvis hun virkelig vidste, hvem hun var sammen med.

Man kan straks se, at hun er meget uerfaren i verdens ondskab, for hun pludrer frejdigt løs om sine private affærer. Inden vi har fundet vore pladser, er hun rykket ud med, at hun er stukket af fra miss Peevys skole for at gifte sig med Elliot, og hun siger, at det er meningen, de skal giftes i Hartford efter kampen. Ja, Elliot ønskede endda at tage til Hartford og blive viet inden kampen. "Men," siger hun, "min bror John er reserve på Yale-holdet i dag, og jeg kan ikke tænke mig at blive gift med nogen, før jeg har set ham spille, skønt jeg er meget forelsket i Elliot. Han er en glimrende danser," siger hun, "og meget romantisk. Jeg traf ham i Atlantic City sidste sommer. Nu skal vi giftes hemmeligt, fordi min far ikke bryder sig spor om Elliot, skønt han kun har set ham én gang; det er også, fordi min far hader Elliot, at han har sendt mig til miss Peevys skole i Worcester."

Det ser ud, som om hun har forstand på alting om fodbold, og så såre vi har sat os, peger hun på sin bror, som er den femte fyr fra enden i en række, der sidder på en bænk langt borte, indhyllet i tæpper. Men vi kan ikke rigtig se ham fra vores pladser, og det lader ikke til, at han har noget videre at gøre.

Vi er dumpet lige ned imellem Harvards tilhængere, og de laver et farligt spektakel, hyler og råber og synger og er helt ude af sig selv, fordi Yale får en ualmindelig hård medfart, så vores lille dukke lader alle vide, at hun holder med Yale ved at råbe: "Stands dem, Yale!" Og skønt vi ikke aner, hvem der er hvem, varer det ikke længe, før vi også råber: "Stands dem, Yale!" skønt

det naturligvis kun er, fordi vores lille dukke ønsker, at Yale skal standse dem, og ikke fordi det rager os en fjer.

Nå, det lader til, at Harvarderne føler sig frastødt af, at vi fyre og en lille dukke sidder midt iblandt dem og råber til Yale, at de skal standse dem, og nogle af dem begynder at komme med bemærkninger af den ene og den anden art, især om vores lille dukke. Måske er de jaloux, fordi hun overdøver dem, for det må jeg sige om vores lille dukke, at hun kan råbe højere end nogen anden kvinde eller mand.

Et par Harvard-studenter, som sidder foran gamle Liverlips, efteraber vores lille dukkes stemme og får folk rundt omkring til at le, men pludselig forlader de to deres pladser og fjerner sig skyndsomt og såre blege, og det ser ud, som om de begge er blevet syge på samme tid. Men bagefter får jeg at vide, at Liverlips har taget en stor kniv op af sin lomme og lukket den op og betroet dem, at han vil skære deres ører af. Yderligere begynder Nubbsy Taylor og Benny South Street og Jøde-Louie at veksle truende blikke med andre Harvard-mænd, der kommer med vittigheder om vores lille dukke, og snart er der næsten dødstille omkring os, undtagen når vores lille dukke råber "Stands dem, Yale".

På det tidspunkt holder vi så meget af hende, at da hun tilfældigvis nævner, at hun fryser lidt, smutter Jøde-Louie og Nubbsy Taylor væk og vender tilbage med fire plaider, seks halstørklæder, to par handsker og en termoflaske med varm kaffe til hende, og Jøde-Louie siger, at hvis hun ønsker en minkkåbe, skal hun bare sige til. Men hun har allerede en minkkåbe. Yderligere bringer Jøde-Louie hende en buket røde

blomster, som han har fundet på en Harvard-dame. Og han er meget skuffet, da hun siger, at farven ikke passer til hende.

Nå, omsider er kampen forbi, og vores lille dukke ser meget bedrøvet ud, fordi Harvard har vundet. Fodboldbanen er fuld af fyre, der danser henrykt rundt og er helt tossede, og pludselig ser vores lille dukke mod den ene ende af banen og siger som følger:

"Åh, de ta'r vores målstænger!"

Ganske rigtigt vrimler der med Harvard-studenter, som hiver og haler i målstængerne for at rykke dem op. Personligt ville jeg ikke give otte cent for de målstænger, men bagefter fortæller en Yalemand mig, at det hører sig til, at det parti, der vinder, haler de andres målstænger op.

"Kom med," råber vores lille dukke og styrter sig ud på banen og midt ind i opløbet ved målstængerne, så naturligvis følger vi efter. Det lykkes hende at mase sig igennem trængslen, og pludselig begynder hun at klatre op ad den ene målstang, og inden vi ved et ord af det, sidder hun oppe på tværstangen.

Bagefter forklarede hun, at hun ikke troede, Harvard ville være så ugalant at trække målstængerne op, når der sad en dame oven på dem, men det ser ikke ud, som om Harvard-studenterne er gentlemen, for de bliver ved at hale til, og stolperne begynder at vakle, og vores lille dukke vakler med dem, men selv om hun skulle falde, er hun ikke i fare, for hun vil uvægerlig havne i knolden på Harvard-studenterne, og jeg ser nu sådan på det, at folk, der gider spilde tiden med at hale målstolper op, må være så bløde i knolden, at det tager af for et langt fald.

Vi seks når derhen omtrent samtidig, og vores lille dukke råber til os: "Lad dem ikke tage målstængerne!", og lige i det øjeblik er der en Harvard-mand, som synes at være ni fod høj, der langer ud efter mig over hovedet på seks andre og rammer mig lige på hagen, og da jeg kommer til mig selv igen, har mine kammerater maset sig frem til målstængerne, og Sam, der ikke ønsker splid med disse folk, prøver at tale pænt til de fyre, der haler i målstængerne, og siger som følger: "Hør her," siger Sam, "den lille dukke deroppe ønsker ikke, at I ta'r de stolper."

Måske hører de ikke Sams ord i forvirringen, eller også vil de ikke rette sig efter dem, for en Harvard-mand slår Sams derbyhat ned over øjnene på ham, og en anden giver gamle Liverlips en på øret, mens Jøde-Louie og Nubbsy Taylor og Benny South Street bliver puffet og skubbet omkring.

"Godt," siger Sam, så såre han får hatten trukket op igen, "er det sådan, I ønsker at lege, mine herrer. Ind på dem, drenge!"

Så Sam og Nubbsy og Louie og Benny og gamle Liverlips kaster sig over dem, og de nøjes ikke med at bruge næverne, for de er vant til slagsmål og har alle sammen et eller andet i lommen til hjælp, så som en snes sammenpakkede femcent, der giver kraft til hvert slag. Yderligere sparker de fyrene i maven, hvis de ikke kan ramme dem på hagen, og Liverlips benytter sig af sit skrin; han griber fyrene ved jakkeopslagene og trækker dem hen til sig, så han kan gi' dem en ordentlig skalle, og jeg må sige, at Liverlips' skrin altid er et meget farligt våben.

Snart er jorden om dem dækket med Harvard-mænd, og det ser ud, som om Yale også har blandet sig i det, men Sam og gutterne kan ikke se, hvem der er hvem, og har ikke tid til at spørge, så de slår løs på alle, der kommer i nærheden af dem, og

mens de kæmper, sidder vores lille dukke oppe på tværstangen og råber opmuntrende til dem.

Nu viser det sig, at disse Harvard-mænd langtfra er blødsødne, og lige så hurtigt, som de bliver slået i jorden, kommer de op igen, og mens Sam har erfaringen på sin side, har de ungdommen på deres. Snart begynder de at slå Sam i jorden, og de begynder at slå Nubbsy i jorden, og efterhånden slår de Benny og Jøde-Louie og Liverlips i jorden, og det er så morsomt, at de helt glemmer målstængerne. Naturligvis kommer Sam og hans fyre på benene igen, men der er for mange Harvard-mænd imod dem, og de er ved at få sig en ordentlig omgang, da den ni fod høje fyr, der sendte mig i jorden og har slået Sam ned så ofte, at han begynder at blive irritabel på ham, råber: "Hør, det er tapre fyre, selv om de er for Yale. Lad os holde op med at slå dem ned og gi' dem et hurra."

Så Harvard-mændene slår Sam og Nubbsy Taylor og Jøde-Louie og Benny South Street og gamle Liverlips i jorden én gang til, og så stikker de hovederne sammen og råber meget højt "ra-ra-ra" og fjerner sig og lader målstængerne blive stående med vores lille dukke oppe på toppen.

Sam har det nu ikke videre godt. Han sidder på jorden, fordi han er for træt til at rejse sig, og holder hånden for sit højre øje, og rundt om sig ser han kun lidende kammerater. Men vores lille dukke springer frem og tilbage og kvidrer som en kanariefugl; hun løber mellem gamle Liverlips, som ligger udstrakt mod den ene målstang, og Nubbsy Taylor, som læner sig imod den anden, og hun prøver på at tørre blodet af deres kyssetøj med et lommetørklæde på størrelse med et frimærke.

Benny South Street ligger tværs over Jøde-Louie, og de raller begge to efter deres sidste knockout, og sportspladsen er næsten forladt med undtagelse af nogle få journalister, der sidder i presselogen og kradser løs uden at ane, at århundredets store slag netop er blevet udkæmpet lige for næsen af dem. Det begynder at mørkne, da en fyr pludselig dukker frem i hvide gamacher og en overfrakke med pelskrave, og han farer hen til vores lille dukke.

"Clarie," siger han, "jeg har kikket efter dig alle vegne. Der har været en større togstandsning, så jeg nåede først hertil efter kampen. Men," siger han, "jeg kunne nok regne ud, at du ventede på mig et eller andet sted. Lad os skynde os til Hartford, skat," siger han.

Da Sam hører hans stemme, åbner han sit raske øje på vid gab og stirrer på fyren. Så springer han pludselig op og slingrer over til ham og slår ham af al kraft uge mellem øjnene. Sam vakler, fordi hans ben ikke er så gode efter den omgang, han har fået af Harvard, og han er ikke sikker i slaget, så fyren går kun i knæ og kommer straks op igen, mens vores lille dukke udstøder et skrig og taler således: "Åh," siger hun, "lad vær' og slå Elliot! Han er ikke ude efter vores målstænger!"

"Elliot?" siger Sam. "Det er ikke Elliot. Det er ingen anden end Gigolo Georgie. Jeg kender ham på hans hvide gamacher," siger Sam, "og nu skal jeg ta' revanche for de klø, Harvard gav mig."

Så langer han ud igen, og denne gang går fyren i jorden, og Sam slår løs på ham, skønt vores lille dukke stadig skriger og bønfalder ham om ikke at gøre Elliot fortræd. Men vi andre ved

naturligvis, at det ikke er Elliot, ligegyldigt hvad han så har bildt hende ind.

Nå, vi kommer til det resultat, at han også kan ha' godt af lidt fra os, men pludselig snor han sig væk og kommer på benene og jager hen over sportspladsen, og det sidste, vi ser af ham, er de hvide gamacher, der flyver gennem en af portene.

Nu kommer et par andre fyre ud af tusmørket, og en af dem er en høj, nydelig fyr med hvid moustache, og enhver kan se, at han er noget, og så sker det, at vores lille dukke løber lige i hans arme og kysser ham på den hvide moustache og kalder ham Far og giver sig til at tudbrøle. Og fyren med den hvide moustache træder hen til Sam og stikker næven ud og siger som følger: "Min herre," siger han, "tillad mig den ære at trykke den hånd, som lige har gjort mig den store tjeneste at tugte den slyngel, som netop er flygtet. Og," siger han, "tillad mig at præsentere mig. Jeg er J. Hildreth van Cleve, præsident for Van Cleve-trusten. Jeg blev underrettet tidligere på dagen om min datters flugt fra skolen og hendes køb af en billet til New Haven. Jeg fik straks mistanke om, at den fyr havde noget med det at gøre. Heldigvis," siger han, "har jeg haft disse privatdetektiver i hælene på ham i nogen tid, da min datters skolepige-forelskelse var mig bekendt. Vi var i samme tog som han og kom tidsnok til at se Deres sidste lille scene med ham, min herre," siger han. "Igen takker jeg Dem."

"Jeg hader ham," siger den lille dukke. "Jeg hader ham, fordi han er en kujon og ikke slår fra sig, når han bliver ramt, sådan som De og mr. Liverlips og de andre gjorde. Jeg ønsker aldrig at se ham for mine øjne mere."

Nå, der går næsten et år, uden at jeg støder på Sam og hans mandskab, og så bliver det efterår igen, og en dag kommer jeg i tanke om, at det er fredag, og dagen efter skal Harvard spille en stor fodboldkamp mod Yale i Boston.

Så jeg slentrer ned til jernbanestationen ved togtid, og ganske rigtigt kommer Sam anstigende og maser sig gennem trængslen med Nubbsy Tayler og Benny South Street og Jøde-Louie og gamle Liverlips i hælene, og de ser alle meget ivrige ud.

"Dav, Sam," siger jeg, mens jeg skynder mig af sted med dem. "Her kommer jeg for at sjakre billetter for dig igen, og jeg håber og tror, at vi får en fin tjans i Boston."

"Billetter!" siger Sam. "Dem har vi ikke noget at gøre med denne gang. Men du er velkommen til at tage med til Boston," siger han. "Og råbe for Yale, til de slår Harvard sønder og sammen, og vi rejser som miss Clarie van Cleves og hendes gamles personlige gæster."

"Stands dem, Yale!" siger gamle Liverlips og skubber mig til side, og hele flokken traver gennem lågen til toget, og så lægger jeg mærke til, at de alle bærer blå fjer i deres hatte med et lille hvidt Y, således som studenterne bruger det til fodboldkampe, og at Sam endog slæber på en Yale-vimpel.

Filantropi på Broadway

Det har sin rigtighed, at en masse broadwaypiger gennem de sidste 25 år har skudt papegøjen, men ingen kan dog fremvise et så strålende resultat som Silke, der går hen og lænser bankdirektør Israel Ib for 3 millioner og 100 dollars plus nogle enkelte cents.

De, der kender lidt til forholdene, ved også, at før Silkes tid er det et pigebarn ved navn Irma Teak, der sidder inde med rekorden, idet det lykkes hende at køre en russisk storfyrste i sænk. Det var i 1911, og dengang kunne broadwaypigerne virkelig få noget ud af russiske storfyrster. Nu er d'herrer jo ikke længere særlig bevendt.

Nå, hvad det var jeg ville have sagt, så lænser Irma Teak altså denne russiske storfyrste for en lille million, tager den med til London, og lever der i sus og dus.

Men det ender med, at hun mister synet, og det er forfærdelig sørgeligt for hende, for nu kan hun ikke længere se, hvor misundelige de andre pigebørn bliver, når hun viser sig med alle sine smykker, zobelpelse og alle de andre dyre sager – og hvad fornøjelse har hun så ud af det?

Første gang jeg træffer Irma Teak, er hun showgirl ved det gamle Wintergarten, og jeg kender også Mazie Mitz, der optræder i en Floridon-reprise. Det lykkes hende at tage en fyr, der ejer en halv snes resedaudsalg, for 300.000 dollars, og 300.000 skal man nu ikke sådan kimse ad.

Men Mazie Mitz brænder ham lige så stille af og løber bort med en saxofonist, som hun elsker.

Og så kan den anden have det så godt.

Jeg har også kendt Clara Simmons, der var mannequin hos Rickson; hun får en fyr i Wall Street til at rykke ud med et par ganske flotte fødselsdagsgaver – nemlig et femetages hus i New York og et landsted på Long Island. Fyren selv får jeg aldrig stiftet bekendtskab med, men et godt fjols har han sikkert været; de, der kender Clara Simmons, ved da, at hun såmænd ville have været akkurat lige så glad for en flaske parfume til sin fødselsdag. Så vidt jeg ved, ejer Clara Simmons den dag i dag huset i New York, men hun må snart være op imod de fyrre, og det er klart, at ingen på Broadway interesserer sig for, hvad der er blevet af hende nu.

Forresten kender jeg mange andre smådukker, der mere eller mindre har haft lykken med sig. Nogle af dem har virkelig lavet den fint, men ingen af dem kan dog tilnærmelsesvis hamle op med den lille Silke, der får Israel Ib til at ryste op med moneterne. Tilfældet er så meget mærkeligere, som Silke ellers aldrig har kunnet døje bankfolk. Jeg ynder dem heller ikke selv, for de hører jo ikke til Vorherres bedste børn, men på den anden side er jeg ikke fanatiker, og hvem skulle vi ellers få til at indfri vores checks, hvis vi ikke havde bankfolkene?

Silke har allerede længe før hun lærer Israel Ib at kende, fortalt mig, hvorfor hun ikke kan lide bankmænd. Dengang er hun bare lårsvinger i Johnny Oakleys etablissement på Fifty-third Street, og hen ad fire morgen, når arbejdet er endt, falder hun gerne ind hos Mindy.

På denne tid af døgnet sidder mange gode borgere hos Mindy og hviler ud efter et anstrengende hasardspil eller andre bedrifter, og pigerne rundt omkring fra de forskellige etablissementer, korpiger og legetanter kigger indenfor for at

få lidt mad, før de går hjem. Som regel har pigerne ikke nået at fjerne sminken, og de er meget trætte.

Selvfølgelig mænger de sig med dem, der sidder rundt omkring ved bordene. De råber Davs og bliver budt på kaffe og kager og måske en lille varm ret. Det går pænt og anstændigt til, for man må endelig ikke tro, at en mand, der er helt udslidt af at rafle med terninger, bliver overophidset af at se en træt korpige eller legetante, specielt da ikke det sidste.

Men hvad jeg ville have sagt, så er det altså hen på de små timer, og Silke sidder ved mit bord og labber en kop kaffe i sig og sætter et stykke æblekage til livs, da Grækeren kommer ind. Han ser dødtræt ud. Grækeren hører jo til de store kanoner, som alle og enhver kender. Han falder ned i en stol ved siden af mig, bestiller en gang sild med løg, hvilket anses for meget opkvikkende, og han fortæller så, at han har siddet og holdt spillebank i stive fireogtyve timer, hvortil Silke bemærker:

"Jeg kan ikke udstå banker og for den sags skyld heller ikke bankmænd. Havde det ikke været for dem, behøvede jeg ikke at gøre slavearbejde i Johnny Oakleys beskidte lille biks for tredive dollars om ugen. Måske havde mor levet den dag i dag, og jeg kunne bo hjemme i stedet for i et flueskab i Forty-seventh Street.

Mor havde skrabet 300 dollars sammen ved at skure og skrubbe, for at jeg kunne gå i skole," siger Silke, "og en bankmand fra et af de huse, hvor hun gør rent, siger så til hende, at hun skal sætte pengene i hans bank, og hvad sker der? Banken krakker, og det er så frygteligt et slag for mor, at hun går hen og dør. Jeg var kun en lille pige dengang," siger Silke,

"men jeg kan godt huske, at jeg stod udenfor den krakkede bank sammen med mor, der græd sine modige tårer."

Jeg kunne nu ikke rigtig lide Silkes bemærkning om Johnny Oakleys biks, for den er skam slet ikke lille, men jeg forklarer hende, at Grækeren ikke mener en bank til at sætte penge i, men at det drejer sig om en spillebank. Alt det forklarer jeg hende, fordi det nu engang er sådan, at man gerne vil give Silke så god besked som muligt.

Alle vil nemlig gerne have, at Silke skal læres ordentligt op, og særlig stamgæsterne hos Mindy under hende det godt, fordi hun står ene i verden og ikke har mulighed for at få en ordentlig opdragelse, og vi vil jo nødig have, at hun skal blive en dum lille pjattegås som de andre pakker, for vi har alle sammen kunnet lide Silke lige fra den første dag, hun dukkede op hos Mindy.

Silke kan vel være omtrent sytten på det tidspunkt, vejer halvfems pund og er slank som en dreng. Hun har blødt, brunt hår og brune øjne, der virker alt for store til hendes ansigt, og hun ser lige på én, når man taler med hende, og vi snakker kammeratligt og ligefremt som mandfolk. Forresten har jeg altid sagt, at der er mere mandfolk end pigebarn i Silke. Hun omgås jo også mænd mere end andre pakker og kommer derfor til at tænke som en mand.

Hun elsker at sidde hos Mindy sådan hen på morgenkvisten og snakke med os, skønt hun siger såmænd ikke ret meget. Hun holder mere af at høre efter de andres beretninger om væddeløb, baseball, slagsmål og spil. Derfor kommer fyrene altid til hende og snakker om det, der optager dem, og det er sjældent, hun blander sig i samtalen, undtagen når hun spørger om et eller andet. Det siger sig selv, at en donna, der hellere

hører på de andre end selv sidder og skræpper op, bliver populær, for er der noget mandfolk hader og foragter, er det en snadrende dukke.

Jo, der er virkelig mange, der interesserer sig for, at Silke skal blive til noget her i verden, og til dem hører også Regret, der spiller på heste. Han fortæller hende, hvordan man får idioterne til at holde på de gale heste. Personligt tror jeg nu lige så lidt på nytten af den slags lærdomme for små dukker, der lige har lært at stå på egne ben, som på den forelæsning, rafleren, Store Nig, giver hende i, hvordan man bedst bærer sig ad med at få terningerne til at falde med sekserne opad.

I den forbindelse må jeg også nævne doktor Daro, der hører til de mest fremragende spillere, som krydser dammen i dag. Altid er han på rejse mellem Europa og Staterne, og altid forstår han at plukke de andre passagerer i bridge og poker og andre ædle spil, men på det sidste er hans fingre blevet så krogede af gigt, at han ikke længere kan blande kortene. Og når dr. Daro ikke længere kan blande kortene, må han naturligvis opgive at være med til spil, der kræver behændighed.

Dr. Daro bliver aldrig træt af at fortælle Silke, at mænd er nogle labaner og forklarer hende, hvad hun kan risikere at blive udsat for. Det ved Doc Daro nemlig god besked med, fordi han selv i sin tid har udsat små piger for et og andet. Doc har sat sig i hovedet, at det er nødvendigt, at små Broadway-dukker får virkelig god besked om den slags, men Silke betror mig bagefter, at Doc såmænd ikke fortæller hende noget nyt, for hun vidste besked med den slags, da hun var fem år.

Jeg personlig tror nu, at Silke har mest udbytte af, hvad hun lærer af den gamle julenisse, professor D., der altid sidder og

læser, hvis han da ikke har travlt med at lave staldfiduser.

Professor D. er jo nok lidt skør med sine bøger, men det er vel, fordi han har været lærer ude i Ohio, før han slår sig på heste. Professor D. giver i alt fald Silke nogle bøger, hun kan studere, og hun læser dem virkelig og drøfter dem bagefter med professoren, der er meget fornøjet med hende.

"Hun er en kvik lille tøs," siger han og tilføjer: "Hun har sjæl."

"Ja," siger jeg, "og Store Nig påstår, at hun er lige så dygtig til at rafle som enhver anden."

Men professoren siger Hm og går videre, og jeg forstår jo nok, at han ikke regner mig for ret meget, men sandheden er dog, at jeg er lige så interesseret i Silkes opdragelse som alle de andre.

Nå, så sker det en aften, at refrænsangerinden henne hos Johnny Oakley – Myrtle Marigold – er så uheldig at blive smittet med mæslinger af sin tolvårige søn, og da Johnny har svært nok ved at få folk til at komme i hans biks, når de ikke risikerer at få mæslinger, siger han til Myrtle Marigold, at hun skal skrubbe hjem i en fart.

Men han er kommet kønt op at køre, for nu er der ingen, der kan synge "*Stacker Lee*" for gæsterne, og "*Stacker Lee*" er en lille skønsang, der sætter værtshuset på den anden ende, så Johnny gennemgår alle korpigerne og spørger til sidst Silke, om hun kan synge. Og Silke svarer, at det kan hun godt, men at hun ikke vil synge "*Stacker Lee*", fordi hun synes, den er sukkersød og vammel. Hun siger, at hun vil synge noget klassisk, og da Johnny Oakley er helt vild efter at få en til at synge, siger han, at hun bare skal kile på. Og Silke synger en ældgammel sang

"*Annie Laurie*", som hun har lært af sin mor, og hun synger den sådan, at der høres hulken over hele lokalet.

Ser man lidt nærmere til, vil man jo snart opdage, at det er professor D., Store Nig og Grækeren, der sidder og hulker, og de græder ved tanken om, at Silke i det hele taget indlader sig på at synge, men Johnny Oakley er overbevist om, at hun er et vældigt trækplaster, og aften efter aften må hun synge "*Annie Laurie*". Og så hænder det en dag, at talentspejderen Harry Fitz kigger indenfor og hører hende synge og fortæller Ziegfield, at han har fundet en pakke med en splinterny stil.

Selvfølgelig slutter Ziggie straks kontrakt med hende, og hun kommer til Follies, for han har vældig respekt for Harry Fitz' evner til at finde talenter, men da Ziggie har hørt Silke synge, spørger han hende, om hun ikke kan andet og får til sin store lettelse at vide, at hun også kan danse.

Og Silke bliver lårsvinger hos Ziegfield, og hun vækker ligefrem sensation hos kritikerne ved sin debut, fordi hun danser med alt tøjet på, og det bliver anset for at være virkelig originalt. Stamgæsterne fra Mindy splejser og sender en taxi helt fyldt med orkideer til Silke, og professor D. forærer hende en bog, der hedder *Grundrids af Verdenshistorien*, og Silke er den lykkeligste pige i hele byen.

Så går der et år, og det er forbavsende, hvor det år ved Ziegfield Follies forandrer Silke. Personligt synes jeg nu ikke, hun forandrer sig stort, bortset fra at hendes skikkelse bliver mere afrundet med små kurver hist og her, hvor en pakke har lov til at have små kurver, og hendes ansigt og øjne passer bedre sammen, men alle siger de, at hun bliver en skønhed, og man ser stadig hendes billede i bladene, og der er altid en hale af

mandfolk efter hende, og de sender hende blomster og meget andet.

Særlig er der en fyr, der begynder at sende hende smykker, og dem tager Silke altid med hen til Mindy, for at Juvel Joe kan kigge på dem; Juvel Joe har nemlig handlet med smykker i mange år over hele Broadway, og han kan på stående fod sige, hvad et smykke er værd.

Juvel Joe finder hurtigt ud af, at de smykker, Silke kommer med, er noget juks, og selvfølgelig siger han til hende, at hun skal holde sig fra folk, der ikke kan give hende noget bedre, men en skønne dag kommer hun ind hos Mindy med en smaragd så stor som et strudseæg, og i samme sekund, Juvel Joe ser smaragden, siger han til Silke, at hun for Guds skyld må sørge for at holde fast på den fyr, der kan gi' hende den slags nips.

Nu viser det sig, at manden, der har givet hende smaragden, er ingen anden end bankdirektør Israel Ib, der ejer "Bank of the Bridges" på østsiden af Hudsonfloden, og Silke er kommet i forbindelse med ham på en højst mærkværdig måde, nemlig gennem en ung fyr, der hedder Simeon Slotsky, der er tæller i Israel Ibs bank, og som en aften har set Silke danse i Ziegfield Follies og er blevet helt skør efter hende.

Det er denne Simeon Slotsky, der forærer Silke de smykker, hun først kommer med til Mindy, og han har købt dem ved at lave lidt numre med penge, der ikke er hans. Det er selvfølgelig i høj grad forkert af ham, og til sidst griber de da også Simeon Slotsky på fersk gerning henne i banken, og Israel Ib vil sætte ham i brummen.

Simeon Slotsky har imidlertid ikke lyst til at brumme, og da han ikke aner, hvad han nu skal gøre, ja, så går han lige til Silke

og fortæller hende det hele og forklarer hende, at han kun har gjort sig skyldig i visse ulovligheder, fordi han er helt tosset efter hende, skønt Silke aldrig har givet ham den ringeste opmuntring eller sagt så meget som to ord til ham.

Han fortæller hende, at han kommer fra et godt hjem på East Side, og at hans gamle forældre bliver meget kede af det, hvis han kommer i spjældet, særlig da hans moder; men Israel Ib er fast besluttet på at sætte ham fast, for Israel Ib kan ikke fordrage folk, der hugger penge i hans bank. Simeon siger, at hans moder væder Israel Ibs fine vest med sine tårer og prøver på at overtale ham til at lade nåde gå for ret, men at Israel Ib er en meget hårdhjertet fyr, og under ingen omstændigheder vil lade sig overtale, og at han desuden er meget vred, fordi Simeons moder pletter hans vest med sine tårer. Så det lader altså virkelig til, at han skal i spjældet, hvis da ikke Silke kan finde på et eller andet, siger Simeon.

Nu er Silke selv meget ung og blødhjertet, og hun har ondt af Simeon Slotsky, for hun synes, at han bare er et 100 procents fjols; hun sætter sig derfor hen til sit skrivebord og skriver et brev til Israel Ib og beder ham opsøge hende bag scenen i Ziegfield Follies, og at det drejer sig om noget meget vigtigt. Naturligvis ved Silke ikke, at det er helt latterligt at skrive sådan et brev til en bankdirektør, og at der i almindelighed ikke vil være én af tusind chancer for, at en bankdirektør tager notits af sådan et brev, udover at vise det til sin sagfører.

Men det lader virkelig til, at brevet vækker Israel Ibs nysgerrighed, da han altid har næret et hemmeligt ønske om at komme om bag kulisserne i Follies for at undersøge, om pakkerne dér virkelig har så lidt på, som man siger, og han

stiller derfor samme aften, og i løbet af fem minutter har Silke gjort ham mør med hensyn til Simeon Slotsky. Israel Ib siger, at han nok skal bringe sagen i orden og sende Simeon over vest på, hvor han vil skaffe ham et job. Simeon Slotsky stiller så den følgende dag og takker Silke for alt, hvad hun gør for ham, han er helt sentimental og får hendes fotografi med navn og siger, at han vil give sin mor det, så hun kan hænge det op på væggen i sit hjem, så hun altid kan mindes hende, der reddede hendes søn, og så rejser Simeon over til sin nye stilling, og efter hvad jeg hører, bliver han en hæderlig og nyttig borger. Og to dage efter er det så, Silke modtager smaragden fra Israel Ib.

Nu er denne Israel Ib slet ikke nogen kendt skikkelse på Broadway, og faktisk hører man ikke meget til ham, før han pludselig dukker op og sender Silke en smaragdring. Israel Ib er åbenbart en stilfærdig fyr, der passer sit job og ikke har tanke for andet end passe sin bank og få skrabet så mange stakater sammen som muligt – lige til den aften han opsøger Silke.

Han er på det tidspunkt en lille tyk herre på nogle og fyrre med en lille rund topmave, og han går altid med hvid vest og guldindfattede næseklemmer i sort snor dinglende over maven. Hans tud er veludviklet, og han er så grim som en mosgroet alligator, men alle og enhver ved, at han er en af dem, man kommer til at regne med i bankgeschæften.

Silke kommer altid med vittigheder om Israel Ib, for hun kan jo umuligt se noget videre i en mand, der ser ud som Israel Ib, men hver anden dag kommer hun ind hos Mindy med alt muligt tingeltangel på sig: armbånd, ringe og brocher, og Juvel Joe taler dunder til hende og siger, at en fyr, der kan sende hende den slags varer, har man skam ikke lov at drive gæk med.

Der kan ikke være tvivl om, at Israel Ib er skør efter hende, og jeg personlig synes, det er meget sørgeligt, at en smart fyr som ham lader sig rode ind i sådan noget. Men så kommer jeg til at tænke på, at fyre, der er ti tusind gange smartere end Israel Ib, kommer ud for det samme, så der er altså ikke noget at være ked af.

Enden på det hele bliver, at Silke begynder at vise Israel Ib lidt større opmærksomhed, og før nogen ved et ord af det, siger hun farvel til Ziegfield Follies og flytter hen i en stor lejlighed i Park Avenue og kører rundt i en stor bil med uniformeret chauffør ved rattet, og hun har så mange pelse, at der er nok til en hel eskimostamme, deriblandt en chinchilla, der blanker Israel af for 30.000.

Det viser sig også snart, at hun har skøde på ejendommen, hun bor i, og det overrasker mange, der aldrig har tænkt sig, at et Broadway-pigebarn kunne være så fiffig. Men professor D. siger, at det forbavser ham slet ikke, for han har engang lånt Silke en bog, der hedder *Ejendomsrettens Betydning*.

I lang tid ser vi ikke noget til Silke, men af og til hører vi rygter om, at hun får skøde på flere og flere ejendomme og forretningsbygninger, og stamgæsterne hos Mindy glæder sig, fordi de derved får bevis for, at det ingenlunde var spildt ulejlighed at tage sig lidt af Silkes opdragelse. Til slut får vi at vide, at Silke rejser til Europa, og i næsten to år bor hun i Paris og andre byer, og nogle siger, at grunden til, at hun bliver i Europa, er, at hun har fundet ud af, at Israel Ib er gift, men personlig tror jeg nu, at Silke har været klar over det hele tiden, for det er virkelig ingen hemmelighed. Ja, Israel er faktisk så

meget gift, som man kan blive, og hans dyrebare viv er en fed gammel pakke, hvis familie har godt med stakater.

Næ, det forholder sig nok snarere sådan, at Silke er led og ked af at se på Israel Ib og bliver i udlandet, så hun slipper for synet af hans grimme fjæs undtagen et par gange om året, for oftere kan Israel Ib ikke finde påskud til at tage over og se til hende. Og så hører vi da en vinter, at Silke kommer hjem for at blive, og det er den kritiske vinter 1930.

Silkes båd kommer ind en formiddag klokken elleve, det er op mod jul, og hun venter åbenbart, at Israel Ib skal være nede for at tage mod hende, men der er ingen Israel Ib, og der er heller ingen andre, der kan gøre rede for grunden til Israel Ibs udebliven.

Åbenbart har tolderne holdt en del af Silkes bagage tilbage, da hun stiller med en sådan samling, at der er nok til at udstyre et helt stormagasin; så hun vil gerne have Israel Ib til at ordne det for sig og tager derfor en vogn og siger til chaufføren, at han skal køre hende til Israel Ibs bank: det er hendes mening at smutte derind og give Israel Ib de nødvendige instrukser og måske lidt røg i tilgift, fordi han ikke henter hende.

Nu har Silke aldrig før været inde i Israel Ibs butik, der ligger helt nede på Lower Eastside, hvor mange medborgere går med bakkenbarter og ikke taler ret godt engelsk, og hvor der altid hænger ligesom en lugt af sild i luften, og hun bliver meget forbavset og temmelig skidt til mode ved at se sig i disse omgivelser, da hun nærmer sig det gadehjørne, hvor Israel Ibs bank ligger.

Desuden bliver hun meget overrasket over at se en mængde mennesker foran banken, og denne forsamling består af talrige

bakkenbarter og gamle koner med sjaler over hovedet og unger i alle aldre og størrelser, og alle synes at være meget ophidsede, og man hører stønnen og jamren fra dem alle og særlig fra en gammel kone, der står i døren til en lille butik et par skridt fra banken.

Det gamle kvindemenneske vækker faktisk større opsigt end alle de andre tilsammen, og nu og da hæver hendes stemme sig til et skrig, og på et underligt sprog udstøder hun ord, der lyder temmelig fjendtlige.

Silkes taxa kan ikke bane sig vej gennem mængden, og en panser kommer og siger til chaufføren, at han hellere må køre rundt ad en anden gade; så spørger Silke betjenten, hvorfor alle disse mennesker laver sådan et spektakel på gaden i stedet for at have det varmt og hyggeligt hjemme, for det er koldere end en blondines hjerte, og der er masser af is rundt om.

"Har De da ikke hørt det?" spørger panseren. "Banken her krakkede nu til morgen, og fyren, der leder den, Israel Ib sidder ovre i spjældet, og folk er nervøse, for mange af dem har deres stakater i banken. Jo," siger strisseren, "mange af dem, også den gamle kone, der skriger sådan op, har faktisk sat alt, hvad de har sparet et helt langt liv, i denne bank, og det lader til, at de er ruineret alle sammen. Det er virkelig sørgeligt," siger han, "for det er meget, meget fattige mennesker."

Og nu står tårerne ham i øjnene, og han slår en gammel fyr med bakkenbarter oven i hovedet med sin stav, for den gamle jamrer sig så højt, at strisseren har svært ved at høre, hvad han selv siger.

Selvfølgelig bliver Silke meget forbavset over alt dette her, og da hun er godt gal i hovedet over, at hun ikke kan komme til at

snakke med Israel Ib, så han kan hjælpe hende med at få hendes pakkenelliker gennem tolden, får hun chaufføren til straks at køre hende til lejligheden i Park Avenue, der er sat i stand til hendes hjemkomst. Så sender hun bud efter de første udgaver af aftenaviserne og læser hele beretningen om slynglen Israel Ib, der har ladet sin bank krakke lige for næsen af de fattige mennesker.

Israel Ib er åbenbart blevet taget i forvaring, fordi man har mistanke om, at der er noget muggent ved denne fallit, men selvfølgelig er der ingen, der tror på, at man vil lade Israel Ib sidde i brummen ret længe, da han er bankdirektør, og man snakker faktisk allerede om, at de, der har fået ham sat ind, kan komme slemt i fedtefadet senere, for det anses for meget upassende at sætte en bankdirektør i hullet, hvor der er alt andet end første klasses bekvemmeligheder.

Et af bladene har en historie om, at Israel Ibs elskede viv forlader ham i samme øjeblik, hun hører banken er krakket, og Israel Ib sat i hullet, og at hun udtaler sig om, at han selv må klare de ærter, og at hun ikke vil hjælpe ham med så meget som en cent og antyder, at Israel Ib er kommet i fedtefadet, fordi han har brugt bankens penge på et pigebarn.

Endvidere hedder det, at konen er rejst hjem til familien, og af den bladsmører, der skriver om det, kan man forstå, at der ikke er nogen grund for Israel Ib til at græde over det – tværtimod.

Disse antydninger af Israel Ibs kærlige viv om et pigebarn, han skulle have ødet alle sine penge på, bliver imidlertid slået stort op i morgenaviserne som kendsgerninger, og hvis Silke havde gjort sig den ulejlighed at læse dem igennem, ville hun

måske have betænkt sig ti gange, før hun igen tager ud til Israel Ibs bank, for hendes navn står der klart og tydeligt, og der er store billeder af hende fra dengang, hun endnu arbejder hos Ziegfield.

Men Silke sidder altså nu i en taxi foran Bank of the Bridges sådan hen ad klokken ni om morgenen. Hendes pære summer af en eneste mægtig fin idé, men den hører vi ikke om før senere.

En hel del mennesker er allerede forsamlet foran banken, for det er altid forfærdelig svært at få folk, der bor på den nedre østside og går med sjaler og bakkenbarter, til at forstå noget, der hedder bankkrak. De hænger rundt om sådan en bank i flere dage i træk med bankbogen i hånden, og sommetider kan det tage en hel uge at få dem til at indse, at borte har taget stakaterne, og at de aldrig kommer igen, samt få dem til at vende hjem, så de kan begynde at spare forfra igen.

Man hører stadig stønnen og klagen – måske knapt så kraftigt som den foregående dag, og hvert øjeblik kommer den gamle frem fra sin butik og truer med knyttede næver ad den krakkede bank, alt imens hun udstøder de særeste lyde i sit mærkelige sprog.

En lille gråsprængt fyr med stive bakkenbarter og en gammel sort rundpuldet hat helt nede over øjnene står og læser i morgenavisen, og et par andre fyre står rundt om ham og hører ham læse op om det, avisen har at sige om sagen.

En enlig strisser vandrer op og ned ad gaden, og det er den samme, som dagen før taler med Silke, og han kan åbenbart kende hende igen, da hun står ud af taxien, og han går hen til hende, mens en del af de omstående holder op med at jamre og

stønne for at stirre på hende, for det er ingenlunde almindeligt at se sådan en fin dame på de kanter.

Ikke så snart har strisseren sagt Godmorgen til Silke, før manden, der læser højt af avisen, pludselig holder op og ser hen på hende og så på billedet, der står på avisens forside. Så peger han på billedet af Silke og begynder at bralre op til fyrene rundt om ham. I dette øjeblik stikker den gamle pakke hovedet frem fra butikken og knytter næven ad Israel Ibs bank, og da hun hører al den halløj, går hun hen til dem, der står omkring manden med avisen.

Hun hører lidt på snakken, kigger over skulderen på manden, så hun kan se billedet i avisen og ser så længe på Silke, og pludselig vender den gamle omkring og farer ind i butikken.

Nu begynder alle sjalerne og bakkenbarterne at stimle sammen om Silke og panseren, og enhver kan se på deres miner, at de er godt gale i hovedet, og det er Silke, de er så ophidsede over, for selvfølgelig regner de ud, at det er hende, hvis portræt står i morgenavisen, og at det altså er hende, der er skyld i, at Israel Ibs bank er krakket.

Men naturligvis ved panseren ikke, at det er Silke, de er så ophidsede over og tror, de stimler sammen af pure nysgerrighed, som folk så tit gør, når de ser en strisser snakke med en publikummer. Han er ung panser, og naturligvis bryder han sig ikke om at have tilhørere, når han snakker med et pigebarn, der ser ud som Silke, selv om de fleste af tilhørerne ikke forstår engelsk. Så da flokken presser sig nærmere, trækker han staven frem for at slå et par af de mest nærgående til jorden.

I dette øjeblik kommer en mursten susende og rammer ham under øjet, og han begynder at sejle omkring, lidt løs i hængslerne, og i samme øjeblik begynder alle sjalerne og bakkenbarterne at hale og slide i Silke. I begyndelsen er der henved 100 sjaler og bakkenbarter, men siden kommer der flere til fra alle mulige kanter, og de hyler og skriger, mens de puffer og kradser Silke.

Hun bliver revet omkuld flere gange, og mange sjaler og bakkenbarter traver frem og tilbage over hende, mens hun ligger på gaden, og hun bløder allerede fra mange sår, og det ser temmelig ud til, at hun inden ret længe vil være så død som en sild, men pludselig dukker den gamle fra butikken frem og begynder at bearbejde sjalerne og bakkenbarterne oven i knolden med et kosteskaft.

Den gamle lader skaftet danse af et godt hjerte på sjalernes og bakkenbarternes hjerneskaller. Sommetider får hun endog benene til at krølle sammen under et sjal eller en bakkenbart, og endelig har hun banet sig vej ind til Silke, griber fat i hende og slæber hende ind i butikken lige i samme øjeblik, som politibilerne og ambulancerne kommer tudende.

Den unge strisser raver stadig rundt på grund af murstenen og snakker om alle de fugle, han kan høre synge i træerne, men selvfølgelig er der ingen fugle i træerne på denne tid af året, og der er heller ingen træer – men derimod sidder der en 5-6 sjaler og bakkenbarter rundt om på gaden og gnubber sig i knolden, og andre smutter ind i trappegange, og der er almindelig opstandelse.

Så kører ambulancen Silke og et par stykker af sjalerne og bakkenbarterne på hospitalet, og professor D. og Doc Daro

besøger hende der et par timer senere, og finder hende i seng, forbundet på alle leder og kanter, men udenfor fare, og selvfølgelig vil både professor D. og Doc Daro have at vide, hvad hun har at gøre henne ved Israel Ibs bank.

"Jo, jeg skal sige jer," siger Silke, "at i nat ligger jeg og kan ikke lukke et øje, fordi jeg ikke kan lade være med at tænke på alle de stakkels mennesker, der må undgælde for, at jeg tager imod Israel Ibs penge, men," siger Silke, "jeg aner ikke noget om, at det ikke er ærlige penge, jeg får af ham. Jeg kender ikke noget til, hvordan Israel Ib flår fattige folk. Men da jeg i går ser dem stimle sammen foran banken, kommer jeg til at tænke på min stakkels mor, som også blev ruineret, da en bank krakker. Jeg ser hende for mig, som hun står dér foran banken med mig i hånden og er ved at græde øjnene ud af hovedet, og jeg føler mig tung om hjertet.

Jeg kommer så til at tænke på, at det vil være dejligt, hvis jeg selv er den første, der fortæller de stakkels mennesker, at de får alle deres penge, som de har sat i Israel Ibs bank, tilbage."

"Hør lidt," siger Doc Daro. "Hvad mener du med, at de får deres penge igen?"

"Jo," siger Silke, "da jeg snakker med dommer Goldstein, der er min sagfører og en vældig flink fyr og temmelig ærlig, fortæller han mig, at i værdipapirer og smykker og forskelligt andet ejer jeg henved 3 millioner, 100 dollars og nogle få cents."

"Og dommer Goldstein siger," vedbliver Silke, "at med sådan en masse penge kan man udbetale alle sparerne i Israel Ibs bank deres penge. Ja, han siger, at det beløb jeg har, sandsynligvis repræsenterer det meste af bankens indlånskapital, og," siger Silke, "jeg overlader det derefter til

dommer Goldstein at administrere det hele, så han kan ordne dette for mig, selv om dommer Goldstein siger, at han ikke nærer tvivl om, at jeg kan afvise ethvert forsøg på at få pengene fra mig, hvis jeg ønsker at beholde dem."

"Og," siger Silke, "jeg er så lykkelig og glad ved tanken om, at alle de stakkels mennesker får deres penge tilbage, at jeg ikke kan vente, til dommer Goldstein kan udbetale dem. Jeg vil gerne selv fortælle dem det, men før jeg får et ord indført, falder de over mig og begynder at kanøfle mig, og havde det ikke været for gamle bedstemor med kosteskaftet, så havde I nok været nødt til at skillinge sammen til min begravelse, for jeg har ved gud ikke penge nok til at komme i jorden for."

Ja, så er der vel ikke mere at tilføje, det skulle da være, at Bank of the Bridges udbetaler sparerne alle deres indskud, og hvad mere er, Israel Ib er igen bankdirektør, og det går ham godt, og hans kærlige viv vender hjem til ham, og alt er fryd og gammen mellem dem.

Silke selv er igen tilbage på Broadway, og da jeg sidst ser hende, er hun forelsket i et yderst agtværdigt ungt menneske i hotelbranchen, ganske vist lader han ikke til at have opfundet den dybe tallerken, men til gengæld har han ungdommens charme, og Silke siger, at det er det bedste øjeblik i hendes liv, da Israel Ibs bank går hen og krakker.

Men alle og enhver ved, at det bedste øjeblik i hendes liv er, da den gamle bedstemor fra East River Side genkender hende efter det fotografi, hun har slået op på væggen i den lille butik, et par huse fra Israel Ibs bank, som den dukke, der redder hendes søn Simeon Slotsky fra at komme i spjældet ...

Drømmegades Rose

En aften tidligt, da der ikke er noget særligt at foretage sig nogen steder, falder jeg ind i Hygge-Charleys lille værtshus i West Forty-seventh Street, som han kalder Gingham Shoppe, for at få et slag kort med Charley, fordi forretningen ligger temmelig stille i Charleys Gingham-butik på denne tid af dagen, hvorfor Charley føler sig meget ensom. Note 2)

Tidligere har Charley haft et meget livligere sted i Forty-eighth Street, som han kalder *Krystalpaladset*, men en nat sker det, at et bundt af de her G-mænd kommer ind i værtshuset og huserer, og de konfiskerer desuden hele Charleys lager. Det viser sig, at disse G-fyre hører til et selskab, der er kommet herop direkte fra Washington, og da de er fremmede her i byen, ved de ikke noget om, at Charleys forretning ikke er sådan en, man uden videre braser ind i, så de huserer, som var det en hvilken som helst snask.

Nå, under alle omstændigheder vækker denne aktion heftig forargelse i vide kredse, og mange medborgere råder Charley til at gøre noget ved det. Men Charley siger, at hvis regeringen ønsker at behandle ham på den måde, efter at han har gået sig platfodet i Frankrig sammen med Regnbuedivisionen under jagten på tyskerne, nåja, så for ham gerne. Han skal ikke have noget af at rende politiet på døren i den anledning, selvom Charley siger, at han nok har sin private mening om mr. Hoover.

Hvad mig angår, så synes jeg, det er mægtig fint af Charley at tage katastrofen på den måde, navnlig da den rammer ham på et tidspunkt, hvor han kun har meget småt med kartofler til

sovsen. Forholdet er det, at Charley bruger al den kasse, han kan klemme ud af Krystalpaladset til at spille på heste for, men den sommer, jeg taler om, sker det, at hver eneste fyr, der spiller på heste, bliver taget noget så gammeldags af bookmakerne hele landet over, og den er frygtelig gal. Derfor er jeg klar over, at selv om Charley ikke er helt til rotterne, så er han i hvert fald temmelig sløjt kørende, og det overrasker mig aldeles ikke, at jeg ikke ser noget til Charley i adskillige uger, efter at disse regeringskanutter har huseret i Krystalpaladset. Jeg hører rygter om, at han sidder hjemme og gransker aviserne meget omhyggeligt hver dag – i særdeleshed dødsannoncerne – for det ser ud til, at Charley har regnet med, at nogle af disse G-fyre muligvis har følt sig fristet til at nappe en tår af den saft, de har konfiskeret, og – siger Charley – hvis dette er tilfældet, så har d'herrer sandelig måttet betale prisen.

Til slut erfarer jeg, at Charley er set inde hos Bloomingtons en dag i færd med at købe lidt gingham-stof, og så er jeg klar over, at Charley meget snart vil være i aktivitet igen, for alt, hvad Charley behøver for at komme i gang, er lidt gingham-stof og et par kasser Golden Wedding whisky. Nu ved jeg udmærket, at Charley godt kan komme i gang igen uden gingham, men sædvanligvis så holder han af at drapere sit værtshus med gingham for at gøre det mere hjemligt og hyggeligt for sine gæster, og jeg vil i denne forbindelse fremhæve, at hvad angår udsmykning med gingham, kan Charley konkurrere med de flotteste dekorationsfirmaer.

Nå, jeg kommer altså ind i Gingham-shoppen denne aften, jeg taler om, sådan hen ad titiden, og jeg træffer Charley i en meget ophidset sindstilstand, fordi en gammel harpe ved navn

Drømmegades Rose kommer vadende ind og sviner gulvet til, lige efter at Charley meget omhyggeligt har vasket det, for forholdet er det, at Charley p.t. vasker gulv i egen høje person, da han ikke har råd til at holde hjælp til den slags.

Rose sidder ved et hjørnebord uden at kere sig om Charleys syrlige bemærkninger om at tørre sine fødder på "Velkommen"-måtten ved indgangen, inden hun træder ind, for Rose er ganske klar over, at Charley ikke har nogen måtte ved indgangen. Men jeg er ikke i tvivl om, at Charley har grund til at være gal i skralden, for over hele det rene gulv ser jeg en masse sorte fodaftryk, som om Rose har jokket rigtig godt i skidtet, førend hun kommer ind, skønt jeg egentlig ikke erindrer noget om, at det regnede ved min ankomst.

Nå, med hensyn til Rose, så er hun et gammelt stykke omkring de halvtreds, og hun er en meget velkendt type her og der og allevegne, og hun har holdt til her i fyrrerne i adskillige år, navnlig i kvarteret omkring West Forty-seventh Street mellem Sixth og Seventh Avenue, et sted, der kaldes Drømmegade. Og grunden til, at man kalder denne strækning for Drømmegade, er simpelthen den, at de fleste, man møder her, tilsyneladende altid er optaget af at drømme et eller andet.

I Drømmegade er der således en masse hoteller for skuespillere, hotel garni'er, restauranter, smugkroer, heri indbefattet Hygge-Charleys Gingham Shoppe, og om sommeren sidder disse størrelser i kælderhalsene eller hænger over rækværkerne i Drømmegade, og den snak, man hører her, lyder særdeles og yderst drømmeagtig ...

Mange skuespillere, både mandlige og kvindelige og navnlig indenfor den lettere genre, bor på hotellerne og hotel

garni'erne, og skuespillere i den lettere genre både mandlige og kvindelige, elsker at sidde og drømme højt om, hvordan de vil snigmyrde publikum, hvis bare de kan komme af sted med det.

Desuden er der i Drømmegade altid en sværm af småbookmakere og væddeløbsspillere, der sidder på kirketrappen i den skyggefulde side af Drømmegade om sommeren og drømmer om det store kup på væddeløbsbanen, og man møder også næsten altid en sværm af boksemanagere og sommetider også boksere, der hænger udenfor værtshusene, hvor de stanger tænder og drømmer om at vinde et verdensmesterskab, skønt til dato er der ikke noget verdensmesterskab, der er udgået fra Drømmegade.

I denne gade træffer man de mest usandsynlige piger og fyre, der skriver vers, saxofonspillere, reportere, bladfolk og taxichauffører og dværge og blondiner med franske pudler eller disse her pomeraner-vovhunde og fyre med whiskers og natklubværter og hist op og her ned. Og alle disse typer er meget interessante at kigge på, og nogle af dem er ikke helt uinteressante at snakke med, skønt, hvis man hører på nogle af dem, som jeg har kendt tilstrækkeligt længe, kan man nemt få en mistanke om, at de er lidt rundt på gulvet, navnlig dem, der spiller på heste.

For hvad mig anbelanger, så anser jeg alle hestespillere for at være mere eller mindre tossede. Jeg ser nemlig således på det, at hvis man ikke er tosset, gi'r man sig ikke til at spille på heste.

Nå, for at vende tilbage til Drømmegades Rose, så er hun en lille kraftig og firskåren pakke med firkantet pande og firkantede skuldre, og hun har jerngråt hår, der er bobbet og sat op i en firkant oven på hovedet, og hun har begge benene fast

og firkantet plantet på jorden. Rose er i virkeligheden det mest firskårne fruentimmer, jeg nogensinde har set, og hun er lige så stærk og spruttende af liv som Jim Londos, bryderen. Når jeg skal være helt ærlig, kan Jim Londos aldrig holde mere end 6 mod 5 i en match med Drømmegades Rose, hvis hun bare er i så meget som en antydning af form. Der er ikke nogen i denne by, der nærer ønske om at bide skeer itu med Rose, hvis hun har fået et par toddyer i sig, og i særdeleshed da Charleys toddyer, for hun slås som syv sataner, hvis hun er pumpet op med lidt rom. Rose har sin egen mening om adskilligt her i byen, ikke mindst strisserne, for hvis der er noget, hun hader og foragter her i denne verden, så er det strisserne, eftersom disse altid hiver hende op i salatfadet, når de ser hende vælte andre medborgere eller prøve på at spænde ben for de andre pakker.

Rose har i mange år arbejdet som stuepige på de forskellige hoteller i Drømmegade. Hun har aldrig arbejde i det samme hotel ret længe ad gangen, for sagen er den, at så snart hun har samlet sig lidt gysser, elsker hun at gå lidt ud og rekreere sig rundt om på de små smugkroer, skønt hun ikke er mere velkommen der end en panser med en arrestordre på sig. Det ligger nemlig sådan, at ingen nogensinde kan vide, hvornår Rose får lyst til at splitte bulen eller gæsterne ad.

Hun har aldrig besvær med at få et job igen i de hoteller, hvor hun har arbejdet før, for hun er mægtig vaks til at rede senge, men nu og da sker det også, at hun har så travlt, at hun reder sengene, mens gæsterne endnu ligger i dem, hvad der sætter ledelsen i en vis forlegenhed, men ikke rører Rose en fjer. Jeg omtaler dette bare for at vise Dem, at hun er en meget ejendommelig type, og fuld af fut …

Nå, jeg tager altså plads for at spille et slag kort med Hygge-Charley, men i samme øjeblik kommer der en del gæster ind, hvorfor Charley må rejse sig og tage sig af dem, så jeg sidder alene tilbage. Og mens jeg sidder for mig selv, hører jeg Rose mumle ovre i hjørnet, men jeg tager mig ikke noget videre af det, skønt jeg gerne vil fremhæve, at jeg på ingen måde er ukammerat med Rose.

Jeg er på hat med hende til hver en tid og er i det hele taget meget høflig overfor hende, da jeg ikke skal nyde noget af, at hun taler nedsættende om mig til andre eller måske udspreder rygter om mig, hvad hun meget let kan finde på, hvis hun får den opfattelse, at jeg snupper hende af.

Til sidst opdager jeg, at hun gør tegn til mig om at komme over til hendes bord, og jeg rejser mig straks og går derover og sætter mig, fordi jeg kan se, at Rose allerede på dette tidspunkt er godt i stødet, og jeg bryder mig ikke om, at hun skal fange min opmærksomhed ved at kaste en spyttebakke i hovedet på mig. Hun tilbyder mig en drink, idet jeg sætter mig, men naturligvis drikker jeg aldrig noget af det, der serveres i Charleys værtshus – for at gøre ham en personlig tjeneste. Han siger, han gerne vil bevare mit venskab.

Så jeg sidder bare der og siger mindst muligt, mens Rose fortsætter med at mumle for sig selv, og jeg er ikke i stand til at tyde ret meget af denne mumlen, men til slut ser hun på mig og siger:

"Nu skal jeg fortælle dig en historie om min veninde," siger Rose.

"Udmærket, Rose," siger jeg. "Hvad mig angår, så bryder jeg mig ikke meget om at høre om din veninde, skønt jeg

naturligvis ikke nærer nogen som helst tvivl om, at det, du vil fortælle mig om denne veninde, er meget interessant. Men jeg er kommet herhen for at spille kort med Hygge-Charley, så jeg har ikke tid til at høre dig fortælle om din veninde."

"Charley er travlt optaget af at sælge sin gift til de andre fjolser," siger Rose. "Og jeg har lyst til at fortælle dig om min veninde. Det er en god historie," siger hun. "Du hører efter."

Og jeg hører efter.

"Det er sådan noget som femogtredive år siden," siger Drømmegades Rose, "og det foregår i en by i Colorado ved navn Pueblo, hvor der er både smelteovne og det ene og det andet. Min veninde er på dette tidspunkt omkring seksten til sytten år, og hun har et første klasses udseende. Hendes fader er død, og hendes mama driver et pensionat for de fyre, der arbejder ved smelteovnene, og det er en bande slemme grovædere. Min veninde går og fodrer disse fyre i sin moders pensionat for at spare hende for en servitrice.

Nu er der blandt disse pensionærer mange fyre, der altid har fingrene ude efter min veninde, og som prøver på at få fat på hende og invitere hende ud, men min veninde giver dem aldrig så meget som en chance, fordi hun – når hun er færdig med at fodre dem – almindeligvis er så træt i fødderne, at hun ikke føler trang til at gå andre steder hen end lige netop i kanen.

Nu hænder det, at en høj, mager fyr ved navn Frank et eller andet, en skønne dag kommer til byen østfra, og han har noget at fortælle min veninde, som er langt mere interessant, end hvad alle de andre hidtil har prøvet på at proppe i hende, og han snakker osse til hende om ægteskab og kærlighed, noget der altid er meget interessant at høre på for sådan en tøs.

Denne Frank er måske femogtyve år, og han kommer østfra og forestiller sig noget om at lave penge her i vesten, og selvom det er rigtigt, at der laves en del stakater ude vestpå i de dage, så er der på den anden side ikke meget chance for, at denne Frank vil få nogen som helst andel i disse stakater, eftersom han ikke er meget for at arbejde hårdt. I virkeligheden bryder han sig overhovedet ikke om at bestille noget, men er mere interesseret i at spille poker og den slags, eller også fordriver han tiden med at snøre en eller anden nybegynder i Mikes spillebule i Santa Fé Avenue, for Frank er en svend til at lave penge her, navnlig når han kan få fat på en eller anden grønskolling.

Nu er min veninde på dette tidspunkt en ærbar og uskyldig tøs og en god pige i enhver henseende, og hendes drøm om kærlighed omfatter blandt andet et yndigt lille hjem og børn, der vimser rundt om én, og hun har overhovedet aldrig rummet en eneste forkert tanke i sit liv og tror, at Gud og hvermand i den hele verden er som hun selv. Hvis ikke denne Frank var dukket op, havde der været alle mulige chancer for, at hun ville have giftet sig med en fyr i Pueblo ved navn Higginbottom, fordi han satte umådelig pris på hende, og var en flink ung mand, der senere fik held til at lave godt med grunker i urtekrambranchen.

Men min veninde bliver helt tosset efter Frank og har slet ikke andre i hovedet end ham, og resultatet af hele denne historie er, at hun en skønne dag løber væk med ham til Denver, da hun er naiv nok til at tro på, hvad han fortæller hende om, at han elsker hende og vil gifte sig med hende. Hvorfor denne Frank i det hele taget gider beskæftige sig med min veninde har

alle dage været en stor gåde for alle, og den eneste måde, det kan forklares på, er den, at hun er meget ung og frisk, og at han er en slyngel i bund og grund."

"Nå, Rose," siger jeg. "Jeg begynder nu at kunne skimte enden på historien om din veninde, og det er en historie, som man når som helst kan høre i enhver smugkro her i byen," siger jeg. "Måske lige bortset fra at din historie vel nok er længere end sædvanlig," siger jeg. "Derfor vil jeg nu sige tak og undskylde mig, for jeg skal til at spille kort med Hygge-Charley."

"Du vil værs'go' høre efter," siger Drømmegades Rose og glor mig stift ind i øjnene.

Og jeg hører efter.

For øvrigt opdager jeg nu, at Hygge-Charley står bag ved mig og hører på, da det ser ud til, at hans gæster er forduftet efter et par stænk af Hygge-Charleys saft, eftersom selv de mest galvaniserede kunder skal ligge i skarp træning for at kunne stå for mere end et par stænk af Hygge-Charleys most.

"Naturligvis," fortsætter Rose – "er det mest sandsynligt, at Frank overhovedet aldrig tænker på at gifte sig med min veninde, og hun bliver først længe efter klar over, at grunden til, at han alligevel slæber hende til præsten, er den, at den unge fyr fra Pueblo ved navn Higginbottom opsøger ham på det gamle Windsor Hotel, hvor de er taget ind, og stille og roligt stikker sin seksløber ind i ribbenene på Frank og højtideligt lover ham at komme tilbage og puste sådan et hul i ham, at man kan smide en vandmelon igennem, hvis han prøver på at lave hundekunster med min veninde.

Nå, i løbet af nul komma nul er det nat med kærligheden, i hvert fald hvad min veninde anbelanger. Det viser sig, at Frank

er en usædvanlig sjover, særlig når det drejer sig om at optræde i rollen som evigt elskende husbond. Han sjofler min veninde på enhver tænkelig måde, og det så grundigt som nogen fyr nogensinde har sjoflet en pige, og foruden de gamle autoriserede metoder at sjofle en pige på udtænker Frank adskillige nye, da han er et helt geni, hvad den slags angår.

Ja, Frank er i sandhed en hundrede procents slubbert.

Det er ikke så meget det, at han banker hende nu og da, for sår og skrammer heles igen, selv når der er tale om knuste næser, brækkede ribben og en skank, der smadres med et spark. Det er det, han gør ved hendes hjerte og hendes uskyld, der er værst. Han er absolut ingen god ægtemand og har overhovedet intet begreb om, hvordan man behandler en kærlig hustru, hvad der navnlig fremgår af, at han slæber hende med til San Francisco og dér lejer hende ud til en yderst utiltalende type ved navn Sorte Emanuel, der har en dansebule ved Barbary Coast, som – i de år jeg taler om her – er varmere end en kakkelovn. I dette værtshus må min veninde danse med gæsterne, få dem til at købe øl til sig og hist op og her ned, og min veninde finder denne beskæftigelse yderst frastødende, da hun aldrig har brudt sig om øl.

Dér overlader Frank hende til hendes egen skæbne efter at have givet hende et ekstra godt lag tærsk for at være på den sikre side, og da min veninde prøver på at stikke af fra Sorte Emanuels hus for at følge efter sin elskede mand, bliver hun højligt overrasket ved at høre Emanuel fortælle, at han har betalt Frank 300 stærke, for at hun skal blive der og passe sit arbejde.

Hertil kommer, at Sorte Emanuel fortsætter dér, hvor Frank slap med hensyn til tævene, og lidt efter lidt bliver min veninde mere og mere nedtrykt og ligeglad og bryder sig ikke et klap om, hvad der sker med hende.

Nå, der er ikke meget af interesse at fortælle om min venindes liv i de næste tredive år, bortset fra måske, at hun nu ikke længere er så ked af øllet – ja, i virkeligheden bliver hun ganske glad for det – både for øl og vin og whisky, og det går efterhånden op for hende, at Frank slet ikke har elsket hende, trods hans mange forsikringer om det. Og hertil kommer, at hun navnlig i de senere år, efter at have turet ganske bravt om i landet – ind og ud af forskellige etablissementer – bliver klar over, at der kun er ringe sandsynlighed for, at hun nogensinde vil få et yndigt lille hjem med børn vimsende rundt omkring sig, og hun tænker tit på, hvilken slet indflydelse Frank har haft på hendes liv. Denne Frank er stadig i hendes tanker – mere end noget som helst andet. I virkeligheden tænker hun på ham dag og nat og beder mange bønner for, at det må gå ham godt.

Det lykkes hende at komme på sporet af ham, hvilket ikke er så vanskeligt, da Frank er havnet i New York og er blevet til noget stort i forretningslivet og tit bliver nævnt i bladene. Måske er det på grund af min venindes bønner, det er gået ham godt, men antagelig skyldes det snarere, at han kommer i forbindelse med en fyr, der har lavet en opfindelse, hvormed han kan gøre noget meget interessant ved stål, og ved at nappe en andel i denne opfindelse kommer Frank ganske godt efter det og skaffer sig mægtig med kasse. Så gifter han sig og får børn.

For ti eller tolv år siden kommer min veninde til New York, og det kan ikke nægtes, at hun på dette tidspunkt begynder at blive lidt flosset i kanterne. Ikke fordi hun er særlig gammel, men luften i værtshusene i syd og vest er temmelig skadelig for teinten, og øl er ikke godt for figuren. Når jeg skal være helt ærlig, så ligner min veninde efterhånden en høstak, og hun kommer ikke til at se bedre ud i de år, hun tilbringer i New York, da hendes gamle sexappeal er gået helt fløjten, og hun faktisk er nødt til at bestille noget for at skaffe sig føden. Men hun glemmer aldrig at bede til, at det stadig må gå Frank godt, og det går sågu' også Frank godt, eftersom alle mennesker efterhånden omtaler ham med den største respekt som den millionær og fine mand, han har udviklet sig til.

I alle de år, min veninde er i New York, møder hun aldrig Frank, da han absolut ikke har for vane at komme de steder, hvor min veninde holder til. Men min veninde udfolder store anstrengelser for at blive veninde med en pige, der i nogen tid har været husalf i Franks bylejlighed i East Seventy-fourth Street, og ved hjælp af dette pigebarn holder min veninde sig à jour med, hvordan den skær for Frank. Ja, en dag, da Frank er borte, går min veninde på besøg i Franks hjem hos pigen, bare for at se hvordan der ser ud, og på en lille time kan hun hele hytten udenad oppe i kukkassen.

Nu ved min veninde gennem pigen, at Franks familie, når det er så varmt som i nat, bliver ude på Franks landsted ved Port Washington, mens Frank bliver i byen, fordi han har nogen papirer, han skal have kigget i. Gennem pigen ved min veninde, at alle Franks tjenestefolk ligeledes er i Port Washington bortset

altså fra pigen, som min veninde kender, og som har opsyn med huset, og så Franks egen tjener, en fyr ved navn Sloggins.

Ydermere ved min veninde fra sin veninde, at hun og tjeneren har aftalt at gå i biografen klokken 8:30, og at de bliver borte et par timer. Det lader til, at Frank er temmelig flink til at give sine folk fri til den slags, når han er alene i bylejligheden, skønt på den anden side brokker han sig gevaldigt, da min veninde en aften var ude med pigen for at få et glas øl, og min venindes veninde mister sin nøgle, så hun må ringe på ved køkkenindgangen og vækker Frank i hans søde søvn.

Selvfølgelig vil min venindes veninde blive meget forbavset, hvis hun får at vide, at det er ved hjælp af denne nøgle, min veninde lukker sig ind i Franks hus nu i aften klokken ni. Der hænger en elektrisk lampe ved køkkenindgangen, og min veninde finder kontakten til denne lampe lige indenfor døren og slukker lyset, da hun går ud fra, at Frank og hans familie antagelig ikke bryder sig om, at deres fine naboer eller andre skal se, at en gammel harpe med sådan et fugleskræmsel til hat går ind eller ud af huset på denne tid af døgnet. Det er et gammeldags hus, med fire eller fem etager, og biblioteket ligger på tredje sal med en nydelig udsigt gennem de franske vinduer ud over en smuk have, og min veninde finder Frank i biblioteket, netop hvor hun venter at finde ham, da hun er snu nok til at regne ud, at man ikke sidder i kælderen og leger med obligationer.

Men Frank arbejder ikke, da min veninde kommer derop. Han sidder og døser i en stol ved vinduet, og da hun nu ser ham igen efter alle disse mange år, finder hun ham meget forandret. Han er sværere, end han var for 35 år siden, og hans hår er

hvidt, men hun synes alligevel, han ser vældig godt ud, som hun står der og betragter ham ganske stille – måske i fem minutter. Så ser det ud til, at han bliver klar over, at der er nogen i stuen, som folk, der sover, altid gør det, for hans regelmæssige åndedræt går over i et snork, og han slår øjnene op og kigger ind i min venindes øjne – uden ellers at røre en finger.

Endelig taler min veninde til ham:

"Nå, Frank," siger hun. "Kender du mig?"

"Jo," siger han efter en stund. "Jeg kan godt kende dig. Først troede jeg, du var et spøgelse, da jeg engang har hørt rygter om, at du var død, men jeg ser nu, at det er en and," siger han. "Du er for fed til at være et spøgelse."

Nå, selvfølgelig er dette en temmelig grov spydighed, men min veninde gi'r ikke igen, for hun vil ikke skændes med Frank lige nu. Hun kan se, at han er helt ude af flippen, og han kigger sig hele tiden uroligt om i stuen, som om han håber at få øje på en eller anden, som han kan trække ind i samtalen. Det tør siges, at han ikke netop opfører sig, som om min veninde var velkommen.

"Tja, Frank," siger min veninde i en venligere tone. "Der sidder du, og her står jeg. Jeg ved, at du er meget velhavende nu, og en agtet borger her i byen, og det er jeg glad for, Frank," siger hun. "Du vil nok blive overrasket over at høre, at jeg i årevis har bedt til, at det måtte gå dig godt, og at du måtte blive en stor mand i enhver henseende med en pæn familie og alt det der. Jeg tror, at mine bønner er blevet hørt," siger hun. "Jeg ser i bladene, at du har to sønner ved Yale og en datter på Vassar, og at din højt elskede viv er ved at komme i vinden inden for de

højere kredse. Ja, Frank," siger hun. "Jeg er sandelig glad. Det var faktisk noget i den retning, jeg bad om for dig."

Nå, af alt dette slutter Frank selvfølgelig, at min veninde er O.K. for så vidt, og at der er stor sandsynlighed for, at hun stadig har et blødt punkt for ham i sit hjerte, akkurat som hun havde i de gode gamle dage, da hun gik og serverede, for at han kunne få penge til drik og spil, så Frank klarer op og siger til min veninde: "Du har bedt til, at det måtte gå mig godt?" siger han. "Det er virkelig meget betænksomt gjort af dig. Og nu er jeg faktisk også på den grønne gren, og jeg har alt muligt at leve for," siger han.

"Ja," siger min veninde. "Og det er faktisk nøjagtigt, hvad jeg ønskede, du måtte opnå. På den grønne gren," siger hun, "og alt at leve for. Det var dér, jeg var, da du ødelagde mit liv. Det var det, jeg havde, da du dræbte mig lige så sikkert, som havde du gjort det med dine bare næver. Jeg har altid bedt til, at du ikke måtte ende som en stodder," siger hun, "for en stodder har overhovedet ikke noget at leve for. Jeg ønskede at finde dig glad ved livet, så du rigtig kunne afsky tanken om at skulle dø."

Selvfølgelig lyder det ikke særligt tillokkende i Franks ører, og han begynder pludselig at ryste og bæve fra øverst til nederst og hakke og stamme i det.

"Hva'?" siger han. "Hvad mener du? Vil du dræbe mig?"

"Tja," siger min veninde. "Vi får se. Hvad mig anbelanger," siger hun, "ville jeg foretrække, om du dræbte dig selv, men det kan blive ordnet lige netop, som du vil ha' det, og jeg skal gerne forklare dig det ufordelagtige ved, at jeg dræber dig."

"Det ligger sådan," siger min veninde, "at hvis jeg gør det, vil jeg blive hugget, og resultatet vil blive en meget stor skandale,

eftersom jeg på min person bærer papirer, der beviser, at du giftede dig med mig i Denver, og der er noget, der siger mig, at du aldrig er blevet skilt. Altså," siger hun, "er du bigamist."

"Jeg har penge," siger Frank. "Jeg kan betale dig lige, hvad du vil ha'?"

"Hertil kommer," siger min veninde, uden at skænke hans udtalelser om betaling nogen opmærksomhed, "at jeg også ligger inde med en vidnefast erklæring fra Sorte Emanuel om din aftale med ham, for Sorte Emanuel gik hen og blev hellig, inden han døde, da Johnny Mizzoo plaffede ham ned. Han troede, han kunne redde sig ved at tilstå alle de synder, han kunne huske, og det var ikke småting. Det er en meget interessant erklæring," siger min veninde.

"Altså," siger hun, "hvis du tager billetten selv, vil du efterlade et uplettet, respekteret navn. Hvis jeg dræber dig, vil alle de år og anstrengelser, du har ofret på at bygge dit gode rygte op, være spildt. Du er over 60," siger min veninde, "og hvordan du end regner den ud, så har du ikke langt igen. Hvis jeg dræber dig," siger hun, "vil du komme afsted på en fælt vanærende måde, og hele din familie vil føle denne vanære, ligegyldigt hvor meget kasse du end efterlader. Dine børn vil bøje hovedet i skam. Din højtelskede viv vil heller ikke synes om det," siger min veninde.

"Jeg har luret på dig i lang tid, Frank," siger min veninde. "Mindst et dusin gange i de forløbne år har jeg tænkt, om jeg ikke lige så godt kunne opsøge dig og gøre regnskabet op, men," siger hun, "jeg overtalte altid mig selv til at vente lidt længere, så du kunne stige endnu højere, og livet kunne blive dig endnu

mere tillokkende. Og der sidder du altså, Frank," siger hun, "og her står jeg."

Nå, Frank sidder, som han er slået helt ud, og han siger ikke et ord, så til slut trækker min veninde en stor skyder frem fra brystet, smider den over i skødet på ham og siger til ham:

"Frank," siger hun, "tro ikke, at du vil få noget ud af at plaffe mig ned bagfra, når jeg vender mig om, for hvis du gør det, vil det blive værst for dig selv. Jeg har strøet masser af breve rundt om vores affære i tilfælde af, at der skulle ske mig noget, og husk," siger hun, "hvis du ikke gør dette her selv, vender jeg tilbage. Før eller senere kommer jeg igen."

Derefter – siger Drømmegades Rose – går min veninde ud af biblioteket og ned ad trappen efterladende Frank i stolen, og da hun når ned til første sal, hører hun noget, der ligner et skud oppe fra, eller også er det bare lyden af en dør, der smækker. Min veninde bliver ikke klar over, hvad det er, for da hun lidt senere nærmer sig køkkenudgangen, hører hun pludselig en farlig tumult udenfor og én, der bander og regerer, så svovlet står om ham og et pigebarn, der fniser, og lidt efter kommer min venindes veninde, pigen og Sloggins, tjeneren, ind.

Min veninde får lige akkurat tid til at gemme sig i et mørkt hjørne, og parret går op ad trappen, mens han bander, og hun fniser, og min veninde kan ikke regne ud, hvad der er i vejen, bortset fra, at de altså er kommet tidligere hjem, end hun regnede med. Så smutter min veninde på tæerne ned ad trappen til køkkenindgangen, kommer ud af huset og skynder sig hen og får fat i en taxi i nærheden, for at komme væk fra nabolaget, og det vil sikkert ikke vare længe, før du hører om en

millionær, der har begået selvmord, og så kan du roligt gå ud fra, at regnskabet stemmer for min veninde."

"Tak, Rose," siger jeg, "det var en køn, lang historie, fuld af romantik og alt det dér, og" siger jeg, "selvfølgelig vil jeg aldrig være så simpel at kalde en dame for en løgnhals, men," siger jeg, "hvis det ikke er løgn, så kan det i hvert fald glimrende gøre det ud for en, indtil der dukker en rigtig løgn op."

"Ja, hva' så," siger Rose, "i hvert fald har jeg fortalt dig historien om min veninde, og nu vil jeg gå et andet sted hen, hvor saften er bedre end her, og det kan den være hvor som helst her i byen, for der er i hvert fald ikke nogen chance for, at den kan være ringere," siger hun.

Så går hun ud og laver endnu mere svineri på Charleys gulv, og Charley giver sig til at skælde ud på hende, da hun er væk, mens han samtidig giver sig i lag med at tørre gulvet over med moppedrengen. For hvad man ellers kan sige om Charley: han er så proper som en gammel jomfru, og måske en tak til.

Nå, henad klokken et hører jeg en avisdreng ude på gaden råbe et eller andet, som jeg ikke rigtig kan få fat på, fordi han brøler, som havde han munden fuld af mad, som avisdrenge altid gør. Men jeg er ivrig efter at se, hvordan første løb i Belmont er spændt af, da jeg sidder inde med et første klasses tips, så jeg stikker snuden uden for Hygge-Charleys værtshus og køber en avis, og tværs over forsiden – med kæmpemæssige typer står der, at den stenrige mr. Frank Billingsworth McQuiggan har ekspederet sig selv over i den anden verden ved at knalde sig en kugle for panden.

Jeg læser om, hvordan McQuiggan er blevet fundet siddende i en stol i biblioteket, død som en sild med pistolen i skødet –

den pistol, han har brugt til at puste hul i kraniet med, og jeg læser videre, at ingen kan regne ud, hvad det er, der har bevæget McQuiggan til at gøre sådan noget, da hans helbred er fint, og han har masser af stakater og står på toppen af sin karriere. Så følger der en hel masse om hans liv og levned.

Da mr. Quiggan endnu er ganske ung og vender tilbage fra en tur til Stillehavskysten, har han bare 200 stærke i lommen foruden jernbanebilletten, og i toget træffer han Jonas Calloway, den berømte opfinder af Calloway-stålpatentet. Calloway er også ung og i grumme forlegenhed for lidt kontanter, og han tilbyder så McQuiggan en tredjedel i opfindelsen for den usle sum af 100 stærke. McQuiggan tager mod tilbuddet og lægger dermed grunden til sin formue.

Det er, hvad der står i avisen, og jeg fortæller det til Hygge-Charley, mens han går og mopper gulvet, og til sidst når jeg helt ned på siden, hvor der står: "Liget blev fundet af McQuiggans trofaste tjener, Thomas Sloggins, klokken 11."

McQuiggan havde da tilsyneladende været død et par timer. Sloggins var kommet hjem lidt før klokken ti sammen med en kollega, efter at de havde opgivet at gå i biografen. I stedet for straks at gå ind til sin herre, som han plejede, gik Sloggins op på sit værelse og skiftede tøj.

"Lyset over køkkenindgangen var slukket, da jeg kom hjem," siger tjeneren, "og i mørket snubler jeg over noget stilladsvæsen og materiale, som nogle arbejdere havde stillet uden for døren, fordi de skal reparere taget i morgen, og jeg kommer til at vælte en stor spand med tjære ud over vejen og får mine sko og mit tøj smurt til, så jeg må gå op og skifte, inden jeg går ind til McQuiggan."

Nå, Hygge-Charley bliver ved med at moppe kraftigere og kraftigere, men omsider standser han et øjeblik og siger til mig: "Hør engang," siger Charley, "du må ikke misforstå mig. Jeg siger ikke, at fyren ikke har fortjent, hvad han fik, og jeg er ikke af den slags, der render til politiet, men," siger han, "hvordan kan det gå til – hvis han altså har ekspederet sig selv – at pusterøret stadig ligger i hans skød, hvor Drømmegades Rose siger, at hendes veninde smider det?

- Nå, fanden med det," siger Charley, "men kender du noget, der kan ta' tjære af et parketgulv? Det er komplet umuligt at få det væk med moppen."

Danse-Dans juleaften

Så en dag står julen pludselig for døren, som man siger, ja, faktisk er det juleaften, og jeg befinder mig i Hygge-Charley Bernsteins lille knejpe på West Forty-seventh Street, hvor jeg ønsker Charley god jul og får nogle Tom-and-Jerrys Note 3) sammen med ham.

Denne her varme Tom-and-Jerry er en drink med traditioner, som før i tiden er i brug hos alle og enhver i dette land til at fejre jul, ja faktisk er den engang så populær, at mange mener, at julen ligefrem er blevet opfundet for at få en undskyldning for at drikke Tom-and-Jerrys, skønt det er selvfølgelig slet ikke rigtigt.

Men hvem som helst vil forsikre dig om, at der ikke findes noget, som slår Tom-and-Jerrys, når det drejer sig om at få den rette julestemning frem, og jeg hører, at siden Tom-and-Jerrys er gået af mode i de forenede stater, er julestemningen aldrig mere den samme.

Grunden til, at Tom-and-Jerrys går af mode er, at der skal bruges rom og det ene og det andet for at lave dem, og siden rom er blevet erklæret ulovligt hertillands, ja så følger jo også, at Tom-and-Jerrys er ulovlige, for rom er noget, som er meget svært at skaffe nu for tiden.

En tid prøver folk jo at blande varme Tom-and-Jerrys uden rom, men det giver på en eller anden måde aldrig den samme, gode, gamle julestemning, så næsten alle giver op med afsky, og det er ikke så mærkeligt, for at lave en anstændig Tom-and-Jerry er på ingen måde barnemad. Faktisk kræves der lidt af en

ekspert, og i tider, hvor den ikke er ulovlig, kan en dygtig Tom-and-Jerrys-mixer påregne både en god løn og mange venner.

Naturligvis bruger Hygge-Charley og jeg ikke rom i de Tom-and-Jerrys, vi blander os, for vi har intet ønske om at gøre noget, der er ulovligt. Hvad vi bruger i stedet er whisky, som Hygge-Charley har fået på recept hos lægen, for i og med at vi laver Tom-and-Jerrys til eget indvortes brug, er vi naturligvis ikke så uforsigtige at bruge den whisky, Hygge-Charley ellers har på hylderne.

Recepten til whiskyen er udstedt af gamle Doc Moggs, som et middel mod Charleys gigt, i tilfælde af at Charley skulle pådrage sig gigt, for som Doc Moggs siger, findes der ikke noget bedre mod gigt end whisky, især ikke når den indgår i Tom-and-Jerrys. Faktisk ser Doc Moggs selv forbi og får sig nogle krus Tom-and-Jerrys sammen med os for sin egen gigt.

Han kigger ind om eftermiddagen, for Hygge-Charley og jeg starter brygningen tidligt for at være helt sikre på, at forsyningerne rækker julen over, og nu er klokken henimod seks, og julestemningen har næsten nået sine hundrede procent.

Nå, som nu Hygge-Charley og jeg sidder der og udtrykker vore julefølelser for hinanden over vores varme Tom-and-Jerrys, og jeg forsøger at komme i tanker om sangen om den glade jul og engle, som daler ned i skjul, som jeg ved vil interessere Charley ikke så lidt; da det pludselig banker voldsomt på døren, og da Charley lukker op, hvem kommer så ind med en stor pakke under armen, hvis ikke det er en fyr, som går under navnet Danse-Dan.

Denne hersens Danse-Dan ser ret godt ud og er altid velklædt, og han har fået navnet Danse-Dan, fordi han er gør en fin indsats med at få dukkerne ud på gulvet på natklubber og andre steder, hvor der bliver danset. i virkeligheden har man aldrig set Danse-Dan lave noget som helst andet, skønt jeg hører rygter om, at når han ikke er på dansegulvet, så er han ude i både det ene og det andet af illegal natur. Men naturligvis kan man altid høre rygter om alle og enhver i denne her by, og personlig kan jeg godt lide Danse-Dan, fordi han altid lader til at være fornøjet og nyder livet.

Alle og enhver i byen kan fortælle dig, at Danse-Dan ikke er tabt bag af en vogn, men tværtimod har lige så mange hjemme i øverste etage som nogen andre heromkring, skønt jeg nu ikke synes, at det røber særlig meget taktisk omtanke, at han danser så meget med en vis miss Muriel O'Neill, som arbejder i Half Moon natklubben. Og grunden til, at jeg drager hans dømmekraft i tvivl på dette punkt er fordi, som alle og enhver ved, at miss Muriel O'Neill er en dukke, som står i høj kurs Heine Schmitz, og Heine Schmitz er ikke en fyr, som ser mildt til nogen, som vover at danse så meget som halvanden takt med en dukke, han har sætter pris på.

Denne Heine Schmitz er en meget indflydelsesrig borger i Harlam, hvor han har store interesser i øl og andre forretningsforetagender, og jeg røber næppe nogen hemmelighed, når jeg siger, at Heine uden videre kan finde på at blæse hjernen ud på folk, i samme øjeblik han får øje på dem. Eller helst før, har jeg hørt. I alt fald er han ikke en, man skal spille på næsen, og mange borgere gør sig da også ulejlighed med at give Danse-Dan et par vink om, at han ikke alene er ud

på tynd is, når han danser med miss Muriel O'Neill, men at hans værdi er stærkt faldende og at han snart kan være derhenne, hvor ingen vil sætte fem flade øre på ham.

Men Danse-Dan griner bare og fortsætter med at svinge miss Muriel O'Neill, hver gang han ser sit snit, og Hygge-Charley siger, at han egentlig ikke kan bebrejde ham det, for miss Muriel O'Neill er så nydelig at se på, at han gerne selv havde trådt en dans med hende, hvis han bare havde været en fem år yngre og stadig var i stand til at trække lige så hurtigt fra hoften som dengang han holdt sammen med fyre som Kæde-Paddy og andre opvakte drenge.

Nå, nok om det, som nu Danse-Dan kommer ind, fejer han lokalet med et par hurtige blikke, smider sin pakke fra sig i det nærmeste hjørne, hvor den lander med en klirren, som om der er noget meget tungt indeni, og stepper hen til os ved baren for at høre, hvad vi drikker.

Vi går selvfølgelig straks i gang med at lovprise vores varme Tom-and-Jerry, og Danse-Dan siger, at han også godt kunne tænke sig at få sig en dram, og da han har fået en dram, siger Danse-Dan, at ville være godt med en dram mere, og skål og god jul til os, og før vi ved et ord af det, er det mange timer senere, og vi får os stadig en dram eller to mere med Danse-Dan, og Dan siger, at, at han aldrig har drukket noget så beroligende før i hele sit liv. Faktisk siger Danse-Dan, at han vil anbefale Tom-and-Jerrys til alle sine bekendte, bortset fra at ingen af dem er denne gudedrik værdige, undtagen måske miss Muriel O'Neill, men hun indtager ikke noget som helst med apotekerwhisky i.

Adskillige gange, mens vi sidder der og kyler Tom-and-Jerrys ind, kommer der kunder ved indgangen til Hygge-Charleys lille knejpe og vil ind, men Hygge-Charley er bange for, at de også vil forlange Tom-and-Jerrys, og da han ikke er sikker på, at vi har nok til os selv, hænger han et skilt ud, som fortæller, at der er "Lukket pga. julen", og den eneste som slipper ind er en fyr ved navn Ooky, som ikke er andet end en gammel nisse, der har daffet rundt hele ugen klædt ud som julemand og med et reklameskilt for Moe Lewinskys tøjbiks ovre på Sixth Avenue.

Denne Ooky er stadig iført sit julemandskluns, da Charley lukker ham ind, og årsagen til at Charley lukker sådan en type som Ooky ind er, at Ooky går Charley til hånde med forskellige ting, når han ikke er julemand for Moe Lewinsky, som fx. at feje gulv og vaske glas og det ene og det andet.

Nå, klokken er vel omkring en halv ti, da Ooky indfinder sig, og hans gangvorter værker og han er helt udkørt af at traske op og ned og frem og tilbage med sit skilt, for den der påtager sig at være julemand for Moe Lewinsky må svede for sin gage. Faktisk er Ooky fuldstændig udmattet og hans gangvorter værker så rædsomt, at Danse-Dan og Hygge-Charley og jeg allesammen har medlidenhed med ham og inviterer ham på et par krus Tom-and-Jerrys sammen med os, og vi ønsker ham så rigelige mængder god jul.

Men gamle Ooky er ikke vant til Tom-and-Jerrys, og omtrent ved det femte krus folder han sig sammen i en stol og sover ind midt iblandt os. Han er klædt i et rigtig hyggeligt julemandskostume, som er kantet med hvid bomuld, og han har paryk og løs næse og et langt hvidt skæg, og en vældig sæk på nakken, som er stoppet fuld med træuld, og hvis jeg ikke

vidste, at julemanden ikke er sådan én, som snorker ruderne i smadder hos folk, kunne jeg godt have taget Ooky for den rigtige julemand.

Nå, vi glemmer alt om Ooky og lader ham sove og fortsætter med vores varme Tom-and-Jerrys, og imens prøver vi at komme i tanker om nogle sange, der passer til sådan en juleaften, og Danse-Dan giver *Fatters gamle madspand* til bedste med en flot baryton og meget højlydt, og selv er jeg ikke værst med *Vil du elske mig i december, som du gjorde det i maj?* Men personlig finder jeg det upassende, da Hygge-Charley Bernstein forsøger sig med en jødisk hymne ved en sådan lejlighed, og det kommer til et mindre ordskifte.

Mens vi synger, kommer der mange kunder og banker på døren, og så læser de Charleys skilt, og det lader til at skabe en vis uro hos dem, og nogle af dem bliver stående udenfor og siger, at det er en stor skam, indtil Charley stikker hovedet ud og tilbyder at ordne snudeskafterne på enhver, som forstyrrer fredelige borgere i stedet for at passe deres egne sager.

Naturligvis forsvinder så kunderne, eftersom de ikke føler nogen særlig trang til at få ordnet snudeskafterne, og Danse-Dan og Charley og jeg fortsætter med at drikke varme Tom-and-Jerrys, og med hver slurk Tom-and-Jerry ønsker vi naturligvis hinanden en rigtig glædelig jul og af og til også et godt nyt år, skønt det naturligvis ikke kommer Hygge-Charley ved, eftersom hans nytår ligger på et andet tidspunkt en Danse-Dans og mit.

Af og til forsøger vi at vække Ooky, som han sidder og sover i sit julemandskostume, og tilbyder ham en Tom-and-Jerry, ledsaget af de hjerteligste juleønsker, men Ooky er fuldstændig

blottet for julestemning og tager det fortrydeligt op og giver os ufine øgenavne, og vi kan se, at han ikke har den rette julestemning i sig, og lader ham snorke videre indtil henad midnat, da Danse-Dan finder på, at det kunne være morsomt at se, hvordan han vil tage sig ud som julemand.

Hygge-Charley og jeg hjælper så med at trække kostumet af Ooky og på Danse-Dan, hvilket er ganske enkelt, eftersom Ooky har sit julemandskluns udenpå sit almindelige tøj, og forresten slet ikke vågner af, at vi befrier ham for julemandsuniformen.

Nå, jeg vil gerne bemærke, at jeg har set mange julemænd i min tid, men aldrig nogen så flot som Danse-Dan, især ikke efter at vi får studset parykken og skægget til, og vi tager en sofapude, som Hygge-Charleys kat bruger til at sove på, og stopper den ned i Danse-Dans bukser, så han får en pæn og rund mave, sådan som en julemand forventes at have.

I virkeligheden er Danse-Dan mægtig fornøjet med sit eget udseende, da han ser sig i spejlet, og Hygge-Charley er nærmest hysterisk af begejstring, skønt jeg personlig begynder at finde Charleys interesse i julemanden og julen i almindelig en del upassende, da han jo på ingen måde har noget rettigheder desangående. Men så husker jeg på, at det er Charley, som lægger råmaterialer til til vores Tom-and-Jerrys, og det gør mig en smule mere tolerant imod ham.

"Nå," siger Charley lidt efter, "det er kedeligt, vi ikke kender til nogen strømper, der er hængt op her omkring, for," siger han, "så kunne du tage en runde og putte nogle gaver ned i de strømper, for så vidt jeg er orienteret, er det fortrinsvis det, der er formålet med en julemand. Men," siger Charley, "jeg tror ikke, der findes nogen her i nabolaget, der hænger strømper op

til juleaften, og hvis de gjorde," siger han, "ville de sikkert være så fulde af huller, at de ikke kan holde noget indenbords. Og for resten," siger Charley, "så har vi jo heller ikke nogen gaver at stoppe i dem, skønt," siger han, "jeg ville med glæde ofre et par flasker skotsk."

Nå, jeg for mit vedkommende påpeger, at vi heller ikke har nogen rensdyr, og at en julemand vil tage sig sørgelig ud, hvis han bevæger sig omkring uden rensdyr, men Charleys bemærkning lader til at give Danse-Dan en idé, for pludselig siger han, som følger:

"Hør," siger Danse-Dan, "jeg kender faktisk et sted, hvor der er hængt en strømpe op. Den er hængt op i miss Muriel O'Neills lejlighed henne på West Forty-ninth Street. Den strømpe er hængt op af et individ, som hedder Bedstemor O'Neill, som er miss Muriel O'Neills kødelige bedstemor," siger Danse-Dan. "Bedstemor O'Neill er oppe i halvfemserne," siger han, "og miss Muriel O'Neill fortæller mig, at hun vist ikke kan holde den gående meget længere, med alderen og det ene og det andet, og hun går også lidt i barndom i ny og næ.

Ja," siger Danse-Dan, "jeg kan også huske, at hun så sent som i går fortæller mig, hvordan Bedstemor O'Neill hele sit liv har hængt en strømpe op juleaften," siger han, "og efter hvad miss Muriel O'Neill siger, så tror den gamle dukke, at julemanden en skønne jul vil komme og fylde den op med dejlige julegaver. Men," vedbliver Danse-Dan, "miss Muriel O'Neill siger, at det har julemanden ikke gjort til dato, skønt miss Muriel O'Neill personligt hvert år køber nogle gaver og putter dem i strømpen for at glæde Bedstemor O'Neill.

Men naturligvis," siger Danse-Dan, "så er de julegaver ikke noget særligt, for miss Muriel O'Neill er meget fattig og stolt, og hun vil ikke tage imod så meget som en bøjet femøre fra nogen, og jeg gad gerne hilse på den, der vil fortælle noget andet. Skønt," siger Danse-Dan, "miss Muriel O'Neill kan plukke både mig og Heine Schmitz og en hel stribe andre fyre, jeg kan nævne, lige til skindet."

Nå, jeg kan bekræfte, at Danse-Dans udsagn angående miss Muriel O'Neill er fuldstændig korrekt, og i virkeligheden er det en sag, som ofte nok bliver drøftet på Broadway, for miss Muriel O'Neill får ikke mere end tyve bobs om ugen for sit arbejde i Half Moon klubben, og som enhver kan regne ud, er det jo ikke voldsomt mange skejser for en dukke, der er så smuk som miss Muriel O'Neill.

"Nå," fortsætter Danse-Dan, "selv om Bedstemor O'Neill er vældig fornøjet med hvad hun end finder i sin strømpe, hun finder i sin strømpe julemorgen, så kan hun dog ikke rigtigt fatte, at julemanden ikke er lidt mere gavmild med midlerne," siger han, "og miss Muriel O'Neill siger til mig, at hun vil ønske, hun kan ordne en virkelig storslået jul for Bedstemor O'Neill, før den gamle tøs stiller træskoene.

Altså," erklærer Danse-Dan, "er der her et job for os. Miss Muriel O'Neill og hendes bedstemoder bor alene i en lejlighed henne i West Forty-ninth Street, og," siger han, "på denne tid af døgnet er miss Muriel O'Neill på arbejde, og hvis jeg ikke tager fejl, så snorker Bedstemor O'Neill på sit grønne øre, og vi skal bare smutte derhen og fylde hendes julestrømpe med udsøgte gaver."

"Nå, men," siger jeg, "jeg kan ikke indse, hvor vi skal få fingre i nogen udsøgte gaver på denne tid af døgnet, eftersom butikkerne er lukkede, hvis vi da ikke skal smutte ind om en drugstore med natåbent og købe nogle flasker parfume og et toiletsæt med tre dele, som en fyr gerne finder på, når han kommer i tanker om sin evigt elskede efter lukketid juleaften." Men Danse-Dan siger, at vi ikke skal bekymre os, men lad os lige få os et par Tom-and-Jerrys mere først.

Så tager vi os et par Tom-and-Jerrys mere, og derpå tømmer Danse-Dan Ookys julemandssæk for det meste af træulden og lægger sin egen pakke ned i den, og Hygge-Charley slukker alle lysene undtagen et, og stiller en flaske whisky frem som julegave til Ooky, og så afsted med os.

Personlig kan jeg kun så meget beklage, at vi forlader vores varme Tom-and-Jerrys, men på den anden side er jeg svært opsat på at hjælpe Danse-Dan med at lege julemand, og Hygge-Charley er nærmet overbegejstret, eftersom det er første gang i hans liv, han er opfyldt af så meget af den rette juleånd. I virkeligheden giver Charley sig ikke, før vi lige har været inde et par steder for at tømme et glas eller to på julemandens sundhed, og alle og enhver er vældig forbavsede ved at se Charley og mig i selskab med julemanden, især da Charley, men der er ingen, der genkender Danse-Dan.

Naturligvis bliver der ikke serveret Tom-and-Jerrys nogle af de steder, vi besøger, og vi bliver nødt til at drikke hvad der er at få, og det er min faste overbevisning, at de håndværkere, der er på besøg i mit hoved dagen efter, ene og alene kommer af, at vi har været så letsindige at blande de drinks, vi indtog rundt omkring, med vores egne Tom-and-Jerrys.

Som vi bevæger os op over Broadway undervejs til Forty-ninth Street, træffer Charley og mig selv på en mængde borgere, vi kender, og trykker på næven og ønsker dem glædelig jul, og nogle af disse borgere trykker også julemandens hænder uden at vide, at han ikke er nogen anden end Danse-Dan, selv om jeg senere hører, at der er lidt sladder indbyrdes mellem disse gode borgere om, at en julemand med sådan en blæser på som vores er en smule ved siden af.

Og en enkelt gang bliver vi lidt flove, da en hel hoben småbørn på vej hjem fra et sent julebal med deres forældre slår ring om vores julemand og jubler op med deres glade barnestemmer, og nogle af dem vil op på julemandens knæ. Så bliver vores julemand irriteret og siger er par ting til dem, og en forælder kommer hen og ønsker at få at vide, hvad det skal forestille, at julemanden bruger den slags gloser, og julemanden langer ud efter forælderen, hvilket uden tvivl er temmelig overraskende for børnene, der nok har en forestilling om, at julemanden er en meget rar gammel fyr. Men de ved selvfølgelig heller ikke noget om, hvordan Danse-Dan har blandet den sprut, vi har fået tilbudt de steder, vi har besøgt, med vores egne Tom-and-Jerrys; ellers vil de nok kunne indse, at selv julemanden kan tabe tålmodigheden.

Nå, men omsider ankommer vi til det sted, hvor Danse-Dan siger, at miss Muriel O'Neill og hendes bedstemor bor, og det er ikke andet end en stor kasse af en lejekaserne ikke så langt fra Madison Square Garden, og på denne tid ligger den helt mørk og udslukt for natten, når undtages en gaslampe i forhallen, og ved hjælp af dens lys læser vi navnene på postkasserne og finder

ud af, at miss Muriel O'Neill og hendes bedstemor holder til oppe på femte sal.

Det er øverste etage, og personlig går jeg ikke ind for fem etagers trappebestigning, og jeg foreslår derfor, at Danse-Dan og Hygge-Charley går op alene, men Danse-Dan insisterer på, at vi skal derop allesammen, og til sidst giver jeg mig, især fordi Charley begynder at himle op om, at den eneste autoriserede vej for en julemand går gennem skorstenen oppe på taget, og han fremfører sine synspunkter så højlydt, at jeg er bange for, at han skal vække hele huset.

Altså klavrer vi op ad trapperne, og til sidst kommer vi til en dør på femte sal, hvor et lille kort i en holder på døren siger "O'Neill", så vi ved, vi er kommet til vort mål. Danse-Dan prøver håndtaget, og døren går uden videre op, og vi befinder os i en lille to-tre værelsers lejlighed uden særligt mange møbler, og dem, der er, ser noget lurvede ud. En enkelt gaslampe brænder i et værelse lige foran os, og der ligger en meget gammel dukke og sover i sin seng, og vi regner ud, at det ikke kan være andre end Bedstemor O'Neill.

Bedstemor O'Neill sover på sit grønne øre med et stort smil om munden, som om hun drømmer noget meget dejligt. På en stol ved hovedgærdet er der hængt en lang, sort strømpe op, og det ser ud til at være en af den slags strømper, der er stoppet og lappet igen og igen, men hovedsagen er, at det, miss Muriel O'Neill har fortalt Danse-Dan om bedstemoderen og hendes strømpe virkelig er rigtigt, selv om jeg lige til dette øjeblik har haft mine tvivl.

Nå, men jeg er ellers klar til at stikke af efter at have kastet et enkelt blik på den gamle dukke, og især, da Hygge-Charley

begynder at se sig om i lejligheden efter en skorsten, som julemanden kan komme ned igennem, og derved vælter forskellige genstande. Imens står Danse-Dan i lang tid og betragter Bedstemor O'Neill.

Til sidst sætter han sækken ned og tager sin pakke ud og lukker den op, og ud vælter det med diamantarmbånd og diamantringe og diamantbrocher og diamanthalskæder og jeg ikke hvad ellers med diamanter, og Danse-Dan og jeg begynder at stoppe diamanterne ned i den sorte strømpe, mens Hygge-Charley langer til.

Der er diamanter nok til at fylde Bedstemor O'Neills strømpe til randen, og det er ellers ikke nogen lille strømpe; jeg tænker Bedstemor O'Neill har et par kønne skanker i sine yngre dage. Faktisk er der så mange diamanter, at vi har nok til overs til at lave en pæn lille bunke på stolen, og på toppen af den lægger vi en diamantbesat beautybox, som uden tvivl nok skal få Bedstemor O'Neill til at spærre gluggerne op, når hun vågner.

Det er ikke før jeg er kommet ud i den friske luft igen, at jeg pludselig kommer i tanker om, at jeg har set nogle store avisoverskrifter i eftermiddagsbladene om et kup til en halv million stærke i en af de største diamantbikse i Maiden Lane, mens ejeren sidder på sit kontor, og videre husker jeg på de rygter, der går, om at Danse-Dan faktisk skal være en af de førende på det område.

Naturligvis begynder jeg at lure på, om Danse-Dan egentlig er det rette selskab for mig, selv som julemand, så jeg forlader ham i al hast ved det næste gadehjørne, mens han skændes med Charley om, hvorvidt de skal hente nogle flere julegaver og

finde nogle flere strømper, og jeg spurter hjem og hopper i kanen.

Næste dag har jeg sådan en flok håndværkere på besøg, at jeg ikke har lyst til at røre mig ud af stedet, og i virkeligheden kommer jeg næsten ikke uden for en dør i flere uger.

Så en aften er jeg et smut inde om Hygge-Charleys lille knejpe og spørger Charley, om der er sket noget siden sidst.

"Jo," siger Charley, "der er sket lidt af hvert, og personlig," siger han, "er jeg ikke så lidt forbavset over ikke at se dig ved Bedstemor O'Neills begravelse. Som du sikkert ved, så forlader Bedstemor O'Neill denne syndige verden et par dage efter jul," siger Hygge-Charley, "og," siger han, "miss Muriel O'Neill påstår, at Doc Moggs siger, at det er mindst en dag over tiden, men Bedstemor O'Neill får nyt liv ved at finde sin julestrømpe fyldt med smukke gaver julemorgen.

Ifølge miss Muriel O'Neill," siger Hygge-Charley, "så udånder Bedstemor O'Neill i den faste overbevisning, at der findes en julemand, skønt," siger han, "naturligvis tier miss Muriel O'Neill stille med, at den virkelige ejer af gaverne er OK fyr ved navn Shapiro, som udviser megen finfølelse og lader gaverne blive hos hende efter at miss Muriel O'Neill har underrettet ham om, hvordan de er blevet fundet.

Det ser ud til," siger Charley, "at denne her Shapiro er en blødhjertet fyr, som gerne bidrager til at holde Bedstemor O'Neill i live et par dage mere, da Doc Moggs forklarer ham, at det vil hjælpe, hvis han lader hende beholde gaverne.

Så du kan godt se," siger Charley, "at alt er i den skønneste orden, og strisserne fatter ingen verdens ting og går ud fra, at slynglen har fået samvittighedsnag og efterladt sine tyvekoster

det første, det bedste sted, og i virkeligheden får miss Muriel O'Neill ti tusind stærke for at finde og returnere dem. Og," siger Charley, "jeg hører, at Danse-Dan nu er i San Francisco, hvor han pønser på at begynde et nyt liv som danselærer, så han kan gifte sig med miss Muriel O'Neill, men naturligvis," siger han, "så håber vi alle sammen på, at hun aldrig får noget dybere indblik i hans karriere."

Nå, det er så juleaften igen et år senere, da jeg støder ind i en fyr, som hedder Shotgun Sam og som er et nært bekendtskab til Heine Schmitz fra Harlem, og som er en meget, meget ubehagelig type.

"Nå da da," siger Shotgun, "sidst jeg har set dig, er det juleaften ligesom nu, og du kommer ud fra Hygge-Charleys knejpe, og jeg skal da lige love for, at du har en ordentlig kæfert på slæb!"

"Nå, Shotgun," siger jeg, "det er kedeligt, du får sådan et fejlagtigt indtryk af mig, for ved den anledning, du der nævner, lider jeg af et voldsomt svimmelhedsanfald."

"Nå, det går skam nok," siger Shotgun. "Jeg har fået et tip om, at denne hersens Danse-Dan befinder sig hos Hygge-Charley den aften, jeg ser dig, og Mockie Morgan og Gunner Jack og jeg holder øje med stedet, fordi," siger han, "Heine Schmitz er forbandet ond i sulet på Danse-Dan på grund af en eller anden dukke, skønt naturligvis," siger Shotgun, "så betyder det ikke noget mere, for Heine har fået sig en anden dukke."

"I alt fald," siger han, "så ser vi ikke noget til Danse-Dan. Vi holder knejpen under opsyn fra halv syv om aftenen til daggry næste morgen, og der er ingen, der går derind undtagen gamle

Ooky i sit julemandssnit, og," siger Shotgun, "ingen kommer ud, undtagen dig og Hygge-Charley og Ooky."

"Nå," siger Shotgun, "Danse-Dan er heldig, at han ikke går ind eller kommer ud hos Hygge-Charley, for," siger han, "vi ligger i et vindue på 2. sal lige overfor og venter på ham med et par udsøgte oversavede, og har strenge ordrer fra Heine om ikke at ramme ved siden af."

"Tja, Shotgun," siger jeg så. "God jul!"

"Ja, all right," siger Shotgun, "god jul!"

Tobias den Frygtelige

En aften sidder jeg i Mindys Restaurant på Broadway og nyder en portion ungarsk gullasch (som de er helt flinke til at lave hos Mindy, hvor chefen personlig er lidt af en ungarer), da en fyr, som jeg ikke kender, træder ind og sætter sig ved mit bord.

Først lægger jeg ikke mærke til fyren, da jeg har travlt med at studere næste dags middagsretter hos Laurel i avisen, men jeg hører ham sige til opvarteren, at han også skal bringe ham noget gullasch.

Lidt efter hører jeg fyren udstøde mærkelige lyde, og jeg kikker på ham over min avis og ser, at han græder. Ja, store tårer ruller ham ned over ansigtet og falder plask-plask lige i hans gullasch.

Nu er det langtfra almindeligt at se fyre græde i Mindys restaurant, skønt der kommer tusinder af fyre, som har lyst til at græde, især efter en uheldig dag på væddeløbsbanen, så jeg begynder at ta' mål af ham med stor interesse. Jeg kan se, at han er en meget lille fyr, måske en anelse over fem fod høj, og han vejer måske så meget som for ti cent lever, og han har en moustache på overlæben som en moskitos bakkenbarter og ganske lyst hår og et meget bedrøvet udtryk i øjnene.

Ydermere er han en ung fyr i et sæt sennepsfarvet tøj med skrå lommer, og jeg lægger mærke til, da han kommer ind, at han går med brun hat, der sidder på snur på knolden. Enhver kan se, at denne fyr ikke hører til på disse kanter med sådan et bedrøvet fjæs og især med sådan en hat.

Selvfølgelig tror jeg, at hans gråd bare er et kneb, ja sandt at sige kommer jeg til det resultat, at fyren måske prøver at græde

sig til en portion gullasch hos mig, skønt, hvis han gør sig den ulejlighed at spørge hvem som helst, inden han kommer ind, kan han få at vide, at han lige så godt kan prøve at græde sig til Empire State-bygningen hos Al Smith.

Men fyren siger ikke et pluk til mig, bliver bare ved med at gyde tårer i sin gullasch, og omsider bliver jeg meget nysgerrig, og jeg taler til ham som følger: "Hør her, kammerat," siger jeg, "hvis du græder over gullaschen, må du hellere tørre øjnene, før chefen ser dig," siger jeg, "for chefen er meget sårbar med sin gullasch og kan let ta' dine tårer for kritik."

"Der er vist ikke noget i vejen med gullaschen," siger fyren med en stemme, der lige akkurat er på højde med ham. "Jeg græder i hvert fald ikke over gullaschen. Jeg græder over mit sørgelige liv. Min ven," siger fyren, "har du nogen sinde været forelsket?"

Nå, selvfølgelig, efter den bemærkning ved jeg, hvad der stikker fyren. Hvis jeg havde alle de tårer, der er udgydt på Broadway af forelskede fyre, var der saltvand nok til at starte et oppositions-ocean til Atlanterhavet og Stillehavet og endda tilstrækkeligt til overs til at konkurrere Great Salt Lake sønder og sammen. Men jeg ønsker at bemærke, at jeg aldrig personligt har udgydt nogen af de tårer, for jeg er aldrig forelsket, og yderligere venter jeg heller aldrig at blive det, hvis jeg ikke er meget uheldig, for jeg ser nu sådan på det, at kærlighed er noget godt hø, og det siger jeg også til den lille fyr.

"Du ville ikke tale så hårdt om kærlighed," siger han, "hvis du kendte Miss Deborah Weems."

Så begynder han at græde en tak mere, og hans sorg er så stor, at den går mig til hjertet, og jeg er ikke langt fra at flæbe

med, for nu føler jeg mig overbevist om, at fyren miner sine tårer ærligt nok.

Omsider slapper fyren lidt af med gråden og begynder at spise sin gullasch, og efterhånden synes han mere munter, men det er nu også en kendt sag, at en god dosis af Mindys gullasch kan kvikke hvem som helst op, ligegyldigt hvor bedrøvet han føler sig. Snart begynder fyren at tale til mig, og jeg finder ud af, at hans navn er Tobias Tweeney, og at han kommer fra en plet på landkortet i Pennsylvanien, som hedder Erasmus eller noget i den retning.

Yderligere går det op for mig, at dette Erasmus ikke er nogen særlig stor by, men meget hyggelig, og Tobias Tweeney er født og opvokset der og aldrig kommet noget videre andre steder, skønt han nu går i sit fem og tyvende år.

Det lader til, at Tobias Tweeney har en fin stilling i et skotøjsmagasin med at sælge sko, og alting går, som det skal, indtil han forelsker sig i en dukke ved navn miss Deborah Weems, hvis far ejer en benzintank i Erasmus og er en meget kendt borger. Jeg får den opfattelse af det, Tobias fortæller mig, at denne miss Deborah Weems kører godt rundt med ham, hvilket beviser, at dukker i små byer er akkurat som dem på Broadway.

"Hun er skøn," siger Tobias Tweeney om miss Deborah Weems. "Jeg tror ikke, jeg kan leve uden hende. Men," siger han, "miss Deborah Weems vil hverken eje eller ha' mig, fordi hun er tosset efter farlige individer fra underverdenen af den slags, som hun ser i filmene i Mønster Teatret i Erasmus.

Hun vil gerne vide," siger Tobias Tweeney, "hvorfor jeg ikke også kan være en stor revolvermand og gå rundt og skyde folk

her og der og være stor på den over for politikere og politibetjente og måske se malerisk og romantisk ud som Dillinger eller bare Georgie Raft. Men selvfølgelig," siger Tobias, "er jeg slet ikke den rette type for den rolle. I hvert fald," siger han, "tillader politikonstabel Wendel slet ikke, at jeg opfører mig sådan i Erasmus. Så miss Deborah Weems siger, at jeg ikke har mere mod end en stenbider," siger Tobias, "og hun går ud med en fyr ved navn Joe Trivett, som driver røg-butikken og sælger indsmuglet ingefærekstrakt til de unge mænd i bagværelset og påstår, at Al Capone engang har sagt *da'* til ham, skønt," siger Tobias, "jeg rent personligt tror, at Joe ikke er andet end en stor løgnhals."

Ved tanken om dette begynder Tobias Tweeney at græde igen, og jeg har virkelig ondt af ham, fordi jeg kan se, at han er en venlig, harmløs lille fyr og aldeles ikke vant til at blive kørt rundt med af en dukke. Og en fyr, som ikke er vant til at blive kørt rundt med af en dukke, finder det meget smertefuldt til at begynde med.

"Ih," siger jeg meget indigneret, "det er noget vrøvl af miss Deborah Weems, for store revolvermænd ender altid galt til sidst nu om stunder, selv i filmen. Ja", siger jeg, "hvis de ikke ender på den måde i filmen, så vil censuren overhovedet ikke tillade, at filmen fremvises. Hvorfor stikker du ikke denne fyr, Trivett, en på snuden?" siger jeg, "og fortæller ham, at han skal passe sig selv."

"Jo, ser du," siger Tobias, "grunden til, at jeg ikke stikker ham en på snuden, er, at han får idéen om en på snuden først, og det er min snude, han slår på. Yderligere," siger Tobias, "får han min snude til at bløde ved slaget, og han siger, at han gør det

igen, hvis jeg bliver ved med at hænge efter miss Deborah Weems. Og," siger Tobias, "det er mest, fordi jeg ikke gengælder slaget, da jeg har travlt med at standse mit næseblod, at miss Deborah Weems giver afkald på mig for evigt. Hun siger, at hun ikke kan tåle en fyr, som ikke har mere mod end det," siger Tobias, "men," siger han, "må jeg nu spørge dig, om det er min skyld, at min mor blev så forskrækket for en kanin nogle uger, før jeg blev født, at det har mærket mig for livet?

Så forlader jeg byen," siger Tobias. "Jeg tager mine sammensparede to hundrede dollar ud af Erasmus' bank og kommer hertil i håb om at støde på nogle store revolvermænd og andre farlige individer fra underverdenen og lære dem at kende, og så kan jeg vende tilbage til Erasmus og gøre Joe Trivett bleg om næbbet. Hør for resten," siger han, "kender du nogle farlige individer fra underverdenen?"

Nå, jeg kender naturligvis ikke den slags individer, og hvis jeg kender dem, skal jeg ikke ha' noget af at tale om det, for det bedste, en fyr kan vente sig her i byen for at tale om den slags ting, er et ordentligt spark bag i. Så jeg siger Nej til Tobias Tweeney og fortæller ham, at jeg selv er mere eller mindre fremmed her. Og så vil han gerne vide, om jeg kan vise ham en skrap knejpe af den slags, som han ser i biografen.

Jeg kender selvfølgelig ikke den slags knejper, men så kommer jeg til at tænke på Hygge-Charleys lille snask ovre i 47th Street, og den skar ikke særlig godt for Charley, da jeg sidst var der, og her har jeg måske en chance for at skaffe ham lidt handel, for når det kommer til stykket, er fyre med to hundredlapper i lommen langt fra almindelige nu til dags.

Så jeg ta'r Tobias Tweeney over til Hygge-Charleys, men i samme øjeblik vi kommer, fortryder jeg det, for hvem andre finder jeg, end et helt dusin deltagere fra forskellige kanter af byen, og ingen af disse deltagere er særlig behagelige at komme i nærheden af på noget tidspunkt. Nogle af disse deltagere, såsom Harry Hest og Angie Okse, er fra Brooklyn, og der er tre fra Harlem, indbefattet Lille Mitzi og Tyske Schwartz og adskillige oppe fra Bronx, for jeg genkender Joey Uptown, og Joey går aldrig nogen vegne uden at have en håndfuld intime venner med sig fra sin egen kant.

Bagefter erfarer jeg, at disse deltagere har været til et forretningsmøde et sted i nærheden af Hygge-Charleys, og da de er færdige med forretningerne, drysser de ind hos Charley som en lille elskværdighed, for Charley står sig godt med alle her i byen. Nå, de sidder altså om et bord, da Tobias Tweeney og jeg ankommer, og jeg råber "Da'" til dem alle sammen, og de kvitterer med et "Da'" og opfordrer mig og min ven til at sætte os ned, da det lader til, at de alle er gæstfrit stemte.

Naturligvis sætter jeg mig ned, for det er ikke klog politik at afslå en indbydelse fra sådanne folk, og jeg gi'r Tobias tegn til at sætte sig, og jeg præsenterer ham hele vejen rundt, og vi får os alle et par glas, og så forklarer jeg de tilstedeværende, hvem Tobias er, og hvorledes hans evig-elskede dukke kører rundt med ham, og hvorledes Joe Trivett stikker ham en på snuden.

Tobias begynder at græde igen, for ingen uerfaren fyr kan ta' et par glas af Hygge-Charleys sprut uden at briste i gråd, selv om det også er Charleys selskabs-sprut, og alle og enhver er straks meget medfølende over for Tobias, især Lille Mitzi, som

netop selv i øjeblikket bliver kørt godt rundt med af en dukke, ja Lille Mitzi begynder sandt at sige at græde med ham.

"Ih," siger Joey Uptown, "jeg har aldrig hørt mage til ondskab i mit liv, skønt," siger han, "jeg nok indser, at du ikke er andet end en hvalp, siden du ikke gi'r Trivett én igen. Men trods det," siger Joey, "skal jeg tage med dig hjem til den by, du taler om, hvis jeg får tid, og få den fyr til at tage benene på nakken. Yderligere," siger han, "skal jeg sige denne Weems min oprigtige mening."

Så fortæller jeg, hvorledes Tobias Tweeney kommer til New York for at træffe nogle farlige individer fra underverdenen, og de lytter til det med stor opmærksomhed, og Angie Okse taler således:

"Jeg gad vidst," siger Angie, "om vi kan komme i forbindelse med nogen, som kender den slags individer og kan arrangere det, så mr. Tweeney træffer dem, skønt rent personligt," siger Angie, "hader og afskyr jeg den slags individer."

Mens Angie sidder og spekulerer over det, lyder der en høj banken på hoveddøren, og det er en slags banken, som kun pansere kan banke, og alle ved bordet springer op. Hygge-Charley går hen til døren og titter forsigtigt igennem sit kikhul, og vi hører en høj, grov røst, der taler således:

"Luk op, Charley," siger stemmen, "vi vil gerne se dine gæster lidt efter i sømmene." Yderligere siger stemmen: "Sig til dem, at de ikke skal prøve bagdøren, for der er vi også."

"Det er politiassistent Harrigan og hans mænd," siger Charley, da han kommer tilbage til bordet, hvor vi alle står. "Nogen må ha' givet dem et praj om, at I er her. Nå," siger Charley, "de, der har skydere at gemme, gemmer dem nu."

Ved disse ord træder Joey Uptown hen til Tobias Tweeney og rækker ham en stor Betsy og siger således til Tobias: "Gem den et eller andet sted på dig og hold mund. Disse pansere vil sikkert ikke ulejlige dig, men," siger Joey, "det vil blive meget skrapt for os andre, hvis de finder skydere på os, især for dem, som skylder staten en ferie, og," siger Joey, "det forekommer mig, at jeg skylder den nogle dage."

Nu passer det selvfølgelig fuldstændigt, hvad Joey siger, for han er kun ude mod kaution, og nogle af de andre vandrer omkring på samme måde, og det er en meget alvorlig sag, hvis en fyr, som vandrer om mod kaution, bliver grebet med en skyder i sin lomme. Så det er en meget kilden situation og lidt pinligt.

Tobias Tweeney er noget omtåget af sprutten, og måske er han i ikke rigtig klar over, hvad der er ved at ske, så han tager Joeys skyder og putter den i sin baglomme. Så træder Harry Hest og Angie Okse og Lille Mitzi og alle de andre pludselig hen til ham og rækker ham deres skydere, og det lykkedes Tweeney på en eller anden måde at stuve bøsserne væk på sig og sætte sig, inden Hygge-Charley åbner døren for panserne.

På det tidspunkt har Joey Uptown og alle de andre spredt sig ved forskellige borde i stuen med ikke flere end tre ved ét bord, og de lader Tobias Tweeney og mig sidde alene ved det bord, hvor vi først var. Yderligere ser de alle sammen såre uskyldige ud og ikke så lidt overraskede over pansernes indtrængen.

Jeg kender Harrigan af udseende, og jeg kender de fleste af hans mænd, og de ved, at der ikke er mere ondt i mig end i en toårig, så de har slet ikke opmærksomheden henvendt på mig eller på Tobias Tweeney, men går rundt til alle de andre og

klapper dem for at se, om de har skydere på sig, for disse pansere er altid på jagt efter den slags deltagere i håb om at gribe dem med skyder på.

Naturligvis finder panserne ikke skydere på nogen, fordi alle skyderne er på Tobias Tweeney, og ingen panser tænker på at klappe Tobias Tweeney for at finde en skyder; et blik på ham er nok, især i dette øjeblik, da han er lige ved at falde i søvn oven på Charleys sprut og ikke interesserer sig et hak for, hvad der foregår, men sidder og nikker i sin stol.

Selvfølgelig irriterer det panserne stærkt, at de ingen skydere finder, og Angie Okse og Joey Uptown truer med at gå til deres borgerrepræsentanter for at finde ud af, om det er lovligt at tvinge byens lovlydige borgere til noget så uværdigt som at rejse sig, så de kan klappe dem for at finde skydere, men de trusler synes ikke at genere panserne, og politiassistent Harrigan erklærer som følger: "Ja" siger han, "det lader til, at det er et galt tip," siger han, "men for to cent gi'r jeg gerne alle jer skidte knægte en grundig undersøgelse."

Det er naturligvis ingen måde at tale til folk på, da de alle sammen er meget ansete i deres forskellige kvarterer, men Harrigan bryder sig sjældent om, hvordan han taler til nogen. Han er sandt at sige en skrap panser.

Men han skal lige til at fjerne sig mod sine mænd fra knejpen, da Tobias Tweeney nikker lidt for langt fremad og tumler forover i stolen og pludselig falder på gulvet, og fem store skydere ryger ud af hans lommer og spreder sig over hele gulvet, og før nogen ved et ord af det, er Tobias Tweeney anholdt, og alle panserne har tag i ham et eller andet sted.

Næste dag er aviserne jo propfulde af pågribelsen af en fyr, de kalder Tolvbøsse-Tweeney, og aviserne siger, at politiet erklærer, det er den mest forhærdede fyr i verden, for skønt de har hørt om tobøsse-fyre og endog trebøsse-fyre, har de aldrig hørt om en fyr, der gik bevæbnet med tolv skydere.

Panserne siger, at de kan se, at Tolvbøsse-Tweeney er en mægtig blodtørstig fyr, fordi han ikke siger noget som helst, men kun stirrer på dem med et stålglimt i øjnene, skønt grunden til, at Tobias stirrer på dem, er, at han endnu er for lamslået til at hitte på noget at sige.

Selvfølgelig kan jeg regne ud, at når Tobias først bliver pumpet, plumper han ud med det hele, og alle deltagerne hos Hygge-Charley har også regnet det ud og trækker sig tilbage for en tid. Men det lader til, at da der endelig går en prås op for Tobias, har han vakt så megen opmærksomhed, at det er gået ham til hovedet, og han beslutter at blive ved med at være Tolvbøsse-Tweeney så længe som muligt, en beslutning, der kommer alle interesserede parter til gode.

Jeg sniger mig ind i retssalen, den dag Tobias bliver fremstillet, beskyldt for at have overtrådt Sullivan-loven, der er en lov imod at gå med skydere, og retssalen er fuld af ivrige borgere, som vil se det individ, der er forhærdet nok til at trække om med tolv skydere, og blandt disse borgere er der mange dukker, som slås om en plads, og nogle af disse dukker er langtfra fugleskræmsler. Der er også mange fotografer, som venter på at ta' et billede af Tolvbøsse-Tweeney, når han bliver ført ind, lænket med håndjern til en panser på hver side og med andre pansere foran og bagved.

Men alle er såre forbavsede og lidt skuffede, da de opdager, hvad det er for et lille skvat, og dommer Rascover kikker ned på ham og sætter så sine briller på og kikker igen, som om han ikke tror, at han så rigtigt første gang, og han ryster undrende på hovedet og siger så som følger til politiassistenten:

"Er det Deres mening at fortælle retten," siger han, "at denne halve portion her er Tolvbøsse-Tweeney?"

Harrigan siger, at det er der ingen tvivl om, så dommer Rascover vil gerne vide, hvorledes Tobias anbringer alle de skydere på sig, så Harrigan samler tolv skydere sammen hos panserne og ta'r kuglerne ud og begynder at anbringe dem her og der på Tobias, så vidt han kan huske, hvor de sad, og med velvillig assistance af Tobias.

"Kom nærmere til skranken," siger dommer Rascover, "jeg ønsker at se med mine egne øjne, hvad slags skurk De er."

Nå, Tobias træder nærmere, og lige på næsen går han i samme øjeblik, og jeg er straks klar over, hvad det var, der fik ham til at tabe balancen i Hygge-Charleys knejpe, bortset fra Charleys sprut. Den lille fyr er selvfølgelig for tung i toppen med alle de bøsser.

Nu opstår der stor forvirring, og en dukke, som ikke er så lidt fed, maser sig gennem mængden, råbende og skrigende, og skønt panserne prøver på at standse hende, når hun frem til Tobias og knæler ned ved siden af ham og taler således:

"Tobias, min skat," siger hun, "det er Deborah, der elsker dig højt, og som altid har vidst, at du ville ende som den største revolvermand i verden. Se på mig, Toby," siger hun, "og fortæl mig, at du også elsker mig. Vi anede ikke, hvilken helt du var, før vi fik New York-aviserne i Erasmus i går aftes, og jeg har

skyndt mig til dig så hurtigt som muligt. Kys mig, Toby," siger den fede, unge dukke, og Tobias løfter sig på albuen og gør det, skønt panserne prøver på at trække dem fra hinanden.

Nu er dommer Rascover ingen ren tåbe, og han kan se, at der er noget galt et eller andet sted med, at Tobias Tweeney er så farligt et individ, som panserne vil gøre ham til, især da han opdager, at Tobias ikke engang kan få sine skydere ordentligt anbragt på sig.

Så, da panserne har pillet den unge, fede dukke af Tobias og fjernet ikke så få pund skydere, er han omsider i stand til at komme på stilkene igen, og dommer Rascover hæver retten og tager Tobias med ind på sit private værelse og snakker med ham, og Tobias siger vist sandheden, for snart efter vandrer Tobias bort, så fri som de små fugle i træerne, undtagen at den fede, unge dukke klynger sig til ham som et sennepsplaster.

Jeg har kun hørt om Tobias Tweeney én gang senere, og det er nogle måneder efter, da Joey Uptown og Lille Mitzi er ovre i Pennsylvanien for at inspicere et bryggeri-forslag, og da de så opdager, at de er i nærheden af en by, der hedder Erasmus, beslutter de, at det vil være pænt at drysse ind hos Tobias Tweeney og se, hvordan det går ham.

Nå, det lader til, at Tobias er godt nok gift med miss Deborah Weems og klarer sig førsteklasses, da det lader til, at byen har valgt ham til politikonstabel, fordi den føler, at en fyr med sådan et ry for vovemod som Tobias Tweeney nok skal holde lovovertrædere væk fra Erasmus, og Tobias' første officielle handling er at jage Joe Trivett ud af byen.

Men på Broadway vil Tobias Tweeney altid blive betragtet som utaknemmelig, fordi han hiver Joey Uptown og Lille Mitzi i

det lokale spjæld og får dem idømt en bøde på halvtreds dollar hver for at bære skjulte våben.

Jordskælv

Personlig er jeg ikke meget for strissere, men jeg tror, at det er klogest at behandle dem høfligt til hver en tid, så da Johnny Brannigan en fredag aften kommer ind i Mindys restaurant og sætter sig i samme bås som mig, eftersom der ikke er andre ledige pladser i værtshuset, så byder jeg ham hjertelig velkommen.

Jeg byder ham til og med en cigaret og fortæller ham, hvor det glæder mig at se ham så fint i form, skønt Johnny Brannigan i virkeligheden ser rædselsfuld ud med store, sorte gardiner under øjnene og mere mager i fjæset end helt almindeligt.

Når jeg skal være helt ærlig, så ser Johnny Brannigan ud til at være syg, og inderst inde håber jeg, det må være noget alvorligt, for efter min mening er der så mange strissere i denne verden, at et par stykker mindre kun ville gavne alle rette vedkommende.

Men selvfølgelig nævner jeg ikke noget om disse forhåbninger til Johnny Brannigan, eftersom Johnny Brannigan hører til det, man kalder revolverpatruljen og er kendt for at gå rundt med en knippel i bukselommen og ydermere er kendt for at tjatte folk oven i hovedet med samme knippel, hvis de bliver frække, og jeg sku' ta' meget fejl, om ikke Johnny Brannigan vil finde det frækt, at jeg sidder og ønsker ham død og borte.

Nu ligger det sådan, at sidste gang jeg har den fornøjelse at være sammen med Johnny Brannigan, før vi traf hinanden nu, er henne i Hygge-Charley Bernsteins lille etablissement i Forty-eighth Street, hvor han er sammen med tre andre pansere, og når Johnny besøger etablissementet, er det for at få fingre i en

fyr ved navn Jordskælv, som kaldes Jordskælv, fordi han sætter meget pris på at ryste rundt med ting og sager.

På den tid jeg taler om, har Jordskælv ordentlig rystet hele byen ved at skyde en mængde borgere eller stikke dem ned og plyndre dem og ved anden dårlig opførsel, og retfærdigheden ønsker at se Jordskælv i den elektriske stol, da de siger, at han er et slag i ansigtet på samfundet.

Nå, når Brannigan ikke får fingre i Jordskælv denne gang, er det ene og alene, fordi Jordskælv griber et af Hygge-Charley Bernsteins borde og smækker det lige i trynen på Johnny Brannigan, og ydermere trækker Jordskælv skyderen og knalder løs på de strissere, der er med Johnny Brannigan, og de får så meget at bestille med at krybe i skjul for kuglerne, at de ikke får et ledigt øjeblik til at give ham jernene på, og før nogen rigtigt når at sige farvel til ham, er Jordskælv ude af lemmen.

Personlig ryger jeg også omgående ud af lemmen, da jeg ikke nærer noget som helst ønske om at være til stede, når Johnny vågner op igen, eftersom jeg regner ud, at han nok skal være lidt fortumlet og måske give sig til at tjatte folk i hovedet med sin knippel i den tro, at de alle sammen er Jordskælv, lige meget hvem de så er – og så ser jeg ikke noget til Johnny Brannigan før denne aften hos Mindy.

I mellemtiden hører jeg nok rygter om, at Johnny Brannigan rejser fra byen for at kigge efter Jordskælv, for det viser sig, at Jordskælv ikke forstår at opføre sig bedre, end at han sårer en strisser ved navn Mulcaby temmelig alvorligt. For at sige det, som det er, så sårer Jordskælv denne Mulcaby så hårdt, at Mulcaby går hen og kradser af, og er der noget, man ikke må

gøre her i byen, så er det at gi' en panser sådan en medfart. Den slags er egnet til at vække stor forargelse hos de andre strissere.

Det regnes nemlig for meget ulovligt at beskadige en borger i byen så alvorligt, at han kradser af, men selvfølgelig kan det aldrig blive så galt, som når det drejer sig om en panser, da byen jo har betydelig flere borgere at tage af end strissere.

Mens jeg sidder der sammen med Johnny Brannigan, kommer jeg til at tænke over, om han mon har held til at træffe Jordskælv, mens han er ude efter ham, og hvis det er tilfældet, hvordan han så klarer den, for Jordskælv er ikke af den slags, som jeg bryder mig om at møde, ikke engang hvis jeg var panser.

Jordskælv er cirka en meter og halvfems og vejer vel en bagatel af omkring 220 pund og alle disse pund er ikke andet end muskler.

Enhver kan bekræfte, at Jordskælv er en af de stærkeste basser her i staden, og det kommer af, at han engang har arbejdet på et jernstøberi, hvor han hentede sig alle kræfterne. Jordskælv kan godt li' at prale med sin styrke overalt, og for at vise sig ta'r han gerne et par velvoksne ka'le, én i hver næve og løfter dem op i vejret over sit hoved.

Sommetider når han bli'r træt af at holde dem, smider han dem bare fra sig, særligt strissere, eller også dasker han deres hoveder sammen, så det summer godt i kasserne.

Når han er i hopla, så elsker han at gå i natklub og pille hele bulen fra hinanden og smide stumperne ud på fortovet sammen med værten og tjenerne og gæsterne med, hvis det passer ham, så man kan roligt sige, at Jordskælv har sans for humor.

Personlig kan jeg ikke forstå, at Jordskælv ikke napper en plads ved cirkus som stærk mand, for der er jo ingen kasse i at spilde kræfterne på ingenting, men da jeg engang foreslår Jordskælv dette, siger han, at han ikke kan udstå tanken om fast arbejde og bestemte tider, som de rimeligvis vil forlange af ham i cirkus.

Nå, Johnny Brannigan har ikke ret meget at fortælle mig i begyndelsen, som vi sidder der hos Mindys, men lidt efter tør han op og siger:

"Ka' du huske Jordskælv?" siger han. "Du ka' vel huske, hvor stærk han er."

"Stærk," siger jeg til Johnny Brannigan. "Åh, jo, der findes ingen med kræfter som Jordskælv," siger jeg. "Jordskælv er så stærk, han ku' bære et hus."

"Ja," siger Johnny Brannigan, "det, du siger der, er helt rigtigt. Han ku' bære et helt hus. Ja," siger han, "Jordskælv er kolossal stærk. Jeg skal fortælle dig noget om ham."

Det kan vel være cirka tre måneder efter, at Jordskælv slår Mulcaby ud – siger Johnny Brannigan – at vi får et tips om, at han befinder sig i en by ved navn New Orleans, og fordi jeg kender ham personlig, er det mig, der bli'r sendt ned for at ta' ham. Men da jeg kommer til New Orleans, er Jordskælv stukket af igen uden at efterlade nogen adresse.

Der går et par dage, hvor jeg ikke kan hitte noget spor, og jeg er lige ved at tro, at det er en afbrænder, da jeg rent tilfældigt løber på en fyr ved navn Soldater-Saul fra Greenwich. Soldater-Saul er landet i New Orleans for at dyrke sine interesser på væddeløbsbanen, og han er vældig glad over at møde en gammel ven fra hjemstavnen, og jeg er vældig glad for at træffe

Saul, for det er begyndt at blive noget ensomt for mig i New Orleans. Saul kender New Orleans ud og ind og ta'r mig med i byen, og til sidst spørger jeg ham, om han ved noget om, hvor Jordskælv er blevet af, og Saul siger som følger:

"Jordskælv," siger Saul, "han sejlede herfra for ikke så længe siden med et skib til Mellemamerika sammen med nogle andre fyre, der skulle ned og lave revolution. Jeg tror," siger Saul, "at de tog til et sted, der hedder Nicaragua."

Nå, jeg telegraferer så hjem til hovedkvarteret, og de svarer, at jeg skal følge efter Jordskælv, ligegyldigt hvor han ta'r hen, for det viser sig, at bladnegrene derhjemme har travlt med at spørge om, hvad det er for et politi, vi har, og hvorfor en eller anden ikke bli'r arresteret for et eller andet.

Jeg ta'r en fragtbåd og kommer til sidst til det her Nicaragua til en by, der hedder Managua. I en hel uge trisser jeg rundt og kigger efter Jordskælv uden at hitte en snus, og jeg begynder at tro, at Soldater-Saul har fuppet mig.

Det er temmelig varmt i Managua, og hen på eftermiddagen, når jeg er træt af at kigge efter Jordskælv, går jeg hen i en lille park midt i byen med mange skyggefulde træer. Det er en smuk park, skønt dernede kalder de det en plaza, og på den anden side af denne plaza ligger der en stor, gammel toetages stenbygning, der ser ud til at være en klosterskole, for en masse nonner og småpiger kommer og går ad en dør for enden, der ser ud til at være hovedindgangen.

En eftermiddag sidder jeg her på plazaen da en stor tamp i snavset hvidt tøj kommer og slår sig ned på en bænk i nærheden og jeg bliver meget forbavset, da jeg ser, at fyren er selveste Jordskælv.

Han ser ikke mig, og han opdager faktisk ikke, at jeg er der, før jeg går over og trækker kniplen og slår ham hjulbenet med det samme. Jeg kender jo Jordskælv og ved, at det ikke er nogen idé at stikke på næven først. Jeg slår heller ikke særligt hårdt, bare nok til at gøre ham søvnig et øjeblik, mens jeg gi'r ham manchetterne på.

Da Jordskælv omsider slår gluggerne op igen, kigger han fornærmet op i træerne, som om han mistænker dem for at ha' smidt den kokosnød, der ramte ham i knolden; det varer faktisk flere minutter, før han opdager mig, så farer han op og tordner og brøler, som om han er noget misfornøjet. Men så opdager han jo, at skafterne er tøjrede, og han sætter sig roligt ned og begynder at snakke:

"Davs, strisser," siger Jordskælv, "hvornår er du kommet?"

Jeg fortæller ham så, hvornår jeg ankommer og alt det besvær, han laver for mig, fordi han rejser inkognito, og Jordskælv forklarer, at han har været ude i junglen sammen med en del andre fyre for at rigge en revolution sammen, men de er så langsomme i vendingen, at Jordskælv til sidst bliver irriteret og ta'r til byen.

Nå, det ender med, at vi sidder der og sludrer hyggeligt sammen om både det ene og det andet, og skønt Jordskælv kun har været væk et par måneder, er han meget nysgerrig efter at høre nyt hjemme fra, og han spørger om en masse, og jeg fortæller ham, at de flydende varer i staden bliver bedre og bedre.

"Og så er der en anden ting, Jordskælv," siger jeg, "de har en dejlig varm stol parat til dig oppe i Ossining."

"Det forstår sig," siger Jordskælv, "for den sags skyld er jeg også ked af det, at jeg går hen og knalder Mulcaby. Det var faktisk et rent vådeskud," siger han. "Det er nemlig slet ikke ham, jeg vil knalde, men en helt anden fyr. Det var dig, strisser," siger han, "som sku' ha' billetten klippet."

Lige i det samme øjeblik begynder bænken at glide væk under mig, pludselig sidder jeg på jorden, og så begynder den også at glide væk, og jeg hører et vældigt spektakel, og det knager og brager til alle sider. Lige straks tror jeg, at det er Jordskælv, der har været på færde, men så ser jeg, at han også er gået i gulvet, og ligger udspredt en snes meter fra mig.

Jeg kommer på stikkerne, men jorden gynger stadigvæk betydeligt, og det er lige til, at jeg kan balancere over til Jordskælv, som nu sidder og er smækfornærmet.

"Personlig synes jeg, det er et ualmindeligt beskidt trick," siger han, da han får øje på mig, "sådan at knalde mig ned igen, mens jeg vender ryggen til."

Jeg forklarer så Jordskælv, at det ikke er mig, der knalder ham ned for anden gang, men at så vidt jeg kan regne den ud, så er vi kommet ud for det, han er opkaldt efter, nemlig et jordskælv, og bare man ser sig lidt om, kan man se, at den er helt rigtig, for der hvor der før lå flotte huse, ser man bare store støvskyer hæve sig over ruindynger, og mænd og piger styrter rundt i alle retninger.

Så kommer jeg til at kigge over mod klosterskolen, og jeg kan se, at den er lavet godt til og på vej til at blive værre hvilket som helst øjeblik, for murene svajer og hælder og kan styrte ind, når det skal være. Ydermere hører jeg et fælt skrigeri inde fra bygningen.

Jeg kan se, at døren for enden af huset, altså hovedindgangen til klostret, er røget af hængslerne, så indgangen er åben, men jeg må nok forklare lidt mere om denne indgang, da der kommer en hel del mere om den senere. Det er en temmelig bred indgang med en svær træramme på begge sider og en bue af træ foroven, og murene foroven og på siderne er i færd med at trykke træværket sammen uden at brække det, så indgangen ligner et omvendt V.

Så vidt jeg kan regne ud, er denne døråbning den eneste indgang til klosterskolen, som ikke er braset sammen og spærret af sten og tømmer, og da det er givet, at den heller ikke kan holde ret længe, så siger jeg til Jordskælv som følger:

"Jordskælv," siger jeg, "der er en bunke nonner og børn i hytten derovre, og at dømme efter skrigeriet derovre fra er en del af dem stadigvæk temmelig levende. Men," siger jeg, "det vil de ikke være så forfærdelig længe, for murene kan falde ind når som helst og lave dem til gelé."

"Tja," siger Jordskælv og kigger på klostret, "jeg tror, du har ret, panser, men hvad kan vi gøre ved det?"

"Jo," siger jeg, "jeg tror, vi kan fiske et par af dem ud, hvis du vil hjælpe mig. Jeg har hørt," siger jeg til Jordskælv, "du skal være så morderlig stærk?"

"Stærk?" siger Jordskælv, "hvad mener du," siger han. "Du ved jo godt, at jeg rimeligvis er den stærkeste fyr i hele verden."

"Jordskælv," siger jeg så, "du kan se den døråbning der ovre? Og hvis du er så stærk, at du kan holde sidestykkerne ude og forhindre, at de bliver trykket sammen, så smutter jeg derind og langer de børn og nonner ud, som jeg finder i live."

"Den er mægtig," siger Jordskælv, "det er første gang, jeg hører en strisser sige noget fornuftigt. Bare rolig," siger han, "jeg kan holde den dør åben til næste påske, om det skal være."

Så stikker Jordskælv poterne frem, og jeg låser håndjernene op, og så løber han over til klosterdøren, og jeg efter ham.

Døren er nu næsten klemt helt sammen af de tunge stenmasser, der presser på både fra oven og på siderne. Der er næsten kun et omvendt lille v tilbage, da vi når derover, og Jordskælv har et farligt mas med at vride sig ind i åbningen.

Men Jordskælv kommer derind med facaden indefter, og da han først er derinde, presser han karmen udad med al kraft, og jeg må indrømme, det er ikke for ingenting, de kalder ham stærk. Åbningen begynder at udvide sig, og efterhånden som den udvides, skræver Jordskælv ud på benene, og det varer ikke længe, før der er lidt plads mellem benene på ham. Hans hoved er bøjet fremover, så hagen støtter på brystet, den kæmpemæssige vægt hviler på hans nakke og skuldre, og han ligner fuldstændig de billeder, man har af en fyr, der hedder Atlas, som bærer hele jorden.

Gennem åbningen mellem hans skrævende ben smutter jeg så ind og kigger efter nonnerne og børnene. De fleste af dem er i et stort værelse i stueetagen, og de klamrer sig tæt til hinanden og hyler i kor.

Jeg får dem så med og hjælper dem tilbage over ruindyngerne og gennem forhallen til stedet, hvor Jordskælv står og holder åbningen fri, og jeg vil gerne ha' lov til at sige, at han virkelig gør det nydeligt.

Men vægten på hans skuldre er næsten for stor efterhånden, de begynder så småt at synke og hans hage er næsten gledet

ned på maven, og han er blå i ansigtet.

Men jeg får de fem nonner og femten småpiger skubbet ud på gaden mellem hans skrævende ben. En gammel nonne synes åbenbart ikke om udgangen, men af hendes tegn og underlige gerninger forstår jeg omsider, at hun ikke vil gå, før jeg har fundet nogle børn, der mangler.

Nå, jeg kan indse, at hvis det trækker meget længere ud, bliver det nok lidt anstrengende for Jordskælv, og måske bliver han gnaven, så jeg siger følgende til ham:

"Jordskælv," siger jeg, "jeg synes, du ser lidt indeklemt ud, og måske også en smule træt. Hvis du vil gå af vejen et øjeblik, så holder jeg døren så længe, mens du og nonnen hitter resten af børnene."

"Panser," siger Jordskælv, helt nede fra brystet, for han kan ikke få hovedet ret meget op, "jeg kunne holde denne passage fri med mine lillefingre, hvis den ene ikke var forstuvet, så glid bare og få fat i resten."

Så viser den gamle nonne mig vej over i en anden ende af bygningen, hvor hun mener, at der er flere børn, og det passer også godt nok, men jeg kan hurtigt se, at disse børn ikke længere har brug for at komme ud.

Vi går tilbage til Jordskælv, og da han hører os komme, løfter han bare hovedet en smule og kigger på mig, og jeg ser sveden driver ned ad kæberne på ham, og hans øjne er lige ved at springe ud af hulerne, og enhver kan se, han er helt ude af jaketten.

"Se at få hende ud," siger han, "få den gamle ud i en fart."

Så jeg puffer den gamle nonne ud i det fri mellem Jordskælvs skrævende ben, og jeg bemærker, at der ikke længere er så god

plads mellem disse ben som før, og jeg siger til mig selv, at de gamle stolper nok snart krøller sammen, og til Jordskælv siger jeg:

"Nå, Jordskælv," siger jeg, "det er vist på tide, at vi to forsvinder. Nu går jeg først," siger jeg, "og så lemper du dig selv bagefter, og så ser vi at komme hjem til New York i en fart, så de ikke bli'r nervøse for os i hovedkvarteret."

"Panser," siger Jordskælv, "jeg slipper aldrig væk herfra. Hvis jeg bare rører mig en tomme, ryger hele balladen. Men du må ikke tro," siger han, "at jeg ikke vidste det, før jeg tog jobbet, at der ikke var store chancer for at klare den, men," siger Jordskælv, "når alt kommer til alt, så er det bedre end stolen ... Jeg kan lige holde den gående et par minutter til," siger han, "så du må hellere stikke af."

Nå, jeg kravler så ud mellem Jordskælvs ben, jeg regner med, at det er bedre at være ude end inde, hvad der så end sker, og da jeg er kommet ud, står jeg lidt og kigger på Jordskælv og spekulerer på, hvad jeg kan gøre. Men jeg kan se, at han har ret, når han siger, at hele balladen braser sammen, hvis han flytter på sig, så der er ikke noget at gøre for mig.

Så hører jeg Jordskælv kalde, og jeg går hen, så jeg kan høre ham sige følgende:

"Panser," siger han, "sig til Mulcabys familie, at jeg er ked af det. Og glem ikke, at du skylder Jordskælv, hvad du ellers mener, dit liv er værd. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke lod hele skidtet ryge, da du var klar med at skubbe den gamle nonne ud, sådan som jeg først havde tænkt mig, så jeg kunne tage dig med derhen, hvor jeg lander. Måske," siger han, "er jeg begyndt at blive sentimental. Nå, adjøs, panser," siger han.

"Adjøs, Jordskælv," siger jeg og går min vej.

Og nu – siger Johnny Brannigan – har du altså fået historien om Jordskælv.

"Ja," siger jeg, "og det er faktisk en frygtelig historie, Johnny. Men," siger jeg, "når du gik fra Jordskælv, mens han stod og holdt huset oppe, så står han der måske stadigvæk, for han er jo morderlig stærk, Jordskælv."

"Ja," siger Johnny Brannigan, "vist er han stærk, men da jeg går fra ham, kommer der netop en ny rystelse, og da jeg kommer op og stå igen og kigger tilbage på klosteret, så kan jeg se, at ikke engang Jordskælv er stærk nok til at stå for denne omgang."

Sky Masterson og missionærpigen

En Broadway-idyl.

Af alle de spillere, der spiller højt hertillands, kan der ikke være nogen tvivl om, at den fyr, man kalder Sky, er ham, der spiller højest. Ja, faktisk er grunden til, at han hedder Sky, at han spiller så højt, han bare kan slippe afsted med. Han satser gerne alt, hvad han har, og ingen kan satse mere end det.

Hans rigtige navn er Obadiah Masterson, og han kommer oprindelig fra en lille by i det sydlige Colorado, hvor han har lært at spille terninger og spille kort, og spille både det ene og det andet, og hvor hans gamle er en af byens førende borgere, og forresten også lidt af en sportsmand selv. Sky har fortalt mig, at da han har fået ryddet op i alle de løse ender derhjemme og beslutter, at han har brug for lidt mere plads, tager den gamle en lille privat sludder med ham, og siger som følger:

"Min søn," siger den gamle, "nu drager du ud i den store verden for at bane dig din egen vej frem, og det er godt og rigtigt af dig, for der er ikke mere for dig at gøre her i staden. Jeg er kun ked af," siger han, "at jeg ikke ser mig i stand til at sende dig af med nogen større mængde kontanter, men," siger han, "siden jeg ikke har nogen grunker, så vil jeg i stedet give dig nogle meget nyttige råd, som jeg personligt har samlet mig sammen i mine yngre dage, og jeg håber og tror, at du vil lægge dig dem på sinde.

Min søn," siger den gamle, "hvor du så end begiver dig hen, og hvor smart du end bliver, så husk altid på dette: en skønne dag, et eller andet sted," siger han, "så kommer der en fyr og

viser dig et splinternyt spil kort, som aldrig har været ude af folien, og denne her fyr vil så vædde med dig om, at så snart pakken bliver lukket op, kommer spar knægt springende ud og sprøjter dig øret fuldt med øl. Men, sønnike," siger den gamle, "lad være med at satse noget på den historie, for det eneste du får ud af det, er øret fyldt med øl."

Nuvel, Sky lægger sig på sinde, hvad hans gamle har sagt, og han er altid meget tilbageholdende med at satse på den slags væddemål, hvor spar knægt kommer farende ud af et forseglet spil kort og sprøjter ham øl i øret, og på den måde undgår han at lave alt for mange bommerter undervejs. I virkeligheden er den eneste virkelige bommert, Sky laver, dengang han kommer til St. Louis straks efter at have forladt sin fødeby, og taber alle sine skejser på et væddemål om, at St. Louis er den største by i verden.

Nu er det jo før Sky overhovedet har set nogen større by end St. Louis, og han har aldrig gjort meget i at læse op på den slags ting. I virkeligheden er den eneste læsning, Sky foretager sig på sin vej gennem livet, disse hersens Gideon-bibler, som ligger på de hotelværelser, hvor han bor, for Sky bor aldrig nogen andre steder end på hotelværelser.

Han fortæller mig, at han læser mange interessante ting i disse hersens Gideon-bibler, og Sky siger også, at han flere gange har oplevet, at disse Gideon-bibler har været med til at holde ham på den rette vej, som for eksempel den gang, han følte sig noget indespærret i Cincinnati, fordi han skyldte Gud og hvermand, muligvis undtagen borgmesteren, på grund af sin uheldige vane med at spille hasard af den ene eller den anden slags.

Nå, Sky siger, at han ikke kan se nogen vej ud af klemmen, og han er nået frem til, at der ikke er andet at stille op end at tage sig sådan et pulver, der kan få ham ekspederet ud af det én gang for alle, da han tilfældigvis læser i en af disse hersens Gideon-bibler, hvor der et sted står sådan noget som dette her:

"Bedre er det," siger Gideon-biblen, "at du ikke lover, end at du lover uden at holde."

Nå, Sky siger, at han godt kan indse, at det uden nogen som helst tvivl betyder, at det betyder, at man ikke skal flygte fra sin gæld, så han bliver i Cincinnati, indtil han får viklet sig ud af miseren, og lige fra den dag af tænker Sky aldrig på at rende fra noget.

Han er vel omkring en tredive år gammel og en høj fyr med et rundt kyssetøj og store blå øjne, og han ser altid så troskyldig ud som en lille baby. Men Sky er på ingen måde så troskyldig som han ser ud til. I virkeligheden er Sky smartere end tre Philadelphia-sagførere tilsammen, så han er altså virkelig enormt meget smart, og han er godt etableret som storspiller i New Orleans, og Chicago, og Los Angeles, og alle mulige andre steder, hvor der er gang i sådan noget som kortspil eller terninger eller hestevæddeløb, eller baseball, for Sky er altid på farten landet rundt efter de steder, hvor der er gang i den.

Men selv om Sky vædder på hvad som helst, så foretrækker han poker og terninger, og han er altid med på den, når der er væddemål om points og vinderchancer, hvad der jo som regel er, hvor der er borgere, som følger med i byens tilbud. Mange borgere foretrækker at vædde på odds om snart sagt alt, hvad man kan forestille sig, fordi de tror, at odds giver dem mulighed for at være smartere end alle de andre, og jeg kender ligefrem

medborgere, som sidder oppe hele natten og finder på ting, de kan tilbyde andre medborgere at spille på dagen efter.

Sådan et væddemål kan måske kun dreje sig om et kortspil, som for eksempel hvad chancen er for at en fyr får to esser ud efter hinanden, eller hvor ofte par i toere vinder i et slag stud-poker, men det kan også være noget meget mere indviklet, og det lader i virkeligheden til, at jo mere tosset og kompliceret et væddemål er, jo flere borgere trækker det til. Og man træffer aldrig på Sky, uden at han har et væddemål eller to at tilbyde.

Første gang, han dukker op her i byen, går han til baseballkamp på Polo Grounds sammen med adskillige prominente medborgere, og mens han er til kampen, køber han sig en pose jordnødder, som han lader dumpe ned i en sidelomme i frakken. Han spiser af disse jordnødder under hele kampen, og da kampen er forbi og han er på vej over banen sammen med de prominente medborgere, siger han til dem, som følger:

"Hvad vil I vædde på," siger Sky, "at jeg kan kaste en jordnød ind fra second base til hjembasen i ét kast?"

Nu ved enhver jo, at en jordnød er alt for let til, at nogen kan kaste den så langt, så Store Nig, terningvirtuosen, som aldrig går af vejen for noget, hvor der er gode odds at få, og som godt kan lide at få det bedste ud af alting, siger som følger:

"Du kan få tre mod én fra mig, fremmede," siger Store Nig.

"Altså to hundrede mod seks," siger Sky, og så stiller han sig på anden base og tager en jordnød op af lommen, og ikke alene knipser han den ind til hjemmebasen, men helt op i skødet på en fed fyr, som stadig sidder helt alene og skælder ud på dommeren, og altså sikkert har satset på det forkerte hold.

Nå, det er jo et meget forbløffende kast, men senere kommer det ud, at Skys jordnød er fyldt med bly, og det er selvfølgelig ikke en af dem fra den pose, han lige har købt, for man sælger ikke jordnødder, der er fyldt med bly, for ti cent posen, sådan som prisen er på bly for tiden.

Det er kun et par nætter senere, at Sky kommer med et andet meget mærkeligt tilbud til en gruppe medborgere på Mindys restaurant, hvor han vil vædde med dem om, at han kan gå ned i Mindys kælder og fange en rotte med de bare hænder, og alle bliver meget forbløffede, da Mindy selv kommer ud og tager imod væddemålet, for normalt tør Mindy ikke vædde så meget som en bøjet femøre på, at han selv er live.

Åbenbart ved Mindy, at Sky har anbragt en tam rotte i kælderen, og at denne rotte kender Sky og elsker ham højt, og vil lade sig fange af ham hvor som helst og når som helst, og det lader også til at Mindy ved, at en af hans tallerkenvaskere har truffet denne rotte, og da han ikke ved, den er tam, har han banket den fladere end en pandekage. Så da Sky går ned i kælderen og prøver at fange en rotte med de bare næver, bliver han meget overrasket over, hvor ugæstfri rotterne dernede viser sig at være, men det skyldes jo bare, at det kun er Mindy egne personlige rotter, der er tilbage. Senere tager Mindy odds på syv mod fem på at end ikke Strangler Lewis er i stand til at fange en af hans rotter med de bare næver, eller for den sags skyld med boksehandsker på.

Jeg fortæller jer kun alt dette her for at vise jer, hvilken smart fyr Sky er, og det ærgrer mig kun, at jeg ikke har tid til at fortælle jer om de mange andre bemærkelsesværdige væddemål, han finder på ved siden af sine daglige forretninger.

Det er en kendt sag for alle og enhver, at han er meget ærlig i enhver henseende, og at han hader og afskyr folk, der snyder i kort eller terninger, og at Sky desuden aldrig vil spille mod andre, der ikke er lige så gode som ham selv. Eller i hvert fald gør han det ikke så tit. Han drager aldrig fordel af nogen som helst situation, sådan som mange spillere gerne gør, som for eksempel at eje en spillebule og selv rage indsatserne til sig, for Sky er og bliver en spiller, og han siger, at han aldrig vil slå sig ned nogen steder længe nok til at eje noget som helst.

Og det er et faktum, at i alle de år, Sky har drevet rundt i landet, er der aldrig nogen, som har hørt om, at han skulle eje noget, når man da ser bort fra en rulle pengesedler eller to, og da han kommer til Broadway sidste gang, hvilket er den gang, jeg taler om nu, medbringer han hundredvis af de store i kontanter samt et ekstra sæt tøj, og det er alt, hvad han ejer og har her i verden. Han ejer aldrig sådan noget som et hus, eller en bil, eller et smykke eller det ene eller det andet. Han ejer heller aldrig et ur, for Sky siger, at tiden ikke betyder noget for ham.

Nu er der jo sikkert nogen, som vil mene, at nogle hundrede af de store også er en slags ejendom, men for Sky er penge ikke andet end noget, han kan bruge til at spille med, og om det er dollars eller berlinerboller er ham ligegyldigt, så længe de kan bruges til at satse. Sky tænker kun på penge som penge, når han er flad, og den eneste måde, han opdager, at han er flad, er når han stikker hånden i lommen og ikke kan finde andet end sine egne fingre dernede.

Når det sker, er det nødvendigt for Sky at gå ud og grave nogle friske slanter op et eller andet sted, og når det kommer til

at grave efter slanter, så har Sky nærmest overnaturlige talenter. Han kan fremskaffe flere midler ved at sende et telegram et eller andet sted hen, end John D. Rockefeller kan rejse på sit navn, for alle og enhver ved, at Skys ord er lige så solidt som en ladefuld hvede.

Nu sker det så en søndag aften, at Sky kommer spadserende ned ad Broadway, og på hjørnet af Forty-ninth Street falder han over en lille flok missionsarbejdere i færd med et opbyggeligt møde, sådan som missionsarbejdere sætter så stor pris på sådan en søndag aften, hvor de sikkert tænker, at der nok skal være et par syndere ude, som trænger til at blive frelst, skønt jeg nu personligt holder på, at missionsarbejderne er alt for tidligt ude til at fange nogen syndere i denne del af Broadway. På denne tid ligger synderne nemlig stadig i deres senge og hviler ud efter deres forsyndelser natten forud, så at de kan være i god form til at synde lidt mere sidenhen.

Der kun fire af disse hersens missionsarbejdere, og af dem er de to et par gamle drenge, én er en afdanket dukke, mens den sidste er en ung dukke, som trutter løs på en kornet. Og efter at han har taget den unge dukke lidt nærmere i øjesyn, så er Sky solgt, for det her er en af de dejligste unge dukker, man kan se for sig på Broadway, da især som missionarbejder.

Hendes navn er miss Sarah Brown.

Hun er høj og slank og har en førsteklasses figur, og hendes hår er lysebrunt over i blondt, og hendes øjne er som jeg ved ikke hvad, bortset fra at det er ethundredeprocents øjne i enhver henseende. Forresten er hun heller ikke så dårlig på kornetten, hvis man ellers kan lide hornmusik, skønt hun på dette stykke af Broadway er oppe imod et scat-band i en

chopsuey-snask i nærheden, og den konkurrence er hård nok, skønt der vistnok er en del borgere, som mener, at miss Sarah Brown ville vinde med adskillige længder, hvis hun bare fik lidt bedre støtte fra en af de gamle frelsergutter, der banker løs på en stor bastromme, men desværre ikke hårdt nok.

Nå, der står altså Sky i temmelig lang tid og lytter andægtigt til miss Sarah Brown, som trutter på sin kornet, og derefter hører han hende holde en tale, hvor hun giver synden en ordentlig en i synet, og fremhæver religionen ret meget, og siger, at hvis der skulle være en sjæl eller to blandt de omkringstående, der kunne trænge til at blive frelst, så kan ejerne af samme blot træde et skridt frem. Men der er ikke nogen som træder frem, og Sky går derfor over til Mindys restaurant, hvor der er en del borgere forsamlet, og begynder at fortælle os om miss Sarah Brown. Men vi ved selvfølgelig allerede alt om miss Sarah Brown, fordi hun er så smuk og så god.

Desuden har vi allesammen lidt ondt af miss Sarah Brown, for selv om hun altid trutter lystigt løs på kornetten og holder opbyggelige taler og ser sig om efter sjæle, der trænger til frelse, så finder hun tilsyneladende aldrig nogen sjæle at frelse, og hendes lille flok af missionærer bliver aldrig større. Ja, i virkeligheden bliver den faktisk mindre, for i begyndelsen har hun en fyr med, som spiller nogenlunde anstændigt på trækbasun, men en aften stikker fyren af og tager basunen med sig, hvilket vi alle sammen synes er et beskidt nummer at lave.

Men fra det øjeblik interesserer Sky sig ikke for andet end miss Sarah Brown, og hver aften, når hun er ude på hjørnet sammen de andre missionsarbejdere, kan man se Sky stå i

nærheden og se på hende, og efter et par ugers forløb må man antage, at miss Sarah Brown godt ved, at Sky kigger på hende, for ellers er hun dummere end det burde være muligt. Og der er bestemt ingen, der regner miss Sarah Brown for at være dum, for hun er altid på tæerne og fint i stand til at passe på sig selv, selv på Broadway.

Sommetider, når gademødet er forbi, følger Sky efter missionærerne hen til deres hovedkvarter i et gammelt oplagsrum henne i Forty-eighth Street, hvor de som regel holder et indendørs møde, og jeg hører, at Sky lader mangen en solid seddel dumpe ned i indsamlingsbøssen, mens han ser på miss Sarah Brown, og der kan ikke være tvivl om, at de sedler falder på et tørt sted der i missionen, for jeg har hørt, at forretningen ikke går alt for godt.

Stedet kalder sig Frels-en-Sjæl-missionen, og bliver hovedsagelig drevet af miss Sarah Browns bedstefar, en gammel fyr med whiskers ved navn Arvide Abernathy, men miss Sarah Brown lader til at stå for det meste af det grovere arbejde, inklusive kornet-trutteriet og besøg hos de fattige rundt omkring og det ene og det andet, og mange borgere finder, at det er en stor skam, at sådan en skøn dukke spilder sin tid med at gå rundt og være god.

Hvordan Sky egentlig gør miss Sarah Browns bekendtskab er et meget stort mysterium, men pludselig ser man, at han hilser på hende og hun smiler til ham med sine hundredprocents-øjne, og en aften, hvor jeg tilfældigvis er sammen med Sky render vi ind i hende på Forty-ninth Street, og Sky bremser op og standser hende og siger, at det er en dejlig aften, hvad det

forresten virkelig også er. Så siger Sky til miss Sarah Brown, som følger:

"Nå," siger Sky, "hvordan går det med missioneringen nu for tiden? Får De frelst nogen sjæle?" siger han.

Nå, det lader til, efter hvad miss Sarah Brown siger, at det går temmelig trægt med sjælefrelseriet for tiden.

"Ja, i virkeligheden," siger miss Sarah Brown, "så er jeg meget bekymret over så få sjæle, vi får frelst. Jeg spekulerer undertiden på, om vi mon fattes nåden."

Så fortsætter hun videre ned ad gaden, og Sky står og ser efter hende, og så siger han til mig, som følger:

"Jeg ville ønske, jeg kunne finde på et eller andet, der kunne hjælpe den der lille dukke," siger han, "især," siger han, "med at frelse et par sjæle, så hun kan forstærke banden derhenne i missionen. Jeg må tale nærmere med hende og se, om jeg kan udspekulere et eller andet, der kan få gang i sagerne."

Men Sky får ikke lejlighed til at tale nærmere med miss Sarah Brown, fordi en eller anden sladrehank fortæller hende, at han ikke er andet end en professionel spiller, og at han er en meget usympatisk type, og at det eneste, der får ham til at hænge ud i omegnen af missionen er, at hun er sådan en nydelig lille dukke. Så lige pludselig vender miss Sarah Brown den kolde skulder til Sky. Endydermere meddeler hun ham, at hun ikke bryder sig om at få flere af hans skejser i sin indsamlingsbøsse, for hans skejser er uretmæssigt erhvervede og vederstyggelige midler.

Nå, det sårer jo naturligvis Skys følelser ikke så lidt, så han holder op med at hænge ud og gabe på miss Sarah Brown eller i det taget komme i nærheden af missionen. Han begynder igen

at blande sig med borgerne hos Mindy og vise lidt interesse for lokalsamfundets affærer, især hvad angår terninger.

Nu skal det indrømmes, at de spil, der er gang i lige på det tidspunkt, ikke er noget at skrive hjem om, eftersom stort set hele verden er fallit, men Nathan Detroit kører et spil ovre i en garage i Fifty-second Street, hvor det af og til er værd at være med, og hvem andre end Sky viser sig en aften dér, skønt det ser ud til, at han mest kommer for selskabets skyld og ikke så meget andet.

I virkeligheden står han da også kun og kigger på spillet, og sludrer med nogle andre fyre, som også bare står og kigger på, og mange af de fyre er nogle af de store kanoner fra guldfeberen, selv om de fleste af dem nu er så flade som fregner, og nogle af dem endnu fladere. En af dem er en fyr ved navn Brandy Bottle Bates, som er kendt fra kyst til kyst for at spille højt, når han ellers har noget at spille med, og som kaldes for Brandy Bottle Bates, fordi det siges, at han for år tilbage var en sand virtuos til at svinge brændevinsflaskerne og aldrig ramte ved siden af.

Denne her Brandy Bottle Bates er en stor, sortsmudsket fyr med en ordentlig gynter og et pæreformet kranium, og han har ry for at være en højst umoralsk og ondskabsfuld type, men han er en ret smart spiller, og hurtig på dollaren, når han ellers er ved muffen.

Nå, men til sidst spørger Sky så Brandy Bottle, hvorfor han ikke spiller, og Brandy griner højt og siger, som følger:

"Jo," siger han, "for det første er jeg flad, og for det andet tvivler jeg på, at det ville gøre godt for noget, selv om jeg ikke var flad, sådan som det står til med mig her i år. Ja," siger

Brandy Bottle, "for jeg kan ikke vinde selv det simpleste væddemål, om det så gjaldt min sjæls salighed."

Nu ser det så ud til, at den påstand giver Sky en idé, for han står og stirrer underligt på Brandy Bottle, og mens han står der og stirrer, tager Store Nig terningerne op og slår tre gange i træk, bing, bing, bing. Så kommer Store Nig ud med en sekser og Brandy Bottle Bates siger, som følger:

"Der kan du se, hvordan det står til med mit held," siger han. "Her står Store Nig mere gloende end en brændeovn, og jeg ejer ikke en klejne til at følge ham op, og det," siger Brandy, "selv om det kun drejer sig om en sekser. – Ja," siger han, "for Nig kan lave seksere hele natten, når han er varmet op. Hvis han ikke slår seks igen, sådan som han er i gang, så er jeg villig til at blive ærlig og holde op med at spille i al evighed."

"Jaså, Brandy," siger Sky så, "jeg vil give dig et tilbud. Jeg vil vædde tusind stærke på, at Store Nig ikke slår seks igen. Jeg vil vædde tusind stærke mod din sjæl, og ikke andet," siger han. "Jeg mener, at hvis Store Nig ikke slår en sekser, så skal du omvende dig og melde dig hos miss Sarah Browns mission for en periode af seks måneder."

"Top!" siger Brandy Bottle Bates uden videre, hvilket betyder, at væddemålet er antaget, omend der nok er en god chance for, at han ikke forstår, hvad det går ud på. Alt, hvad Brandy forstår, er at Sky vil vædde på, at Store Nig ikke slå en sekser, og Brandy Bottle Bates er villig til at vædde sin sjæl adskillige gange på, at Store Nig slår seks, og han regner med, at han vil få det bedste ud af det, for Brandy nærer stor tillid til Nig.

Og ganske rigtigt, så fikser Store Nig sekseren, og Sky hoster op med en tusse til Brandy Bottle Bates, selv om alle de

omkringstående siger, at Sky betaler en frygtelig overpris, når han sætter en tusse mod Brandys sjæl. Desuden tror alle de omkringstående, at Sky bare vil give Brandy lidt startkapital, og ingen kan regne ud, at Sky virkelig forsøger at få fingre i Brandy Bottle Bates' sjæl, især ikke, da Sky ikke lader til at have lyst til gå videre efter at have udbetalt indsatsen.

Han står bare og kigger på og ser en smule nedtrykt ud, da Brandy Bottle går i krig for egen regning og forsyner resten af bordet med hans kontanter. Men Brandy Bottle Bates lader til at være fuldt ud i stand til at regne ud, hvad Sky er ude på, for Brandy Bottle Bates er i virkeligheden en snu gammel fyr.

Endelig bliver det Brandys tur til at slå, og han vinder et par gange, men så kommer han ud med en firer, og enhver kan sige dig, at fire er et meget svært tal at lave, selv med blyant. Brandy Bottle vender sig til Sky og siger til ham, som følger:

"Nå, Sky," siger han, "jeg tager oddsene fra dig på denne her. Jeg ved jo godt, at du ikke er ude efter mine skejser," siger han. "Jeg ved godt, at du bare vil have min sjæl til at forære miss Sarah Brown, og," siger han, "ikke for at jeg ellers skal kloge mig, så ved jeg også godt, hvorfor du vil have den til hende. Jeg var selv ung engang," siger Brandy Bottle. "Og ved du hvad, hvis jeg taber til dig, så jeg henne i Forty-eighth Street i løbet af en time og hamrer på døren, for Brandy betaler altid, hvad han skylder.

Men, Sky," siger han, "nu, hvor jeg er pr. kasse, så er min værdi gået op. Vil du give mig ti tusind stærke imod min sjæl på, at jeg ikke slår fire igen?"

"Top!" siger Sky, og Brandy Bottle slår omgående fire igen.

Nå, da rygtet nu går, at Sky er ovre hos Nathan Detroit og prøver at vinde Brandy Bottle Bates' sjæl til miss Sarah Brown, bliver spændingen nærmest uudholdelig. Der er nogen, som ringer til Mindys, hvor der sidder et større antal borgere og skændes om det ene og det andet, og fortæller hinanden, hvor meget de vil vædde på, at de har ret, hvis de bare havde noget at vædde med, og Mindy bliver næsten trampet ned, da folkemængden iler mod udgangen.

En af de første, som kommer ud fra Mindys og hen til Nathan Detroit, er Regret, væddeløbsspilleren, og da han kommer ind, er Brandy ude efter en nier, og Sky vædder tolv tusind stærke mod hans sjæl på, at han ikke kan slå ni, for det lader til, at Brandy Bottles sjæl stadig stiger i pris for hver omgang.

Nå, Regret vil vædde sin sjæl imod en tusse på, at Brandy Bottle slår sin nier, og bliver vældig fornærmet, da Sky ikke vil give ham mere end det halve, men til sidst accepterer Regret hans pris, og Brandy Bottle slår igen.

Nu er der så flere borgere, som vil se lidt handling fra Sky, og hvis der er en ting, Sky ikke kan nægte en borger, så er det handling, så han siger, at han vil vædde imod dem i forhold til, hvad han mener deres ord om at slutte sig til miss Sarah Browns mission er værd. Men netop nu opdager Sky, at han ikke har flere likvider på sig, eftersom han efterhånden har tabt omkring en femogtredive tusind stærke, så han spørger om det er i orden med en veksel.

Men Brandy Bottle siger, at skønt han under normale omstændigheder ville være udmærket fornøjet med sådan en ordning, så vil han ikke tage imod gældsbeviser, når det gælder hans sjæl. Sky bliver altså nødt til at forlade bulen og gå hen til

sit hotel to-tre blokke længere henne og få natportieren til at lukke pengeskabet op, så Sky kan få fat i sine resterende kontanter. Imens fortsætter spillet hos Nathan Detroit på lidt lavere blus, og de andre borgere står rundt om og siger, at de har hørt om mange tossede væddemål i deres tid, men dette her er det værste, de endnu har set, selv om Store Nig siger, han har hørt om noget endnu mere sindssygt, som han ganske vist ikke i øjeblikket kan komme i tanker om, hvad er.

Store Nig siger, at alle spillere er sindssyge til hobe, for hvis de ikke var sindssyge, ville de ikke være spillere, og imens han står og sludrer op om dette, kommer Sky tilbage med friske klejner, og Brandy Bottle Bates fortsætter, hvor han slap, selv om Brandy siger, at hans chancer er blevet mindre, fordi terningerne har haft tid til at ligge og køle af.

Det korte af det lange er, at Brandy Bottle rammer plet tretten gange i rad, og den sidste gang slår han en tier, og det er for ti tusind stærke mod hans sjæl, mens omkring et dusin andre borgere får mellem et og fem hundrede for deres, selv om de beklager sig voldsomt over den lave pris.

Og da Brandy Bottle slår sin tier, kaster jeg tilfældigvis et blik på Sky, og jeg kan se, han står og stirrer på Brandy med et højst besynderligt udtryk i ansigtet og ydermere ser jeg Skys højre hånd kravle ind under hans frakke, hvor jeg ved, han altid har en Betsy i et skulderhylster, så det er klart nok for mig, at der er noget galt et sted.

Men før jeg får regnet ud, hvad det er, opstår der et vældigt postyr ved indgangen, og nogen snakker højt og en dukkestemme endnu højere, og hvem anden end miss Sarah

Brown kommer springende ind i lokalet. Det er nemt at se, at hun er godt oppe at køre over et eller andet.

Hun marcherer lige hen til spillebordet, hvor Brandy Bottle Bates og Sky og de øvrige borgere står, og de er alle sammen kede af det for Dobbers skyld – det er dørmanden – for de kan let tænke sig til, hvad Nathan Detroit vil sige til Dobber senere, fordi han lukkede dukken ind. Terningerne ligger stadig på bordet, så man kan se resultatet af Brandy Bottles sidste slag, der blanker Sky fuldstændig af og forærer en del borgere de første likvider, de har set i flere måneder.

Nå, miss Sarah Brown glor på Sky og Sky glor på miss Sarah Brown og miss Sarah Brown glor på borgerne rundt omkring, og alle virker til at være temmelig målløse og ingen lader til at kunne finde på noget at sige, men så siger Sky til sidst som følger:

"God aften," siger Sky. "Det er en smuk aften," siger han. "Jeg forsøger at vinde et par sjæle til Dem her på stede," siger han, "men det ser ud til, at jeg sidder så temmelig i uheld."

"Nå," siger miss Sarah Brown, og ser meget strengt på Sky med sine hundredprocents-øjne, "De tager for meget på Dem. Jeg kan selv vinde de sjæle, jeg har brug for. De skulle hellere tænke på Deres egen sjæl. Men forresten," siger hun, "sætter De selv Deres sjæl ind, eller er det kun Deres penge?"

Nå, selvfølgelig har Sky indtil videre ikke sat andet ind end sine skejser, så han ryster blot på hovedet til miss Sarah Browns spørgsmål, og ser noget desorienteret ud.

"Jeg kender noget til spil," siger miss Sarah Brown, "især terninger. Det har sine grunde," siger hun. "De ruinerede min

stakkels far og min broder Joe. Hvis De vil spille om sjæle, mister Sky, så spil om Deres egen."

Dermed åbner miss Sarah Brown en lille sort læderpung, hun har i den ene hånd, og tager en to-dollarseddel frem, og det er en to-dollarseddel, som bærer præg af at taget sin tørn, og idet hun holder den i vejret, siger miss Sarah Brown som følger:

"Jeg vil spille med Dem, mister Sky," siger hun. "Jeg vil spille med Dem," siger hun, "på de samme vilkår, som De har budt de andre herrer her. Disse to dollars mod Deres sjæl, mister Sky. Det er alt, hvad jeg har, men," siger hun, "det er mere, end Deres sjæl er værd."

Nå, selvfølgelig kan alle de tilstedeværende se, at miss Sarah Brown kun gør det her, fordi hun er godt olm i betrækket og vil sætte Sky på plads, men i det samme kommer Skys næve farende ud fra indersiden af hans frakke, og han tager terningerne op og giver hende dem og siger som følger:

"Værsgo," siger Sky, og miss Sarah Brown flår terningerne ud af hånden på ham og slynger dem hurtigt hen over bordet på en sådan måde, at enhver kan se, at hun ikke er professionel, og heller ikke engang amatør, for alle amatører puster først på terningerne og ryster dem godt og kommer med forskellige formaninger til dem, såsom "Kom så, skatter!"

I virkeligheden er der nogen, der bagefter kritiserer miss Sarah Brown for hendes hastværk, for der er en del borgere, som gerne vil satse på, at hun vinder, mens lige så mange er lige så opsatte på at sætte deres penge på, at hun taber, og hun giver dem ikke en chance for at nå at vædde.

Nå, Scranton Slim er markør, og han stirrer stift på terningerne, mens de slår mod den modsatte side af bordet og

ryger tilbage, og så hyler Slim: "Vinder, vinder, vinder!" sådan som markører gerne gør det, og hvad viser der sig på terningerne helt livagtigt andet end en sekser og en femmer, og det giver elleve, lige meget hvordan man så regner den ud, så Skys sjæl er nu miss Sarah Browns ejendom [Note 4)].

Hun vender sig med det samme om og skubber sig frem gennem borgerne rundt om bordet uden så meget som at gøre sig den ulejlighed at samle den seddel op, hun havde smidt på bordet, da hun greb terningerne. Bagefter er der en meget ubehagelig type ved navn Red Nose Regan, som prøver at rage toeren til sig som uafhentet gods, men han får en over snuden af Nathan Detroit, som bliver meget indigneret over hans fremfærd, og siger, at Red Nose giver hans etablissement et dårligt ry.

Naturligvis følger Sky med miss Brown, og Dobber, dørmanden, fortæller mig senere, at mens de venter på, at han skal få låst døren op og slippe dem ud, vender miss Sarah Brown sig om til Sky og siger til ham som følger:

"De er et fjols," siger miss Sarah Brown.

Nå, da han hører dette, regner Dobber selvfølgelig med, at Sky vil lade kæften køre, for det jo temmelig fornærmelig tale, men i stedet for at skælde ud, så smiler Sky kun til miss Sarah Brown og siger som følger:

"Tja," siger Sky, "Paulus siger, 'Dersom nogen tykkes at være viis iblandt eder i denne verden, han vorde en dåre, for at han kan vorde viis.' Jeg elsker Dem, miss Sarah Brown," siger Sky.

Nå, nu har Dobber en temmelig god hukommelse, og han siger, at miss Sarah Brown fortæller Sky, at siden han lader til at være så stærk i Bibelen, så kan han måske også huske det andet

vers af Salomos Højsang, men der er en vis mulighed for, at Dobber blander nogle numre sammen, for jeg har slået stedet op i en af disse her hotel-bibler, og lige dét vers forekommer mig at være lige stærkt nok for miss Sarah Brown. Men man kan jo aldrig vide.

Men det er så alt, hvad der er at sige om den historie, bortset fra, at Brandy Bottle Bates glider ud under al forvirringen så stilfærdigt, at Dobber dårligt kan huske, om han lukkede ham ud, og han tager de fleste af Skys skejser med sig, men bliver snart blanket af i en faro-bule i Chicago, og sidst nogen hører noget om ham, er han blevet religiøs og prædiker ude i San José, så Sky praler altid med, at han trods alt har vundet Brandys sjæl.

Jeg ser Sky den anden aften på hjørnet af Forty-ninth Street og Broadway, og han er sammen med en hel skudefuld missionærer, inklusive mrs. Sky, for det lader til, at sjæle-frelser-forretningen nu går strygende, og Sky giver en stor bastromme en så førsteklasses overhaling, at scat-bandet henne i chopsuey-snasken dårligt kan høres. Desuden skråler Sky lystigt op mellem trommeslagene, og jeg har aldrig set en fyr lykkeligere, især når mrs. Sky ser på ham med sine hundredprocents-øjne. Men jeg bliver stående ret længe, for Sky får pludselig øje på mig, og straks begynder han at skråle:

"Jeg ser foran mig en synder af den sorteste slags," skråler han. "O, synder, omvend dig, før det er for sent. Slut dig til os, du synder," skråler han, "og lad os frelse din sjæl."

Naturligvis gør den snak om, at jeg er en synder, mig ikke så lidt forlegen, for det er på ingen måde sandt, og Sky kan være glad for, at jeg ikke er hævngerrig, for ellers kunne jeg finde på

at gå til mrs. Sky, som altid praler med, at hun vandt Skys sjæl ved at slå ham i hans eget spil, og fortælle hende sandheden.

Og sandheden er den, at de terninger, hun vinder Skys sjæl med, er de samme terninger, som Brandy Bottle Bates vinder alle sine skejser med, og de er helt igennem falske, rigtige snydeterninger altså, og sandheden er også den, at hun trænger ind i Nathan Detroits bule ligge akkurat tids nok til at forhindre Sky i at slå gamle Brandy Bottle ihjel.

Den gamle dukkes hus

Det lader til, at et selskab af indbyggere fra Brooklyn kommer over Manhattan-broen en kold vinternat i bil for at aflægge besøg hos en fyr ved navn Lance McGowan, som er velkendt af alle langs Broadway som en lovende fyr i forretningsverdenen.

Ja, det er den almindelige mening, at hvis der ikke sker en ulykke, vil Lance en skønne dag være en af de største fyre i dette land som importør og især som importør af sådanne varer som udsøgte vine, fordi han er begavet og har mange gode forbindelser i De forenede Stater og Canada.

Yderligere er Lance McGowan en nydelig ung fyr, og han har snakketøjet i orden, skønt visse borgere påstår, at der ikke er sund forretningssans i at prøve på at rykke ind på Angie Okses territorium i Brooklyn, da Angie Okse selv er importør, samtidig med, at han driver en blomstrende handel i andre linjer, indbefattet pengeafpresning.

Lance McGowan er naturligvis kun en lille smule interesseret i pengeafpresning, men han kan ikke se nogen grund til at lade være med at skaffe sig ordrer fra sådan et blomstrende territorium som Brooklyn, især da hans varer er højt hævet over Angie Okses.

Imidlertid er Angie en af de indbyggere fra Brooklyn, som ønsker at aflægge visit hos Lance McGowan, og foruden Angie indbefatter selskabet en fyr ved navn Spotte-Max, som er meget berømt i Brooklyn og en anden fyr ved navn Luse-Knægten, som ikke er så berømt, men som anses for en meget lovende ung fyr i mange retninger, selv om jeg rent personligt synes, at Luse-Knægten har et meget vegt ansigt.

Han siges at være aldeles enestående til at håndtere en sæk, når nogen ønsker at putte nogen i en sæk, hvad man i Brooklyn regner for en nærgående spøg. Og Luse-Knægten har faktisk en sæk med sig den omtalte aften, og de regner med at putte Lance McGowan i sækken, når de aflægger ham visit, bare for morskabs skyld. Rent personligt anser jeg det for en meget grov form for humor, men Angie Okse og de andre deltagere i hans selskab er nu også grove fremtoninger.

Nå, det ser ud til, at de er klar over Lance McGowans bevægelser og ved, at han næsten altid ved 22-tiden slentrer gennem West Fifty-forth Street på vej til et vist sted i Park Avenue, som hedder *Kolibri-klubben*, som har et meget fornemt klientel; og grunden til, at Lance går derhen, er, at han har andel i knejpen, og yderligere elsker at vise sig for de fine dukker i smoking.

Så disse indbyggere fra Brooklyn kører i deres bil langs denne rute, og da de ruller forbi Lance McGowan, plaffer Angie Okse og Spotte-Max løs på ham med et par afsavede geværer, mens Luse-Knægten holder sækken parat, og så vidt jeg forstår, regner de med, at Lance vil blive så forskrækket for de afsavede, at han hopper lige ned i sækken som en kanin.

Men Lance er ikke tabt bag af en vogn, og da den første salve suser ham om ørerne uden at ramme, hopper han såmænd over en mur langs gaden og lader sig falde ned i haven på den anden side.

Så Angie Okse og Spotte-Max og Luse-Knægten stiger ud af bilen og løber tæt hen til muren, fordi de er begyndt at indse, at hvis Lance gi'r sig til at knalde løs på dem bag muren, bliver det

værst for dem. For de kan naturligvis ikke tænke sig Lance strejfe om uden en skyder på sig.

Men Lance har aldeles ingen skyder på sig, fordi en skyder er tilbøjelig til at lave en bule i hans tøj, når han er i smoking, så historien begynder først for alvor med Lance McGowan praktisk talt forsvarsløs bag muren.

Den mur, som Lance hopper over, omgiver en temmelig stor have, og haven hører til et gammelt, to-etages stenhus, og dette hus er velkendt af hele byen som et mysterie-hus og udpeges af alle fremmedførerne på turistbilerne som et sådant.

Huset tilhører en gammel dukke ved navn miss Abigail Ardsley, og enhver, som læser aviser, kan fortælle Dem, at miss Abigail Ardsley har så mange syle, at det gør helt ondt at tænke på det, især når man selv slet ingen syle har. Frøken Abigail Ardsley har praktisk talt alle syle i hele verden, undtagen de få, der er i cirkulation.

Disse syle er efterladt hende af hendes papa, gamle Waldo Ardsley, som har hobet dem sammen i byens tidlige dage ved at købe hjørnegrunde meget billigt, inden folk indser, at disse grunde vil blive temmelig værdifulde senere hen til læskedrik-udsalg og cigarforretninger.

Det lader til, at Waldo er en meget excentrisk gammel knark, og er meget streng mod sin datter og aldrig vil lade hende gifte sig eller blot så meget som se ud, som om hun har lyst til at gifte sig, indtil hun omsider er så gammel, at hun ikke bryder sig en fjer om at gifte sig eller noget som helst andet og selv bliver meget excentrisk.

Ja, miss Abigail Ardsley bliver så excentrisk, at hun afskærer sig fra alle og enhver og især fra en mængde slægtninge, som

ønsker at leve af hende, og når nogen afskærer sig fra sådanne mennesker, bliver de sandelig anset for såre excentriske, især af slægtningene. Hun lever helt alene i det store hus med undtagelse af et par gamle tjenestefolk, og det er meget sjældent, at man ser noget til hende, og der går mange, mærkelige historier om hende.

Næppe er Lance McGowan havnet i haven, før han begynder at se sig om efter en vej ud. Og én vej, som han ikke ønsker at komme ud, er over muren igen, fordi han regner med, at Angie Okse og hans afsavede bestemt venter på ham i 54th Street. Så Lance kikker sig omkring for at se, om der er nogen vej ud af haven i en anden retning, og meget snart ser han et afsavet stikke op over muren med Angie Okses grimme fjæs bag ved, spejdende efter ham, og nu er Lance McGowan i en køn knibe og befinder sig ikke særlig godt ved situationen.

Så prøver Lance tilfældigt en dør i gavlen, og døren åbner sig øjeblikkeligt, og Lance McGowan iler ind og befinder sig i husets dagligstue. Det er en meget stor dagligstue med meget nydelige møbler alle vegne og oliemalerier på væggene og et stort bedstefar-ur, der går helt op til loftet, og statuer her og der. Ja, det er så nydelig og hyggelig en stue, at Lance McGowan er såre overrasket, da han venter at finde et regulært mystik-hus-værelse ligesom i biografen med spindelvæv her og der, alting ved at rådne op og måske Boris Karloff vandrende omkring og udstødende mærkelige lyde.

Men den eneste person i dette værelse synes at være en lille, gammel dukke, helt klædt i blødt hvidt; hun sidder i en lav gyngestol og filerer foran kaminen, hvor ilden brænder lystigt.

Nå, Lance McGowan er naturligvis lidt forbløffet over denne scene, og han regner med, at det bedste, han kan gøre, er at fylde munden på den gamle dukke, før hun begynder at skrige på pansere, men hun ser på ham og sender ham et blidt smil og taler til ham med en blød stemme som følger:

"God aften," siger den gamle dukke.

Lance kan ikke straks finde på noget svar på det, da det sandelig ikke er en god aften for ham, og dér står han og ser lidt fortumlet på den gamle dukke, da hun smiler igen og beder ham sætte sig.

Så det næste, Lance opfatter, er, at han sidder dér i en stol foran kaminen og danderer den nok så nydeligt med den gamle dukke, og naturligvis er den gamle dukke ingen anden end miss Abigail Ardsley. Yderligere synes hun ikke det fjerneste bestyrtet eller så meget som overrasket over at se Lance i sit hus, men så er Lance nu heller ikke af den slags fyre, der ser sådan ud, at det skræmmer hverken gamle dukker eller unge dukker, og især ikke, når han er pudset op.

Naturligvis ved Lance, hvem miss Abigail Ardsley er, fordi han ofte læser historier i aviserne om hende, og han regner altid med, at sådan en størrelse må være lidt blød, når hun afskærer sig fra alle og enhver, skønt hun har alverdens syle, og der sker så meget sjovt rundt omkring, men han er meget høflig imod hende, fordi han trods alt er gæst i hendes hus.

"De er ung," siger den gamle dame til Lance McGowan og ser ham ind i fjæset. "Det er mange år siden, at en ung mand er kommet gennem den dør. – Ak, ja," siger hun, "mange, mange år." Og så udstøder hun et dybt suk og ser så bedrøvet ud, at det rører Lance McGowans hjerte.

"Fem og fyrre år nu," siger den gamle dame med sagte stemme, som om hun taler med sig selv, "så ung, så smuk og så god."

Og skønt Lance ikke er i humør til at lytte til minder lige nu, opdager han, at han sidder og hører en meget patetisk kærlighedshistorie, fordi det ser ud til at miss Abigail Ardsley engang har været meget varm på en ung fyr, som ikke er andet end kontorist i hendes papas kontor.

Det lader til, efter det Lance McGowan får ud af det, at der ikke er spor i vejen med den unge fyr, som ikke kan kureres med en million dollars. Men miss Abigail Ardsleys papa er en gemen, gammel vaffel, og han vil ikke høre tale om, at hun har noget at gøre med en fattig fyr, så de vover ikke at lade ham vide, hvor højt de elsker hinanden.

Men det ser ud til at miss Abigail Ardsleys evigt-elskende unge fyr ikke er bange af sig. Og hver aften kommer han og besøger hende, efter at hendes papa lægger sig. Og hun lukker ham ind gennem den sidedør, Lance McGowan kommer igennem, og de sidder ved ilden og holder hænder og taler sagte og planlægger, hvad de vil gøre, når den unge fyr slår igennem.

Så lader det til, at miss Abigail Ardsleys papa har mavepine eller sådan noget en aften og ikke kan lukke et øje, så han kommer vandrende ned på jagt efter jamaica-ingefær og griber miss Abigail Ardsley og hendes evigtelskende unge fyr i et knustag, der ville sikre et mesterskab til enhver bryder, som kan lære det.

Nå, denne scene forekommer miss Abigail Ardsleys papa så frastødende, at han praktisk talt er stum et minut, og så beordrer han den unge fyr ud af sit liv i enhver henseende og

siger ham, at han ikke må formørke hans dør igen, især ikke sidedøren.

Men det lader til, at der nu raser en voldsom snestorm udenfor, og miss Abigail Ardsley beder og bønfalder sin papa om at lade den unge fyr blive i det mindste indtil stormen lægger sig. Men mr. Ardsley, der er sur både over den omfavnelse, han har været vidne til og sin mavepine, er meget hårdhjertet og får den unge fyr til at fordufte.

Næste morgen findes den stakkels unge fyr ved sidedøren så stivfrossen som et bræt, fordi det lader til at det uvejr, der raser, er snestormen i 1888, som er en meget berømt begivenhed i New Yorks historie, selv om Lance McGowan aldrig har hørt om den før og ikke tror på den, indtil han bagefter slår den op. Det ser ud til efter det miss Abigail Ardsley siger, og så vidt man kan regne ud, at den unge fyr er vendt tilbage til døren for at søge ly efter at have vandret om i stormen en stund, men på det tidspunkt har hendes far naturligvis stænget døren, og ingen hører den unge fyr.

"Og," siger miss Abigail Ardsley til Lance McGowan, "jeg taler aldrig til min papa igen, så længe han lever, og ingen anden mand kommer ind eller ud af dén dør eller nogen anden dør i huset, indtil Deres ankomst i aften, skønt," siger hun, "denne sidedør aldrig er låset i tilfælde af, at en sådan ung mand kommer og søger ly."

Så ser hun på Lance McGowan på en måde, der får ham til at spekulere på, om hun har hørt de afsavede i funktion, da Angie Okse og Spotte-Max knaldede løs på ham, men han er for høflig til at spørge.

Alle disse gamle minder får miss Abigail Ardsley til at føle sig elendig, og efterhånden begynder hun at græde, og hvis der er noget, Lance McGowan ikke kan tåle, er det en grædende dukke, selv om hun også er en gammel dukke. Så han begynder at opmuntre miss Abigail Ardsley og klapper hende på armen og siger sådan her til hende: "Ih," siger Lance, "det er sandelig en overraskelse at høre det om dørene her i huset, som er så lidt i brug. Min skat," siger Lance, "hvis jeg ved, at der er så smuk en dukke som Dem i nærheden og en ulåset dør, braser jeg ind hver aften. Så, så, så," siger Lance, "lad os drøfte sagerne og måske ta' os et lille grin sammen, for jeg kommer vist til at blive her lidt. Hør nu her, skat," siger han, "De har vel ikke noget drikkeligt i denne knejpe?"

Det får miss Abigail Ardsley til at tørre sine øjne og smile igen, og så trækker hun i en slags reb i nærheden, og ind træder en fyr, som ser ud til at være halvfems år gammel, og som synes såre overrasket over at se Lance der. Ja, han er så overrasket, at han faktisk vakler ud af stuen, da miss Abigail Ardsley har givet ham besked om at bringe noget vin og sandwiches.

Og den vin, han bringer, er sådan, at Lance McGowan halvt om halvt bestemmer sig til at sende nogle af sine fyre derover bagefter for at se, om der er mere i knejpen, især når han tænker på den uaflåsede sidedør.

Der sidder Lance med miss Abigail Ardsley og nipper til vinen og spiser sandwiches, og hele tiden fortæller han hende historier af den ene og den anden slags, og nogle af dem dæmper han lidt på, når han kommer i tanker om, at de måske er for vovede for hende, og efterhånden får han hende til at le hjerteligt.

Til sidst kan han regne ud, at Angie og hans afsavede ikke længere venter på ham udenfor, så han siger, han tror, han må gå, og miss Abigail Ardsley følger ham personligt til døren, og denne gang er det hoveddøren, og da Lance skal gå, kommer han til at tænke på noget, han engang har set i teatret, og han tager miss Abigail Ardsleys hånd og fører den til sine læber og giver den et stort kys, hvad der er meget overraskende for hende, men endnu mere for Lance McGowan, da han kommer til at tænke over det bagefter.

Der er ingen at se, da han træder ud på gaden, så han går hen til *Kolibri-Klubben*, hvor han får at vide, at mange borgere er såre ophidsede over hans fraværelse og spekulerer på, om han er i Luse-Knægtens sæk, for på dette tidspunkt er det almindeligt bekendt, at Angie Okse og hans medborgere fra Brooklyn er i farvandet.

Ja, nogen fortæller Lance, at Angie i øjeblikket er ovre i Hygge-Charleys lille smugkro i West 49th Street og giver omgange hele vejen rundt og praler af, hvorledes han har fået Lance McGowan til at springe over en mur, hvilket naturligvis lyder højst nedsættende om Lance.

Mens Angie stadig er ved at give omgange og stadig taler om at gøre Lance til en mur-hopper, går døren til Hygge-Charleys smugkro pludselig op. Ind træder en fyr med en skyder i hånden, og denne fyr sender fire kugler ind i Angie Okse, før nogen kan sige goddag.

Yderligere sender fyren en kugle i Spotte-Max og en kugle i Luse-Knægten, som stadig er sammen med Angie Okse, så inden man ved et ord af det, ligger Angie der, så død som et søm og Spotte-Max endnu mere død end Angie. Og Lusen laver

et farligt spektakel over en kugle i benet, og ingen kan huske, hvordan den fyr ser ud, som skyder på dem, undtagen et par stikkere, som erklærer, at fyren ser meget ud som Lance McGowan.

Så hvad sker næste morgen! Johnny Brannigan, detektiven, lægger hånd på Lance McGowan for af have skudt Angie Okse og Spotte-Max og Luse-Knægten, og der er stor henrykkelse i panserkredse, for på dette tidspunkt lægger aviserne stort pres på panserne og erklærer, at der er for megen lovløshed over alt og spørger, hvorfor nogen ikke bliver arresteret for noget.

Alle kan fortælle, at Lance vil blive alvorligt straffet og måske sendt til den elektriske stol, skønt han engagerer dommer Goldstein til sit forsvar, og dommer Goldstein er den sikreste sagfører i byen. Men selv dommer Goldstein må indrømme, at det ser skrapt ud, især da aviserne kræver retfærdighed og kalder Lance mange usmagelige ting.

Til sidst begynder Lance selv at blive bekymret over sin stilling, skønt en ubetydelighed som at blive anklaget for overlagt mord ikke plejer at genere ham, men det varer næsten to uger før de lader ham slippe ud mod kaution. Og i al den tid sidder Lance i spjældet, hvad der er højst ydmygende for så følsom en fyr som Lance.

Nå, da Lances sag kommer op, holder man alle vegne tre mod en på, at han vil blive kendt skyldig, og prisen går op til fem, da anklageren afslutter og har bevist ved hjælp af stikkerne, at nøjagtig klokken 24 den 5. januar træder Lance McGowan ind i Hygge-Charleys smugkro og skyder Angie okse, Spotte-Max og Luse-Knægten. Yderligere er der adskillige andre vidner, der påstår, at de har set Lance McGowan i nærheden af stedet ved

24-tiden, så da det bliver dommer Goldsteins tur til at begynde forsvaret er der mange borgere, som siger, at hvis bare han kan redde Lance fra den elektriske stol, er det enestående.

Det er helt sent på eftermiddagen, da dommer Goldstein rejser sig og ser sig om i retssalen, og uden nogen indledningstale til juryen, siger han således: "Kald miss Abigail Ardsley," siger han.

Til at begynde med er der ingen, der helt opfatter, hvem det er, dommer Goldstein kalder til vidneskranken, skønt navnet er alle bekendt; da træder en lille, gammel dukke ind i sort silkekjole, der næsten går til gulvet og en sort hat, der indrammer hendes hvide hår og ansigt.

Hun kommer ind i retssalen omgivet af så mange, gamle fyre, at man skulle tro, der var frikvarter på De Gamles Hjem, undtagen at de alle er klædt i svalehaler og knækflip, og bagefter viser det sig, at de er de største sagførere i hele byen, og at de alle repræsenterer miss Abigail Ardsley på den ene eller den anden måde, og at de er til stede for at overvåge, at hun bliver beskyttet især mod deres kolleger.

Aldrig har jeg set så megen bukken og skraben før i retssalen, som da hun træder ind i vidneskranken, og hendes sagførere griber hver sin stol og anbringer sig så tæt ved hende som muligt.

Nå, da alle endelig er faldet lidt til ro, taler dommer Goldstein således til hende: "Miss Ardsley," siger han, "jeg skal blot rette to-tre spørgsmål til Dem. Hav den godhed at se på anklagede," siger dommer Goldstein og peger på Lance McGowan, som han giver tegn til at rejse sig. "Genkender De ham?"

Den lille dukke kaster da et blik på Lance og nikker ja, og Lance smiler til hende, og dommer Goldstein siger: "Aflægger han visit hos Dem om natten den 5. januar?"

"Det gør han," siger miss Abigail Ardsley.

"Er der et ur i dagligstuen, hvor De modtager anklagede?" siger dommer Goldstein.

"Det er der," siger miss Abigail Ardsley. "Et stort ur," siger hun, "et bedstefar-ur."

"Lægger De tilfældigvis mærke til og husker De endnu, hvad klokken er på det ur, da anklagede forlader Deres hjem?"

"Ja," siger miss Abigail Ardsley, "den er nøjagtig 24," siger hun.

Nå, denne oplysning er en hel sensation, for hvis Lance forlader hendes hus klokken 24, kan man sige sig selv, at han ikke kan være i Hygge-Charleys smugkro fem blokke derfra i samme sekund, med mindre han er en tryllekunstner, og dommeren begynder at se meget strengt over sine brilleglas på panserne, og panserne begynder at skule til stikkerne, og jeg tør vædde fem mod en på, at de ønsker, at de aldrig var født. Yderligere ser anklageren ud, som om han er pinligt berørt, og juryens medlemmer mumler til hinanden, og øjeblikkelig siger dommer Goldstein, at han foreslår, at sagen mod hans klient hæves, og dommeren siger, at han er positiv over for dette forslag, og han siger også, at det er på høje tid, panserne i denne by lærer at være lidt omhyggelige med, hvem de arresterer for mord.

Så der står Lance så fri som nogen, og da han er ved at forlade retssalen, standser han ud for miss Abigail Ardsley, som stadig sidder i vidneskranken omgivet af sine talerør, og han

trykker hendes hånd og takker hende, og bagefter fortæller nogen mig, at miss Abigail Ardsley siger til Lance med sagte stemme således: "Jeg venter Dem igen en aften, unge mand," siger hun.

"En aften, min skat," siger Lance, "klokken 24." Og alle siger, at det sandelig er vidunderligt, at en dukke så rig som miss Abigail Ardsley træder frem i retfærdighedens navn for at frelse en fyr som Lance McGowan fra en uretfærdig dom.

Men det er naturligvis bedst for Lance, at miss Abigail Ardsley ikke forklarer i retten, at da hun kommer sig efter chokket over at finde sin evigt-elskende unge fyr frosset ihjel, stopper hun alle urene i huset på det klokkeslæt, da hun ser ham sidst, så i femogfyrre år er den altid 24 i hendes hus.

En fin tjans

En gloende varm morgen står jeg foran Hotel Mohican, New London, Connecticut, og grunden til, at jeg befinder mig et så overraskende sted, er noget, der er egnet til at gøre en lang historie ikke så lidt længere.

Det går tilbage til et par nætter før, da jeg kommer gående op ad Broadway og løber på Tyve-Sam, der er billetgrosserer, og som ser ualmindelig syrlig ud på forsiden – men selv når Tyve-Sam tilsyneladende er i godt humør, kan man ikke påstå, det ligefrem lyser ud af fjæset på ham.

Nå, Sam er en af mine gode gamle venner, og det sker nu og da, at jeg giver ham og hans sjak en håndsrækning, når det kniber i den ene eller anden retning, så jeg hilser hjerteligt på Sam, og han standser op, og der udvikler sig følgende samtale:

"Nå, hvordan skær den, Sam?" siger jeg, skønt det naturligvis rager mig en fjer, hvordan den skær for ham. "Noget kan tyde på at du er uvenner med én eller anden?"

"Nej," siger Sam, "jeg er ikke uvenner med nogen, da jeg aldrig har været uvenner med nogen i hele mit liv, måske lige bortset fra Society-Max, og selvfølgelig ved alle, at jeg har enhver rimelig grund til at være uvenner med Max, når man husker, hvordan han opfører sig overfor mig."

Og hvad Tyve-Sam siger, har sin rigtighed, for Society-Max gør simpelthen det, at han snupper Sams pige her for et par år siden og gifter sig med hende, inden Sam kan tælle til ti.

Strikken hedder Sonia – og bor oppe i Bronx, og Sam og hun har været forlovet lige siden det år, da Dempsey og Firpo kæmpede, og det er afgjort hans mening at gifte sig med hende,

lige indtil Max dukker op. Der er ganske vist mange, der senere hævder, at Max i virkeligheden gør Sam en tjeneste ved at gifte sig med Sonia, da hun så småt er begyndt at blive fed, sådan pletvis, men ikke desto mindre nager det Sams hjerte, især når han tænker på, at Sonias papa til alles overraskelse stikker det unge par 20.000 i sedler, et beløb som ingen djævel nogensinde drømmer om, han er i besiddelse af, men Sam mener, at Max på en eller anden måde har skaffet sig en staldfidus om disse stakater, og han beskylder derfor Max for at have udnyttet situationen på unfair måde.

"Men det er alligevel ikke Society-Max, der får mig til at se sur ud dennegang," siger Tyve-Sam, "skønt alle naturligvis ved, at jeg har svoret på at rive ørerne af ham, næste gang jeg falder over ham. Når jeg skal være ærlig, så har jeg ikke skænket Maxie en tanke i det sidste årstid, skønt det er kommet mig for øre, at han behandler stakkels Sonia elendigt ovre i Cincinnati, efter at han har brugt medgiften. Han tæver hende rent ud sagt – skønt det ikke er utænkeligt, at hun kan trænge til en lille omgang nu og da, og til sidst stikker han af fra hende."

"Nej, hvad der nager mig," siger Sam, "er, at jeg i morgen bliver nødt til at rejse op til en by, der hedder New London, og som ligger oppe i Connecticut og tage mig af en lille forretning dér."

"Hør, Sam," siger jeg, "hvad pokker kan der være at lave i sådan en by?"

"Åh," siger Sam, "der skal være en stor kaproning mellem Harvard og Yale. Det foregår i New London hvert år, og det skal – efter hvad jeg læser i bladene – være meget interessant – men grunden til, at jeg er ked af at rejse til New London er, at jeg har

glædet mig til at tilbringe en weekend på min farm ovre i New Jersey for at kigge lidt på, hvordan løgene står. Efter at jeg har købt den farm, kan jeg næsten ikke vente til det bliver lørdag, så ivrig er jeg efter at komme over at se, hvordan løgene står."

"Men det er en mægtig fin kaproning i år," siger Tyve-Sam, "og jeg har en masse gode billetter, og jeg er sikker på, at der er plenty med gryn til mig deroppe, og jeg har altid sagt: Forretning først, siden fornøjelser. Forresten," siger Sam, "har du nogensinde været til kaproning?"

Jeg indrømmer, som sandt er, at de eneste væddeløb jeg har overværet, er dem, der løbes på grønsværen, eftersom jeg foretrækker den slags væddeløb, der er ordnet på forhånd, og nogle af dem er faktisk temmelig skrappe i den henseende, hvis jeg skal sige min ærlige mening, og jeg er i grunden slet ikke tilhænger af den slags ting, med mindre jeg da har noget i klemme, men Sam siger, at den slags væddeløb på ingen måde kan sammenlignes med dem, han taler om.

"Personlig har jeg ganske vist aldrig overværet sådan et løb," siger Sam, "men så vidt jeg forstår, foregår det på den måde, at et vist antal studenter fra Yale og fra Harvard uden en trevl på kroppen tager plads i nogle robåde og ror og ror og ror, indtil tungen hænger ud af halsen på dem, og de er halvdøde alle sammen. Hvorfor de skaber sig sådan, har jeg ingen anelse om," siger Sam, "jeg er for gammel til at prøve på at finde ud af, hvorfor disse studenter frivilligt foretager sig den slags ting."

"Men," siger Sam, "kaproning skal være en mægtig sport, og der er altid masser af forretning deroppe i New London, Connecticut, når de foregår, og jeg vil gerne have, at du tager derop med mig og Benny South Street og Leverlæbe. Det er ikke

umuligt, du også kan redde dig et par skillinger, så du er så velkommen som blomsterne i maj."

Så står jeg altså foran Mohican hotellet i New London, Connecticut, sammen med Tyve-Sam, Benny South Street og Leverlæbe, der er Sams bedste medarbejdere, og over alt er der masser af interessante ting at se på, og hele tiden myldrer det ind og ud af hotellet med studenter fra Harvard og Yale, og de promenerer også frem og tilbage i tætte stimer foran hotellet og laver grin og halløj både på den ene og den anden måde.

Nå, da vi har stået og solgt billetter i et par timer, og det er blevet hen på eftermiddagen, går Benny ind i hotellets forhal for at købe cigaretter, og lidt efter kommer han meget ophidset tilbage og siger:

"Hør," siger Benny, "der er en fyr, der står derinde med hånden fuld af granater og tilbyder at holde 3 mod 1 på, at Yale vinder. Han siger, han er i besiddelse af 15.000 stærke, som han er villig til at sætte ind."

"Er der nogen, der ryger cigaren?" siger Sam.

"Ikke mange," siger Benny. "Efter alt at dømme er det mest Yalefolk. Handicapperne, jeg har talt med, har dem på vinderlisten, så Harvardfolkene er naturligvis ikke interesseret i fyrens forretninger, men," siger Benny, "han står altså derinde og tager væddemål 3 mod 1."

"3 mod 1," siger Sam hen for sig, "3 mod 1? Hva'? Det er en fin tjans."

"Det er en mægtig tjans," siger Leverlæbe.

Nå, Sam står stadig der, som om han er hensunket i dybe tanker, og også Benny synes at være helt væk i det, ja, selv gamle Leverlæbe ser ud til at tænke så dybt, og lidt efter opdager jeg

sandelig også, at selv jeg står og tænker mig om, og til slut siger Sam:

"Jeg kender ikke noget til kaproning," siger Sam, "og det er muligt, at Yale er sikker vinder, men når det drejer sig om menneskelige væsener, er 3 mod 1 udelukket. Ja," siger Sam, "jeg har for længe siden regnet ud, at alt her i livet faktisk er 6 mod 5, og under alle omstændigheder," siger han, "så spørger jeg bare, hvordan nogen kan lade sådanne odds ligge ubenyttede hen? Jeg tror, at jeg i al beskedenhed vil være med i denne forretning, hvordan med dig Benny?"

"Jeg vil også nappe en bid," siger Benny South Street, "jeg vil aldrig tilgive mig selv, hvis jeg lod en sådan chance ryge, og Harvarderne går hen og vinder."

Nå, vi går så ind i forhallen og træffer der en stor gråhåret fyr i hvid jakke og med hvide bukser – midt i en flok andre fyre, og han har begge hænder fulde af stakater. Jeg hører nogen sige, at han er en af de rigtig gammeldags Yalefolk, og han siger med høj røst:

"Hør," siger han, "hvad er der i vejen med jer fra Harvard? Er I bange, eller er I helt til rotterne? Hvis I er helt til rotterne, så vil jeg tage jeres indskud og lade jer betale i rater, men," siger han, "tag et væddemål med mig, det er det hele, bare væd med mig."

Jeg står selv og får lyst til at lade fyren tro, at jeg er en Harvardmand, og vove et gevaldigt indskud, men jeg er bange for, at han vil forlange et eller andet bevis på, at jeg virkelig er fra Harvard, så jeg holder mig i baggrunden og betragter Tyve-Sam, der baner sig vej gennem mængden med et par store sedler i hånden, og Benny South Street er lige i hælene på ham.

"Jeg er ikke bange for at sætte en slat på Harvarderne," siger Sam og rækker pengene over til fyren.

"Tak, min ven," siger den gråhårede, "men jeg tror ikke, vi kender hinanden. Hvem vil De have til at opbevare indskuddet?"

"Behold det bare selv, mr. Campbell," siger Tyve-Sam. "Jeg kender Dem godt, selvom De ikke kender mig, og jeg vil med glæde betro Dem mine penge, og hvad mere er: min ven her, der også vil holde på Harvard, vil ligeledes sætte en ære i at stole på Dem."

Så siger den gråhårede fyr, at både Tyve-Sam og Benny South Street er inde på 3-1, og han takker dem igen, og så går vi atter udenfor. Sam forklarer, at han godt kender fyren, der ikke er nogen anden end mr. Hammond Campbell, som i enhver henseende er en meget betydningsfuld personage, og som har mere kasse end onkel Sam har gæld. Ja, Sam synes at føle sig i højeste grad glad og beæret over at have et væddemål i gang med mr. Hammond Campbell, skønt mr. Campbell tager deres indskud, som om han synes, glæden helt er på hans side, forekommer det mig.

Nå, vi fortsætter med at gøre vort arbejde med billetterne, men hverken Sam eller Benny synes længere at lægge deres sjæl i arbejdet, og med små mellemrum ser jeg, de smutter ind i forhallen, og det ser ud til, at de stadig napper lidt tilbud på 3-1, og det ender med, at jeg selv smutter ind og vover et lille nap på små tyve stærke, eftersom jeg regner med, at hvad der er godt for Sam, også må være godt for mig. Nå, Tyve-Sam går altid omkring med lidt kontanter på sig, og ingen vil påstå, at Sam er smålig, når det kommer an på at sætte noget ind på en sag, og

lidt efter lidt er han oppe på et tusind dask på Harvarderne, og Benny South Street har fire store sedler ude at svømme, og selv gamle Leverlæbe bliver svag i koderne og slipper en seddel, og det er ikke ret tit, man kan få ham til at sætte bare én dollar på, at han selv er i live.

Og hertil kommer, at mr. Hammond Campbell siger, at vi omtrent er de eneste fyre i hele byen, der tager hans væddemål, og at vi derfor burde tildeles en doktorgrad ved universitetet, fordi vi er så loyale, men naturligvis er vi ikke helt så loyale med hensyn til dette 3-1 væddemål, som han tror. Til slut siger mr. Campbell, at han må gå ud og spise frokost, men hvis vi skulle få lyst til flere væddemål, kan vi finde ham om bord på hans yacht *Hibiscus*, der ligger ude på floden, og måske vil han strække sig så langt som til 3½ mod 1.

Så går jeg ind i hotellet og får mig lidt at spise selv, og netop som jeg kommer ud i forhallen, er der en nysseligt udseende strik lige foran mig, der ved et uheld uden at opdage det taber sin taske, som hun bærer under armen. Naturligvis samler jeg den op, men da adskillige mennesker ser mig gøre det, kalder jeg på den unge strik, og da hun vender sig om, rækker jeg hende tasken, og hun er meget taknemmelig. Ja, hun takker mig rigtigt mange gange, og pludselig siger hun til mig:

"Undskyld," siger hun, "men er De ikke en af de herrer, som jeg så vædde med min papa, om at Harvard ville vinde kaproningen?"

"Jo," siger jeg, "og hvad mere er: vi vil blive ved med det," for siger jeg, "en af mine venner ved navn Tyve-Sam overvejer i dette øjeblik at telegrafere hjem efter 1000 stærke til, da han ønsker at acceptere Deres fars generøse tilbud på 3½ mod 1."

"Åh," siger den unge dame. "Gør det ikke! De kaster bare Deres penge bort; Harvard har overhovedet ingen som helst chance for at vinde løbet. Min far tager aldrig fejl, når det gælder kaproninger. Jeg ønsker bare, han ville gøre det i dag."

Og dermed sætter hun sig ned i en stol i forhallen og begynder at græde, huh-huh, så mascaraen løber hende ned ad kinderne, og naturligvis bliver jeg temmelig forvirret ved denne situation, da jeg er bange for, at en eller anden kan få den opfattelse, at hun er min steddatter, og at jeg er ond mod hende.

"Jeg skal sige Dem," siger hun så. "En ung mand, jeg sætter meget, meget stor pris på, hører til Harvardholdet, og da jeg for et par uger siden siger til ham, at min far siger, Yale absolut må vinde, bliver han meget vred og siger, hvad min papa kender til det, og Quintin bliver vredere og vredere, og vi kommer op at skændes, og Quintin siger rent ud, at hvis Harvard taber, vil han aldrig, aldrig mere se mig, så længe han lever. Og Quintin er meget stædig og ufornuftig, og livet er ikke meget værd for mig nu."

Nå, hvem andre end Sam kommer forbi i det samme, og han bliver naturligvis meget forbavset over denne scene, så jeg forklarer ham sagens sammenhæng, og Sam bliver i allerhøjeste grad rørt og meget velvillig, for jeg må sige én ting om Sam, han har et meget blødt hjerte, når det drejer sig om donnaer, der er i vanskeligheder.

"Godt," siger Sam, "jeg vil sandelig selv blive meget glad ved at se Harvard vinde, og," siger han, "jeg er netop ved at foretage nogle forsigtige forespørgsler hist og her for at undersøge, om

der skulle være nogen mulighed for at gøre noget hos Yalerne, så vi kan hjælpe lidt på resultatet."

"Men," siger Sam, "der er det med disse studentermatcher, der er næsten altid lige chancer, skønt jeg ikke kan se, hvorfor det skulle være nødvendigt. Under alle omstændigheder," siger han, "så ser det ikke ud, som om der er nogen mulighed for at lave fiksfakserier med Yalerne, men tør nu bare Deres øjne, lille frøken, det er ikke udelukket, at gamle Sam kan finde på ét eller andet."

Da hun hører dette, holder hun op med at tude, og det glæder mig i allerhøjeste grad, for der er intet, jeg hader og afskyr mere end at se en pige tude, og så ser hun op på Sam med et tårevædet smil og siger til ham:

"Åh, tror De virkelig, De kan finde på noget, så Harvard vinder?"

Se, naturligvis er Sam overhovedet ikke i stand til at afgive nogen løfter i så henseende, men han er af den slags, der er parat til at sige alt muligt til et pigebarn, der er i vanskeligheder, bare for at glæde hende et øjeblik, så han siger til hende:

"Tja, hvem véd?" siger Sam. "Det er der virkelig ingen, der kan sige noget om. Men hold i hvert fald op med at tude, så skal gamle Sam se, hvad der kan gøres."

Og dermed giver Sam den unge dame et klap på ryggen, så hun næsten taber vejret og overhovedet ikke længere er i stand til at tude, selvom hun gerne ville, og hun rejser sig op og går meget lykkelig bort, men inden hun går, siger hun:

"Jeg har hørt nogen sige, at I må vide noget, for ellers ville I ikke sætte så mange penge på Harvard," siger hun. "Jeg er

meget glad over, at jeg tog mod til mig og henvendte mig til jer. Det vil være vidunderligt for Quintin og mig, hvis I kunne hjælpe Harvard til at vinde, skønt det vil koste min papa mange penge, men kærlighed er mere end guld," siger hun.

Personligt mener jeg, det er galt af Sam sådan at give en ung dame håb om noget, han ikke kan garantere, men Sam siger, at han i virkeligheden ikke har lovet hende noget, og han ser sådan på det, at hvis han kan bringe lidt glæde ind i en andens liv lige meget på hvad måde, så er den mægtig fin, og under alle omstændigheder regner han ikke med, at vi nogensinde vil få donnaen at se igen, så hvad betyder det hele? Nå, jeg kan ikke se, at det hele rager mig en fjer, men under alle omstændigheder er jeg glad over, at hun er dampet af, så vi kan begynde at gøre lidt forretninger med at sælge billetter igen.

Den store kaproning mellem Harvard og Yale finder sted tidligt om aftenen, og på det tidspunkt, hvor bådene skal starte, kan man se alt, hvad der kan krybe og gå, vandre ned i retning af floden. Man kan se unge fyre med håret sat op til narrestreger og mange dejlige skattepiger, udstafferet med blå og røde blomster og gamle fyre i sportsbukser og flade stråhatte, og man kan se gamle harper liste af sted, som om de havde ondt i fødderne, og der er al god grund til at tro, at de også har det.

Nå, der er ingen vej uden om – Sam vil pludselig også se denne kaproning, så vi går ned til jernbanestationen for at tage toget, som vi har solgt billetter til hele dagen, men da vi kommer derned, er toget allerede ved at sætte sig i gang, så Benny siger, at der ikke er andet at gøre end gå ned til havnen

og se, om vi kan hyre en eller anden båd, som kan sejle os ud på floden.

Men da vi kommer ned til havnen ser det ud til, at overhovedet alle både er hyret og ude på floden, men vi finder en gammel fyr med et pjusket hageskæg, der sidder i en lille skrøbelig motorbåd ved kajen, og denne gamle fyr siger, han er villig til at færge os ud på floden for en dollar pr. snude.

Personlig er jeg ikke meget glad for at sejle, og Sam, Benny og gamle Leverlæbe er så sandelig heller ikke, men Sam er så opsat på at se løbet, at vi jumber ned i båden, og den gamle fyr sejler os så ud på floden, der synes at være helt overfyldt med både af alle mulige slags pyntet med flag, vimpler og hist op og her ned og med folk, der promenerer frem og tilbage på dækkene.

Alle må indrømme, at det er et pokkers flot syn, og jeg begynder at sætte pris på at være med, navnlig da Benny fortæller, at disse størrelser på bådene er meget fine folk, og at de er adskillige millioner værd. Benny South Street udpeger mange af de store, hvide yachts og fortæller, at det er privatfolk, der ejer dem, og hvad det koster at holde disse private yachts i gang, noget som vi synes er både synd og skam, når man tænker på, hvor mange mennesker i verden, der hele tiden må være på tæerne for at skaffe stakater nok til frokosten.

Benny taler ofte om den slags ting, og mange gange tænker jeg på, om han på bunden af sit hjerte skulle være en slags anarkist. Vi tøffer ind under en stor bro og ud i en slags allé af både, og Benny fortæller, at vi nu befinder os ved målpladsen, og at Harvarderne og Yalerne skal ro ad denne allé for at komme til målet, og at det er på dette sted, de har tungen hængende ud af halsen, og næsten alle sammen er halvdøde.

Nå, det ser ud til, at vi er i vejen for nogen, eftersom en masse fyre fra de forskellige både begynder at hyle op og true ad os med knyttede næver, og det er i sandhed sundt for dem, at vi ikke er i nærheden af dem, men den gamle skægabe holder tøftøffen i gang og smutter ud og ind mellem de store både, indtil vi kommer til et sted, ca. 100 meter fra målstedet, og hvor vi har det aller bedste overblik over løbet.

Vi glider forbi en stor båd, som Benny siger tilhører en privatmand, og som har en lille stige ragende et stykke ned under vandet, da Sam pludselig opdager, han har våde fødder, og da han kigger ned, ser han, at motorbåden er halvt fyldt med vand, og at båden faktisk er ved at synke.

Nå, det er fanden til situation, og naturligvis giver Sam hals og ønsker at få at vide, hvad slags befordring det er, vi betaler for, og så begynder det at gå op for den gamle skægabe, at båden tager vand, og at vi synker, og det ser ud til, at han er ved at blive temmelig paf, navnlig da vandet begynder at slikke ham under hageskægget.

Så styrer han båden hen til yachtens trappe, og vi redder os alle op – også den gamle skægabe, og lige i det samme giver motorbåden et sidste snøft og går til bunds. Det sidste jeg ser af den, inden den forsvinder i dybet, er navnepladen i bagenden, og der står "*Min egen Unge*".

Sam fører an op ad trappen til dækket, og hvem andre møder han der end mr. Hammond Campbell i egen høje person, og hvem andre ser vi ved hans side end vores lille donna, jeg taler med i forhallen, og til at begynde med tror mr. Campbell, at vi er kommet ud for at acceptere hans tilbud 3½ mod 1, og han

bliver temmelig gnaven, da det går op for ham, at dette ingenlunde er tilfældet, men at vi bare er ofre for et uheld.

Hvad den unge dame angår, hvis navn viser sig at være Clarice, så stirrer hun på Sam og mig med store, spørgende øjne, men vi får ikke nogen chance for at komme med forklaringer, før tingene begynder at udvikle sig.

Vi ser adskillige herrer og damer ombord på yachten, og det er virkelig såre lystigt at se dem vandre leende og snakkende rundt på dækket, men pludselig begynder Sam at stirre på en fyr og en pakke, der står og læner sig over rælingen i dyb samtale uden at skænke det, der foregår rundt om dem, en tanke.

Fyren er en høj, mørkhudet ung mand med et lille overskæg, hvide flonelsbukser og blå jakke med gule messingknapper og hvide sko, og han ser i sandhed meget udenlandsk ud. Dukken er ikke netop ung, snarere midaldrende, måske lige med en streg til den rigtige side, og hun ser ikke så tosset ud for så vidt, hvis man da ellers bryder sig om dukker med gråt hår, noget jeg personlig ikke er særlig vild efter.

Jeg står så tæt ved siden af Sam, at jeg kan høre ham trække vejret tungt, mens han stirrer hen på fyren og pakken, og til slut ser den mørkhudede fyr op og får øje på Sam, og da Sam springer løs på ham, gør fyren hurtigt omkring og spæner, alt hvad han kan i den modsatte retning hen ad dækket, men lige inden han stikker af, går det op for mig, at det er ingen anden end Society-Max.

Naturligvis overrasker det mig til en vis grad at finde Society-Max som tilskuer ved en kaproning mellem Harvard og Yale, eftersom jeg ikke regner med, at sådan en fyr er interesseret i

den slags, skønt på den anden side kommer jeg i tanke om, at Max engang har været livredder på Coney Island, hvor Sonia ser ham første gang og dermed er tabt for Sam *for ever*. Så jeg kommer til at tænke på, at Society-Max måske alligevel ikke er så uinteresseret i livet til søs.

Naturligvis vækker denne komedie med Tyve-Sam på vild jagt efter Max rundt på dækket stor overraskelse hos alle, undtagen hos Benny South Street, gamle Leverlæbe og mig, som kender grunden. Og mr. Campbell udtaler ønsket om at få at vide, hvad slags leg dette er, især efter at de har været dækket rundt et par gange med Maxie foran, men ingen af os føler os kaldet til at fremkomme med en forklaring.

Til slut bliver alle grebet af sportsånden, skønt ingen aner, hvad jagten drejer sig om, og de kommer med opmuntrende tilråb til de to løbere, af hvilke Max synes at være favorit.

Der er absolut ingen tvivl om, at Max er den bedste sprinter, navnlig fordi Sams bukser er dyngvåde fra vandgangen, så han må slæbe ekstra vægt, men Sam er ikke desto mindre mægtig til at bruge stikkerne, og da de er begyndt på tredje runde, er det klart, at han haler godt ind på Max.

Hver gang de passerer den gråhårede pakke, som Maxie står og taler med, da vi kommer ombord på skuden, råber hun: "Hvad er der los, Max?" Og "Hvor skal du hen, Max?" og andre lige så trivielle spørgsmål i sådan et øjeblik, men Max får aldrig en chance til at svare, da han må spare alt sit vejr for at kunne holde spidsen, og heller ikke Sam gør holdt for at snakke, men fortsætter den vilde jagt med et meget beslutsomt udtryk i det milde åsyn.

Men pludselig begynder alle både at fløjte og tude, og det ser ud til, at den store kaproning mellem Harvard og Yale nu nærmer sig sin afslutning.

Og alle ombord på yachten farer over til den ene side af rælingen for at kigge, og det er netop den side, hvor falderebet befinder sig. Men jeg er alt for interesseret i Sams forfølgelse af Society-Max til at lægge mærke til kaproningen, og da de er kommet rundt på dækket femte eller sjette gang, kan jeg se, at Sam vil ha' Max i løbet af de næste spring, da Society-Max pludselig løber lige ned ad falderebet og springer ud i floden, og han gør det så hurtigt, at ingen – bortset fra Sam og mig og den gråhårede pakke – synes at lægge mærke til det, og jeg er den eneste, der lægger mærke til, at konen nok så nydeligt dejser om på dækket i samme øjeblik, Maxie forsvinder i bølgerne.

Naturligvis er der ikke tid til at kere sig om besvimede pakker, så Sam og jeg styrter hen til rælingen og kigger ned for at se, hvor Maxie bliver af, men han kommer ikke op lige med det samme, og jeg husker, jeg har hørt, at han er mægtig til at dykke, fra dengang han var livredder, så jeg regner med, at han vil holde den gående under vandet, indtil han er nogenlunde udenfor Sams rækkevidde, så Sam ikke kan ramme ham med noget, som f.eks. et lille hagl fra hyldebøssen.

Nu har Sam tilfældigvis ingen hyldebøsse på sig, men det kan Society-Max naturligvis ikke vide, for efter al sandsynlighed husker han fra tidligere tider, at Sam meget ofte går rundt med sådan en genstand i bukselommen, i New York da i hvert fald, så jeg går ud fra, at Society-Max ønsker at være på den sikre side.

Under alle omstændigheder ser vi ikke så meget som et hår af ham, og i mellemtiden er ophidselsen over kaproningen steget så frygteligt, at jeg helt glemmer Society-Max og prøver på at få et kig ud på floden.

Men alt, hvad jeg husker, er, at jeg ser Clarice kysse Tyve-Sam lige midt på trynen og hoppe op og ned helt ude af flippen, idet hun råber, at hun hele tiden har vidst, at Sam ville finde på et eller andet for at få Harvard til at vinde, skønt hun i øjeblikket overhovedet ikke aner, hvordan han bærer sig ad, alt imens mr. Hammond Campbell bruger et sprog, der er værre end det, Sam benytter, da han er efter Society Max, og mr. Campbell råber op om, at han aldrig i sine livskabte dage har set mage til sådan en kaproning. Så kommer jeg til at tænke på den gråhårede pakke og går over og samler hende op, og hun er sådan halvvejs kommet til sig selv, da jeg hører hende sige:

"Max, åh sødeste, kæreste Max."

Lidt senere tager mr. Campbell Sam med ind i en kahyt og betaler alt, hvad vi har til gode fra væddemålene, og så giver han sig til at spørge Sam ud om Society-Max, og da Tyve-Sam forklarer, hvad Max er for en frygtelig sjover, og hvad han har gjort ved Sonia og alt det der, så rækker mr. Campbell Sam fem store sedler ekstra og siger til ham:

"Det skal De ha'," siger han, "fordi De har hindret min søster Emma i at gøre sig selv til grin. Hun samler denne Max op et eller andet sted i Europa, hvor han optræder som en slags russisk adelsmand, og det er meningen, hun skal giftes med ham i næste uge, skønt af det, De fortæller, kan jeg regne ud, at det vil være bigami for hans vedkommende. Forresten," siger

mr. Campbell, "ikke at det gør nogen forskel, men jeg gad nok vide, hvad der blev af fyren?"

Jeg selv undrer mig også over dette, ikke fordi det rager mig en fjer, hvad der er blevet af Maxie, men jeg opdager ikke noget før hen på aftenen, da jeg står inde på Western Unions telegrafstation i New London, Connecticut, for at sende et telegram fra Sam til den fyr, der passer hans farm i New Jersey, og som Sam beder om endelig at passe godt på løgene, da jeg pludselig hører en journalistsnude stå og snakke om kaproningen.

"Ja," siger denne joumalistsnude, "Yalerne fører med en bådslængde op til de sidste 100 meter og synes at være absolut sikre vindere, da nr. 6 i deres båd pludselig rammer noget ude i vandet med sin åre, som knækker, hvad der naturligvis bringer hele holdet ud af takten, så Harvarderne kan se deres snit til at smutte forbi og vinde. Det er det mest fantastiske uheld, der nogensinde er sket i historien," siger han.

"Nå," siger snuden, "naturligvis har man før hørt om en brækket åre i en kaproning, men hvad nummer 6 fortæller, er, at han rammer hovedet på en fyr, som pludselig dukker op af vandet lige ved siden af Yalebåden, men som forsvinder, efter at åren har ramt ham.

For mit vedkommende," siger snuden, "mener jeg, at denne nr. 6 har set syner, hvis ikke kystvagtbåden, der ligger nede ved mållinjen, netop indrapporterer, at den har samlet en fyr op, som nok synes at være levende og O.K., men som har en mægtig bule oven i nødden."

Jeg ser tilfældigvis ikke noget til Sam før hen på efteråret, da jeg render på ham inde hos Mindy på Broadway, og Sam siger

da til mig:

"Hør," siger han, "du husker jo nok den succes, jeg har med den lille tulle, der tror, jeg har noget at gøre med, at Harvard vinder over Yale? Og så modtager jeg netop et brev fra hende forleden," siger Tyve-Sam, "hvori hun spørger mig, om jeg ikke kan gøre noget for hende i anledning af en fodboldkamp, som Harvard skal spille mod Dartmouth i næste måned."

Brudte løfter

En dag sender en vis person ved navn dommer Goldfobber, som er sagfører af profession, bud til mig om, at han ønsker at se mig på sit kontor på nedre Broadway, og skønt jeg i almindelighed ikke sætter pris på nogen del af en sagfører, så forholder det sig sådan, at dommer Goldfobber er en af mine venner, så jeg ta'r hen og snakker med ham.

Naturligvis er dommer Goldfobber ikke dommer og har aldrig været dommer, men han kaldes dommer, fordi det glæder ham, og alle ønsker altid at glæde dommer Goldfobber, da han er en af de sikreste sagførere i denne by og har reddet forskellige borgere ud af flere fæle kniber, end man ville tro muligt. Han er vidunderlig til at holde borgere fra at komme i spjældet og en ren tryllekunstner, når det drejer sig om at få dem ud af spjældet, hvis de er i det.

Rent personligt har jeg aldrig brug for dommer Goldfobbers juridiske bistand, da jeg til enhver tid er en lovlydig borger, og jeg er en stor modstander af fyre, der overtræder loven, men jeg har kendt dommeren både fra det ene og det andet sted i mange år. Jeg kender ham fra natklubberne og andre fælder, for dommer Goldfobber er af den slags fyre, som elsker at mænge sig med folk på disse steder, da han redder sig mange juridiske sager dér og undertiden en pæn dukke.

Nå, da jeg besøger dommer Goldfobber, tager han mig ind i sit private kontor og ønsker at vide, om jeg kan komme i tanker om et par fortjenstfulde fyre, som er arbejdsløse, og som vil sætte pris på et arbejde, og i så tilfælde, siger dommer Goldfobber, kan han tilbyde dem en første klasses stilling.

"Naturligvis," siger dommer Goldfobber, "er det ikke fast arbejde, ja, det er kun stykarbejde, men vedkommende må være overordentlig pålidelige personer, som man kan stole på i en knibe. Det er udenbys arbejde, som kræver takt, og," siger han, "noget mod."

Nå, jeg skal lige til at sige til dommer Goldfobber, at jeg ikke holder fæstekontor, fordi jeg kan mærke på den måde, han siger, at vedkommende må være personer, som man kan stole på i en knibe, at en knibe vil være tilbøjelig til at dukke op når som helst, og jeg bryder mig ikke om at styre mine venner mod en knibe.

Men da jeg rejser mig for at gå og kikker ud ad vinduet, kan jeg se Brooklyn i det fjerne på den anden side floden, og ved synet af Brooklyn kommer jeg til at tænke på visse personer derovre, som jeg kan regne ud må lide stærkt under arbejdsløshedssituationen. Jeg kommer til at tænke på Harry Hest og Spanske John og Lille Isadore, og grunden til, at de lider under arbejdsløshedssituationen, er, fordi hvis ingen arbejder og tjener penge, er der ingen, de kan plyndre.

I hvert fald nævner jeg sluttelig disse personers navne til dommer Goldfobber, og yderligere taler jeg godt for deres pålidelighed i en knibe og for deres mod, skønt jeg ikke med god samvittighed kan anbefale dem for takt, og dommer Goldfobber er henrykt, da han ofte har hørt om Harry Hest og Spanske John og Lille Isadore.

Han beder mig om deres adresse, men selvfølgelig er der ingen, der nøjagtigt ved, hvor de bor, fordi de ikke bor noget særligt sted. Men jeg fortæller ham om et vist sted i Clinton Street, hvor han kan opspore dem, og så forlader jeg dommer

Goldfobber af skræk for, at han skal bede mig sende bud til disse personer, for hvis der er nogen i hele verden, som jeg ikke vil sende bud til eller have nogen forbindelse med i nogen måde, skikkelse eller form, så er det Harry Hest og Spanske John og Lille Isadore.

Jeg hører ikke mere om sagen i adskillige uger, men en aften, da jeg sidder i Mindys restaurant på Broadway, hvem andre dukker så op end de tre omtalte herrer, og jeg bliver så overrasket, at jeg er ved at få maden i den gale hals.

Men de synes helt venligsindede, og Harry Hest slår mig på ryggen, for at jeg ikke skal blive kvalt, og skønt han slår så hårdt, at han er ved at brække rygraden på mig, betragter jeg det alligevel som en venskabelig handling, og da jeg atter er i stand til at tale, siger jeg som følger til ham:

"Nå, Harry," siger jeg, "det er et privilegium og en fornøjelse at se dig igen. Vil I ikke sidde her?"

"Nej," siger Harry, "vi leder efter dommer Goldfobber. Har du set ham i farvandet for nylig?"

Nå, den tanke, at Spanske John og Harry Hest og Lille Isadore leder efter dommer Goldfobber, lyder noget foruroligende, og jeg regner ud, at måske er det gået skidt med det arbejde, som dommer Goldfobber gav dem, og nu ønsker de at pille dommer Goldfobber fra hinanden; men i næste øjeblik siger Harry således til mig:

"Forresten," siger han, "ønsker vi at takke dig for det arbejde, du sendte på vores vej. Måske kan vi gøre lige så meget for dig en anden gang. Det er højst interessant arbejde," siger Harry.

Det viser sig (siger Harry Hest), at arbejdet ikke er for dommer Goldfobber personligt, men for en af hans klienter,

mr. Jabez Tuesday, den rige millionær, som ejer en række beverdinger, hvor mange borgere indtager deres føde og opvarter sig selv.

"Jeg besøger altså mr. Tuesday," siger Harry Hest, "på et hotel på Fifth Avenue, hvor han bor, og hvor han har en smadderflot række værelser, og jeg er langt fra imponeret af mr. Tuesday, for han rømmer sig og siger Hm! og Øh! en farlig masse gange, før han kan skrabe sig sammen til at fortælle mig, hvad slags arbejde han har tiltænkt mig. Han er en lille, lidt indtørret, skaldet fyr med et museskæg på overlæben, og han går med briller og synes noget nervøs.

Det ta'r ham noget at komme til sagen og fortælle mig, hvor skoen trykker, og hvad han ønsker gjort, og så lyder det sandelig også ligetil, ja, det lyder så ligetil, at jeg tænker, mr. Jabez Tuesday må være lidt blød, da han fortæller mig, at han vil gi' mig ti tusind dollars for det job.

Hvad mr. Tuesday ønsker er, at jeg skal skaffe nogle breve, som han personligt har skrevet til en dukke ved navn miss Amelia Bodkin, som bor i et hus lige uden for Tarrytown, fordi det lader til, at mr. Tuesday er kommet med visse bemærkninger i disse breve, som han nu fortryder, såsom at tale om kærlighed og ægteskab og det ene med det andet til miss Amelia Bodkin, og han er bange for, at hun skal anlægge sag for løftebrud.

"Den tanke er yderst pinlig for mig," siger mr. Jabez Tuesday, "da jeg er i færd med at indgå ægteskab med en person, som tilhører en at de fornemste familier her i landet. Det er sandt," siger mr. Tuesday, "at familien Scarwater ikke har så mange penge som tidligere, men der er ingen tvivl om, at den er

meget, meget fornem, og min forlovede, miss Valerie Scarwater, er en at de mest fornemme i hele familien. Hun er så fornem," siger han, "at det er højst sandsynligt, at hun vil blive meget vrippen over, at nogen anklager mig for løftebrud, og slå op."

"Det er et meget let job for en person af Deres slags," siger mr. Tuesday. "Miss Amelia Bodkin bor helt alene i sit hus på den anden side af Tarrytown med undtagelse af et par tjenestefolk, og de er gamle og uskadelige. Nu er idéen," siger han, "at De ikke må trænge ind i hendes hus, som om De søgte efter brevene, men som om det var noget andet, De var ude efter, såsom hendes sølvtøj, der er såre antikt og meget værdifuldt.

Hun opbevarer brevene i en stor mosaikæske i sit værelse," siger mr. Tuesday, "og hvis De bare ta'r den æske med Dem sammen med sølvtøjet, er der aldrig en sjæl, som vil få mistanke om, at det er brevene, De er ude efter, men de vil tænke, at De har taget æsken, fordi De tror, at den indeholder værdier. De bringer mig brevene og får Deres ti tusinde," siger mr. Tuesday, "og," siger han, "De må også godt beholde sølvtøjet. Sørg for, at De får en Paul Revere-tepotte med," siger han; "den er meget værd."

"Var det ikke lettere at købe brevene hos dukken," siger jeg til mr. Tuesday. "Rent personligt," siger jeg, "tror jeg ikke, at der findes en dukke i verden, som ikke er villig til at sælge et helt posthus fuldt af breve med Shakespeares samlede værker i tilgift for ti tusinde, især i disse tider."

"Nej, nej," siger mr. Tuesday. "Det vil aldrig gå med miss Amelia Bodkin. Ser De," siger han, "miss Bodkin og jeg har været meget, meget fine venner måske femten-seksten år. Ja, vi

er sandt at sige fine venner endnu. Hun har ingen anelse om, at jeg har i sinde at afbryde dette venskab. Hvis nu," siger han, "jeg prøver på at købe brevene af hende, vil hun fatte mistanke. Idéen," siger mr. Tuesday, "er, at jeg først må ha' brevene og så bagefter forklare hende det om at afbryde venskabet og træffe passende foranstaltninger."

Javel, jeg runder Spanske John og Lille Isadore op næste eftermiddag. Yderligere regner jeg ud, at da det drejer sig om en sag med breve, er det ikke så tosset at ha' Lærde Edward ved hånden i tilfælde af, at det bliver nødvendigt at læse, fordi Spanske John og Lille Isadore slet ikke kan læse, og jeg kun kan læse trykte bogstaver, der ikke er alt for små.

Vi låner en bil af en af mine venner og når frem til Tarrytown ved mørkets frembrud og følger landevejen gennem flækken, som mr. Tuesday har sagt, indtil vi omsider kommer til det sted, jeg er på udkik efter, hvilket er en lille, hvid villa på en skråning ved floden ikke langt fra hovedvejen. Der er en lav stenmur rundt om haven med en indkørsel fra vejen, og da jeg får kik på indkørslen, drejer jeg brat til siden, og hvad sker der? Jeg kører bilen klask lige ind i en af stenpillerne ved indkørslen, og bilen folder sig sammen som en harmonika. Vi har ellers tænkt os at få arbejdet overstået i en fart med et par revolvere hver, men så står den stenpille altså i vejen.

Da jeg atter åbner øjnene, ligger jeg i en fremmed seng og også i et fremmed værelse, og aldrig har jeg set sådan et soveværelse. Alting er fint og sart og smukt, og den eneste skurrende tone er Spanske John, der sidder ved sengen og kikker på mig.

Spanske John fortæller, at ingen af de andre er kommet noget til, og mens jeg lå udstrakt på kørevejen med blodet strømmende ud af et gabende sår i knolden, kom en dukke og en gammel fyr, der syntes at være en tjener eller sådan noget, ud af huset, og dukken forlangte, at de skulle hale mig ind i huset og anbringe mig i dette soveværelse.

Mens jeg ligger og tænker alt det igennem og spekulerer på, hvad der skal gøres, smutter en dukke på måske fyrre ind. Hun er bygget op fra grunden, men har et pænt, venligt fjæs med et stort smil, og bag hende kommer en fyr, som jeg kan se er en ulykkesprofet, især da han har gråt fipskæg og en lille, sort taske.

"Åh," siger hun, "jeg er glad over, at De ikke er død, stakkels fyr. Men," siger hun, "her er doktor Diffingwell, og han skal se, hvor slemt De er såret. Mit navn er mis Amelia Bodkin, og dette er mit hus og mit private soveværelse, og det gør mig meget, meget ondt, at De er såret."

"Det er et meget slemt sår," siger ulykkesprofeten, "jeg kommer til at sy det sammen, og så må han forholde sig i ro nogle dage, ellers," siger han, "kan der støde noget til. Det er bedst at overføre ham til hospitalet med det samme."

Men den tanke tåler Amelia Bodkin ikke. Hun siger, at jeg skal blive, hvor jeg er, og hun skal nok passe mig, fordi, siger hun, jeg er kommet til skade på hendes grund ved hendes indkørselspille, og derfor er det kun rimeligt, at hun gør noget for mig. Sandt at sige tror jeg først at det skyldes min sædvanlige sex-appeal efter den måde, miss Amelia Bodkin tager på veje på, fordi jeg skal flyttes, men bagefter finder jeg

ud af, at det kun er, fordi hun føler sig ensom og trænger til at ha' nogen at pleje.

Nå, jeg siger hende naturligvis ikke imod, for jeg ser sådan på det, at jeg vil være i stand til at klare det med brevene og også sølvtøjet meget nydeligt indefra, så jeg lader, som om jeg har det meget værre, end jeg har, skønt enhver, som kender mig fra den gang, jeg gik med otte kugler i kroppen fra hjørnet af Broadway og 50th Street helt over til Brooklyn, vil le hjerteligt ved tanken om, at et snit i knolden holder mig i sengen.

Da jeg er syet sammen, siger jeg til Spanske John, at de tre skal ta' tilbage til New York, men holde sig i forbindelse med mig pr. telefon, så jeg kan sige dem, når de skal komme tilbage, og så lægger jeg mig til at sove, fordi jeg synes at være meget træt. Da jeg vågner ud på natten, lader det til, at jeg har feber og virkelig er lidt syg, og miss Amelia Bodkin sidder ved min seng og slår et koldt klæde om min knold, hvad der virkelig føles meget behageligt.

Jeg har det bedre om morgenen og er i stand til at få lidt morgenmad ned, som hun bringer mig på en bakke, og jeg begynder at indse, at det ikke er så tosset at være invalid, især når der ikke sidder pansere ved ens sygeleje og spørger, hvem der har gjort det, hver gang man slår øjnene op.

Først da jeg har spist, kan jeg få miss Amelia Bodkin til at forsvinde og ta' sig en lille lur, og mens hun sover, kikker den gamle fyr, som synes at være tjeneren, ind nu og da for at se, hvordan det går.

Han er en snakkesalig gammel fyr, og snart fortæller han mig alt om miss Amelia Bodkin, og det, han fortæller mig, er, at hun er kæreste med en fyr i New York, som driver en stor

virksomhed og er meget rig. Og naturligvis ved jeg, at denne fyr er mr. Jabez Tuesday, skønt den gamle fyr, som synes at være tjeneren, aldrig nævner hans navn.

"De har været sammen i mange år," siger han. "Han var meget fattig, da de traf hinanden, og hun havde lidt penge og fik sat ham i gang, og hun har styret ham og forretningen så godt, at det nu er en meget stor virksomhed. Jeg ved det," siger han, "fordi jeg har været hos dem næsten lige fra begyndelsen. Hun er vældig smart til forretninger og også meget venlig og pæn, hvis nogen spø'r Dem.

Jeg har aldrig været i stand til at regne ud, hvorfor de ikke blev gift," siger den gamle fyr, "for der er igen tvivl om, at de elsker hinanden, men engang siger miss Amelia Bodkin til mig, at det er, fordi de var for fattige til at begynde med og havde for travlt til at tænke på ægteskab senere, og så blev det ved det gamle, indtil han pludselig var rig. Så," siger den gamle fyr, "kan jeg se, at han trækker sig væk fra hende, men hun mærker det ikke, men jeg er nok klar over, hvorfor han overbeviser hende om, at det er bedst for hende at trække sig ud af aktivt arbejde og flytte hertil. Det er nogle år siden nu," siger den gamle fyr, "og til at begynde med kommer han ret tit, men efterhånden haler han tiden ud mellem besøgene, og nu ser vi ham kun sjældent. Nå," siger den gamle fyr, "sådan går det ofte i livet. Men miss Bodkin tror stadig. At han elsker hende, og at det kun er hans forretninger, der holder ham så meget væk."

Så om aftenen, da jeg ligger og ser ud, som om jeg blunder, og miss Amelia Bodkin er i værelset, trækker hun en skuffe ud i kommoden og haler en stor mosaikæske frem og sætter sig ved et bord under en læselampe og åbner æsken og begynder at læse

nogle gamle breve. Og mens hun sidder dér og læser de breve, betragter jeg hende gennem øjenvipperne, og undertiden smiler hun, men en gang imellem ruller tårer ned ad hendes kinder.

Pludselig ser hun på mig og griber mig i at ha' øjnene på vid gab, og jeg kan se hende blive rød i hovedet, og så ler hun og taler til mig som følger:

"Gamle kærlighedsbreve," siger hun og klapper på æsken. "Fra min gamle kæreste," siger hun. "Jeg læser nogle af dem hver eneste aften i mit liv. Er det ikke tåbeligt og sentimentalt af mig?"

Jeg siger til miss Amelia Bodkin, at det er rigtigt nok, at hun er sentimental, men jeg fortæller hende ikke, hvor tåbeligt det er sådan at la' mig se, hvor hun gemmer de breve, skønt jeg naturligvis er overordentlig tilfreds med at få den oplysning. Jeg siger til miss Amelia Bodkin, at personligt skriver jeg aldrig kærlighedsbreve og får aldrig kærlighedsbreve og har ikke engang set, hvordan et kærlighedsbrev ser ud, og det er så sandt, som at du er en fod høj. Så miss Amelia ler lidt og siger som følger:

"De er en meget usædvanlig fyr," siger hun. "Tænk, jeg tror, jeg vil læse et par af de mest vidunderlige kærlighedsbreve i verden højt for Dem. Det kan ikke skade," siger hun, "for De kender ikke afsenderen, og nu må De ikke forestille Dem mig så gammel og grim, som jeg er nu, men ganske ung og måske lidt køn."

Så hun åbner et brev og læser det højt, og hendes stemme er blød og sagte, men hun kikker knapt i brevet, så jeg kan se, at hun næsten kender det udenad. Yderligere kan jeg se, at hun

anser dette brev for et rent mesterværk, men skønt jeg ikke er kender, betragter jeg det som noget farligt vrøvl.

"Min elskede," lyder dette kærlighedsbrev, "jeg tænker stadig på dig, som du stod foran huset i går med sollyset på dit mørkebrune hår, så det forvandledes til bronze. Skat," står der, "jeg elsker dit hårs farve. Jeg er så glad over, at du ikke er lys. Jeg hader blonde, de er så tomhjernede og ondskabsfulde og bedrageriske. De er også heftige," siger brevet, "jeg stoler aldrig på en blond længere, end jeg kan kaste en tyr ved halen. De fleste af dem er tilmed bare farvede, når det kommer til stykket. Forretningen går fremad," står der, "pølserne stiger. Jeg elsker dig nu og altid, min babydukke."

Der er andre, som er værre endnu, og de kalder hende Forlovede eller Baby eller Elskede Skat og også Elskede og Dyrebare og Engel, og jeg ved ikke hvad, og adskillige af dem taler om, hvorledes de skal ha' det. Når de bliver gift, og det er ikke til at tage fejl af, at det er mr. Jabez Tuesdays breve, og at de er sprængfyldte af dynamit, når man har sat sig i hovedet at smedes sammen med en anden dukke.

Nuvel, næste dag er lørdag, og dagen efter kan det altså ikke undgå at være søndag, og jeg har telefoneret til et vist nummer i Clinton Street og bedt dem give kammeraterne besked om at komme og hente mig, for jeg er træt af at være invalid. De kommer på besøg om lørdagen og lover at være tilbage om søndagen efter mig. Men inden de ankommer søndag morgen, indfinder mr. Jabez Tuesday sig ganske tidligt i sin store, lukkede bil.

Yderligere, da han vandrer ind i huset iført jaket og høj hat, griber han miss Amelia Bodkin i sine arme og kysser hende

smask lige på trynen, hvilken oplysning jeg senere får af den gamle fyr, som synes at være tjeneren. Oppe fra kan jeg personligt høre miss Amelia Bodkin græde i vilden sky, og så hører jeg mr. Jabez Tuesday tale med høj og hjertelig stemme således:

"Så, så, så, 'Mely," siger mr. Tuesday. "Græd ikke, især ikke på min nye vest. Op med humøret," siger mr. Tuesday, "og hør nu, hvilke arrangementer jeg har truffet for vores bryllup i morgen og vores bryllupsrejse til Canada. Giv mig et kys til, 'Mely, og lad os sætte os ned og tale om sagerne."

At dømme efter lyden får han sit kys, og så hører jeg dem snakke løs i det uendelige i dagligstuen. Omsider hører jeg mr. Jabez tale som følger:

"Vi to passer sammen," siger han, "for vi er bare ganske almindelige, jævne mennesker. Jeg er syg af folk, som spiller fornemme og store på den, når de ikke ejer en rød reje. De har ikke begreb om ordentlige manérer. Endnu i går aftes," siger mr. Jabez Tuesday, "aflagde jeg besøg hos en fornem familie i New York ved navn Scarwater, og uden den fjerneste årsag blev jeg pludselig fornærmet på det dybeste af husets datter og faktisk smidt på gaden. Jeg har aldrig fået en sådan behandling i hele mit liv," siger han. "'Mely," siger han, "giv mig et kys til og prøv, om du kan føle bulen i mit hoved."

Naturligvis er mr. Jabez Tuesday lidt overrasket ved at træffe mig senere hen, men han lader, som om han ikke kender mig, og snart indfinder kammeraterne sig for at hente mig i bil, og jeg takker miss Amelia Bodkin for hendes venlighed imod mig, og hun og mr. Jabez Tuesday står på plænen og vinker farvel, og miss Amelia Bodkin ser så lykkelig ud, da hun smyger sig ind til

mr. Jabez Tuesday, og jeg er glad over, at jeg løb den risiko at gå ud fra, at miss Valerie Scarwater var blondine, den gang jeg sendte Lærde Edward hen til hende for at læse mr. Tuesdays brev højt, hvori han taler om blondiner. Men det gør mig naturligvis ondt, at dette og andre breve, som jeg beder Lærde Edward læse højt for hende, ophidser hende i den grad, at hun rent glemmer, at hun er en dame og slår mr. Jabez Tuesday i knolden med sin atten karat pudderdåse, da hun be'r ham skrubbe ud af sit liv.

Så er historien ikke længere (siger Harry Hest) undtagen, at vi nu leder efter dommer Goldfobber for at få ham til at tage sig af en juridisk sag imod Jabez Tuesday. Ganske vist betaler mr. Tuesday os de 10.000. Men han lader os ikke ta' sølvtøjet, som han talte om. Ikke engang Paul Revere-tepotten, som han sagde var så værdifuld, og da vi en aften for ikke længe siden drysser ind i miss Amelia Bodkins hus for at skrabe tingene sammen, affyrer den gamle fyr, som synes at være tjeneren, et gevær imod os og opfører sig i det hele taget rigtig væmmeligt.

Så nu (siger Harry) skal vi se, om vi ikke kan få dommer Goldfobber til at anlægge sag mod mr. Jabez Tuesday for løftebrud.

Ud med sproget!

Klokken er henimod to en bidende kold tirsdag nat, og jeg sidder på Mindys Restaurant på Broadway sammen med Regret, væddeløbsspilleren, og sludrer løs om alt og ingenting, da Ambrose Hammer, bladsmøreren, kommer ind. Og hvad har han i den ene hånd, hvis det ikke er et ordentligt fuglebur, og hvad sidder der inde i buret andet end en grøn papegøje.

Nå, hvis man sidder længe nok hos Mindy, så kan man ikke undgå at se en hel del interessante og usædvanlige ting, men dette er uden tvivl første gang, at en fuldstændig ædru person ser en grøn papegøje derinde, og Mindy selv er da heller ikke på nogen måde begejstret ved synet. I virkeligheden sker der det, at da Ambrose Hammer anbringer buret på vores bord og sætter sig ned ved siden af mig, kommer Mindy hen til os og siger til Ambrose:

"Væddeløbsspillere, fint nok," siger Mindy. "Falskspillere, fint nok. Hunde og sangskrivere og skuespillere, fint nok. Men papegøjer, nej! Få den ud," siger han.

Men Ambrose Hammer tager sig ikke af Mindy og begynder at bestille nogle af årstidens delikatesser hos Schmalz, tjeneren, og til sidst stikker Mindy fingeren ind i buret for at nusse papegøjen på hovedet, og siger kook-kook-kook, og før nogen ved et ord af det, står Mindy og sutter på fingeren og hyler som en stukken gris. Papegøjen er åbenbart begyndt at gumle på hans finger, som om det er en saltkringle.

Mindy er ret ærgerlig og siger, at han vil gå hen og låne et skydejern af konstabel Gloon og blæse hjernen ud på kræet, og

han siger også, at hvis nogen vil gi' ham en god pris, så kan han også godt blæse hjernen ud på Ambrose Hammer.

"Hvis du gør sådan noget," siger Ambrose, "så bliver du arresteret. Altså hvis du blæser hjernen ud på papegøjen, mener jeg. Denne her papegøje er nemlig et vigtig vidne i en mordsag."

Sådan udtalelse sætter selvfølgelig sagen i et helt andet lys, og Mindy bortfjerner sig, småsnakkende med sig selv, men det er let at se, at hans følelser er sårede, præcis som hans finger, og hvis jeg var Ambrose Hammer, ville jeg nok aldrig spise noget hos Mindy igen, uden at nogen andre først har smagt på min mad.

Naturligvis er jeg voldsomt nysgerrig efter at få at vide, hvor Ambrose Hammer har papegøjen fra, da han ikke er af den type, der har for vane at omgås skovens fugle og vilde dyr, men jeg stiller selvfølgelig ikke nogen spørgsmål, for det eneste du i bedste fald får ud af at stille spørgsmål på Broadway er et ry som en, der stiller spørgsmål. Og jeg lurer selvfølgelig på, hvad Ambrose Hammer mener med at sige, at denne her papegøje er et vigtigt vidne i en mordsag, selv om jeg godt ved, at Ambrose altid lader sig blande ind i mordsager, selv når han slet ikke har noget med dem at gøre. Ambrose har i virkeligheden mordsager som hobby.

Han er en lavstammet, firskåren type på omkring de tredive, med et rundt ansigt og et par store glugger, og han er, hvad man kalder for teaterkritiker på en af morgensprøjterne, og hans arbejde består i at se de nye stykker, som folk hele tiden sætter op på teatrene, og så fortælle sine læsere, hvad han mener om dem, selv om det, Ambrose Hammer virkelig mener om dem, sjældent egner til at blive trykt.

Ambrose hævder faktisk, at det er de nymodens teaterstykker, der driver ham til at interessere sig for mord som en slags afslapning. Så han undersøger altid forbrydelser af den type, og da særligt, hvis det er mystiske sager, og så prøver han at løse mysterierne, og fordi han gør det, samtidig med at han skal fortælle folk, hvad han mener om de nye teaterstykker, så har Ambrose altid fuldt op at gøre.

Han er et kendt fjæs på Broadway, for han flyver hele tiden frem og tilbage og op og ned og ind og ud, men for nu at sige det, som det er, så er Ambrose ikke specielt populær blandt stamgæsterne hos Mindy. De mener, at en fyr, som holder af at løse mordmysterier, må have et stykke af en strisser i sig, og det kan føre til, at han når som helst begynder at efterforske andre mysterier også.

Desuden er der temmelig mangen, som er ude efter at få ram på Ambrose, fordi han er forelsket i miss Dawn Astra, en vældig køn, ung dame, som spiller striptease-danserinden i en musical på Summer Garden, og det er en kendt sag for Gud og hvermand, at miss Dawn Astra er en fyr, som hedder Julius Smungs godte, lige til Ambrose dukker op i hendes liv, og at Julius' hjerte er på gode veje til at blive knust ganske langsomt på grund af samme godte.

Denne Julius Schmung er en ærlig, ung mand på omkring 22, som arbejder som taxichauffør. Han er søn af afdøde Wingy Schmung, som havde sin taxiplads lige udenfor Mindy's fra 1922 og indtil den aften i 1936, da han tjekker lommerne på en sømand i Central Park for at sikre sig, at sømanden har penge nok til at betale for sin køretur, og sømanden så vågner og slår

Wingy i hovedet med hans egen donkraft, så at hans hoved bliver knust.

Nå, da Wingy, til mange gode venners sorg, stikker årerne ind for evigt, overtager sønnen Julius hans gamle plads, og alle dem, som kendte Wingy, mens han levede, er naturligvis stærkt optaget af, at sønnen skal føre navnet videre, så de giver ham alle de ture, de kan, og Julius klarer sig vældig godt.

Han er en kæk ung mand, temmelig energisk, og vældigt høflig overfor alle og enhver, muligvis undtagen søfolk, og følgelig er de flestes sympati på hans side, da Ambrose Hammer snupper miss Dawn Astra fra ham, især fordi miss Dawn Astra var Julius Schmungs kæreste helt fra dengang de var børn sammen over på Tenth Avenue.

Deres kærlighed bliver anset for at være et at de kønneste små eventyr, man nogensinde har oplevet der i byen. Der bliver i virkeligheden talt om, at Julius Schmung og miss Astra Dawn kommer til at gifte sig en skønne dag, selv om alle på Broadway er enige om, at de muligvis er at drive romantikken en kende for langt.

Så ser Ambrose Hammer miss Dawn Astra i hendes rolle som striptease-danserinde, og der er uden tvivl kærlighed ved første blik, i hvert fald på Ambroses side, og han giver udtryk for sin kærlighed ved at give miss Dawn Astra en bedre omtale i den sprøjte, han skriver for, end han giver miss Catherine Cornell, eller for den sags skyld selv mr. Noel Coward. Faktum er, at når man læser, hvad Ambrose Hammer har at sige om miss Dawn Astra, så får du virkelig det indtryk, at hun må være en fantastisk kunstner, og der er hun måske også.

Naturligvis gengælder miss Dawn Astra Ambrose Hammers kærlighed, for hele tiden, mens hun er Julius Schmungs kæreste, får hun aldrig mere end en gratis køretur i ny og næ, og Julius taler sjældent om hende som kunstner. For at sige det, som det er, så beklager Julius sig altid over, at hun spiller rollen som striptease-danserinden, for han påstår, at hun er alt for længe om at få sit tøj på, når han står udenfor Summer Garden og venter på hende, og det er muligt, at Ambrose Hammer er en kærkommen afveksling på det punkt, for Ambrose giver fanden i, om hun får tøj på overhovedet.

Under alle omstændigheder begynder miss Dawn Astra at farte om sammen med Ambrose Hammer, og Julius Schmung bliver så nedtrykt på grund af det, at han dårligt ved, hvad han laver. Faktisk kører han i løbet af tre uger over for rødt lys på Fifth Avenue to gange, og én gang er han lige ved at køre taxien ud over Queensboro Bridge med tre passagerer ombord, men senere viser det sig, at Julius tror, at passagererne kan være bladsmørere, og så er der ingen, der kan bringe det over deres hjerte at bebrejde ham noget for episoden.

Adskillige af stamgæsterne hos Mindys Restaurant retter en voldsom kritik mod Ambrose Hammer, for de synes, at det er temmelig frækt af ham at forsøge sig hos Julius Schmungs kæreste, når han kan kapre en hvilken som helst ud af hundrede andre dukker i byen, uden at det behøver at gå ud over nogen, men Ambrose tager sig ikke af den kritik.

Ambrose siger, at han er dybt forelsket i miss Dawn Astra, og for resten, siger han, så får taxichauffører mere en rigeligt af det bedste her i byen som det er, men det er ingen hemmelighed, at Ambrose aldrig sætter sig ind i en taxi efter

dette her med Julius Schmung uden først at sende chaufføren et undersøgende blik for at sikre sig, at det ikke er Julius.

I løbet af den tid, det tager mig at forklare hele den historie, kommer miss Dawn Astra ind på Mindys, og jeg ser straks, at ingen kan bebrejde Ambrose Hammer for at være forelsket i hende, og der er heller ingen, der kan bebrejde Julius Schmung det, for hun er så ganske afgjort et lækkert stykke kvindfolk. Hun er en af disse høje, smidige dukker med et herligt udtryk i øjnene og en figur som gør, at hvem som helst bliver grebet af en inderlig lyst til at se miss Dawn Astra i rollen som stripteasedanserinde.

Det første, der fanger miss Dawn Astras opmærksomhed, da hun sætter sig ned ved vores bord, er naturligvis papegøjen i buret, og hun siger til Ambrose: "Men Ambrose," siger hun, "hvor kommer dog den papegøje fra?"

"Denne papegøje er et vigtigt vidne," siger Ambrose. "Med denne papegøjes hjælp skal jeg løse mysteriet om mordet på afdøde mr. Grafton Wilton."

Det ser ud som om disse ord får miss Dawn Astra til at blive en smule bleg om næbet, og hun udstøder et lille gisp og siger: "Grafton Wilton?" siger hun. "Myrdet?" siger hun. "Hvornår og hvor og hvordan?"

"For blot nogle timer siden," siger Ambrose. "I hans lejlighed på Park Avenue. Med en stump genstand. Denne papegøje befandt sig i værelset, da det sket. Jeg ankom til stedet ti minutter efter politiet. Der var også en lille leopard og en vaskebjørn og et par aber og adskillige hunde."

"Politiet overlader det så til en af deres egne at tage sig af dyrene," siger Ambrose. "Han lader mig med glæde overtage

papegøjen, for han er ikke synderlig begejstret for fugle. Han forstår ikke, hvor vigtig denne papegøje er. Faktum er," siger Ambrose, at denne her politimand godt kan tænke sig at overlade hele flokken af dyr til mig, bortset fra de to aber, som han har tænkt sig at tage med hjem til sine unger, men," siger Ambrose, "jeg har kun brug for papegøjen her."

Nå, det overrasker mig jo lidt at høre dette, for jeg kender udmærket Grafton Wilton, og faktum er, at alle og enhver på Broadway kender ham som en ung fyr, der ynder at være på farten og bruge af de penge, som hans far har tjent på at fremstille sæbe over en årrække.

Denne Grafton Wilton er ikke på nogen måde en afskyelig type, men han bliver anset for at være temmelig usædvanlig på mange måder, og faktum er, at når Grafton ikke for længst er blevet indlagt til observation, som kommer det at, at hans familie tilfældigvis har noget i retning af tyve millioner dollars på kistebunden. Og selvfølgelig er der ingen her i byen, som vil spærre nogen inde, der har tyve millioner.

Denne Grafton Wilton er lidt af en naturelsker, og han kan godt lide at vandre ind et eller andet sted med et vildt dyr af en eller anden slags i snor eller med en bavian på skulderen, og engang dukkede han op på 9-9 Club med et lille stinkdyr i favnen, hvilket vakte en del postyr blandt gæsterne.

Der er et faktum, at mange af stamgæsterne er tilbøjelige til at bebrejde Grafton for den sag med stinkdyret, men som jeg ser det, har en fyr, der bruger sine penge sådan som han gør, lov til at dukke op med en boaslange i lommen, hvis det lyster ham.

Det gør mig faktisk en smule nedtrykt at høre at Grafton Wilton er blevet myrdet, og jeg sidder og spekulerer på, hvem

der mon vil overtage hans plads i miljøet, da miss Dawn Astra pludselig siger:

"Jeg hader papegøjer," siger hun.

"Det gør jeg også," siger jeg. "Ambrose," siger jeg, "hvorfor tog du ikke leoparden i stedet for? Jeg kan godt lide leoparder."

"Og for resten," siger miss Dawn Astra, "hvordan kan en papegøje være et vigtigt vidne i nogen som helst forbindelse, og da især i en mordsag?"

"Hør her," siger Ambrose. "Uanset hvem det var, som slog Grafton Wilton ihjel, så må pågældende være en god ven af ham, for alt tyder på, at Grafton og morderen sad i lejligheden sammen hele aftenen og spiste og drak. Og," siger Ambrose, "enhver ved, at Grafton altid var en ensom ulv, og at det var sjældent, han havde nogen hos sig i det hele taget. Så det er stensikkert, at han ikke havde en fremmed på besøg i sin lejlighed i flere timer."

"Grafton har to tjenere," siger Ambrose. "En butler og hans kone. Han giver dem lov til at holde fri en dag for at tage på besøg hos noget familie i Jersey. Grafton og hans gæst klarer sig selv. Der fører en privat elevator, som passageren selv betjener, op til Graftons lejlighed. Der er ingen i hele huset eller omkring det, som ser gæsten komme eller gå."

"I løbet af aftenen," siger Ambrose, "giver gæsten Grafton et gedigent slag med en eller anden stump genstand og lader ham blive liggende på gulvet, stendød. Den afdøde har to blå mærker og en brækket næse. Tjenestefolkene fandt liget, da de kom hjem sent i aften. Våbnet er væk. Der er ingen fremmede fingeraftryk i lejligheden."

"Det lyder så sandelig til at være et ret så mysteriøst mysterium, det er i hvert fald sikkert," siger jeg. "Måske er det et røveri og Grafton sætter sig til modværge."

"Nej," siger Ambrose, "det er ganske utænkeligt, at et røveri er motivet. Grafton har en større sum penge i lommerne, og rundt om står der værdigenstande for tusindvis af dollars, og intet er rørt."

"Men hvor kommer så papegøjen ind i billedet?" spørger miss Dawn Astra.

"Jo," siger Ambrose, "hvis Grafton Wilton kender sin morder godt, er det jo meget muligt, at han siger hans navn ustandselig i løbet af aftenen, i papegøjens nærvær. Måske er det Sam. Måske er det Bill eller Frank eller Joe. Det *må* være et mandenavn," siger Ambrose, "for ingen kvinde er i stand til at give Grafton Wilton sådan et slag som det, han døde af."

"Nu er det jo sådan," siger Ambrose, "at papegøjer er ret hurtige til at tilegne sig navne, og det er muligt, at denne papegøje vil gentage det navn, den hørte så mange gange i lejligheden, og derved får vi et spor til, hvem morderen er."

"Måske kommer Grafton Wilton med et udbrud, idet han bliver slået ned, måske råber han 'Å, Henry' eller 'Å, George'. Og det må nødvendigvis fæstne sig i papegøjens hukommelse," siger Ambrose.

Efter at have hørt Ambroses forklaring, bliver jeg naturligvis mere interesseret i papegøjen, og jeg iagttager fuglen i dens bur både længe og grundigt, men så vidt jeg kan se, ligner den fuldt og helt en hvilken som helst anden grøn papegøje, bortset fra at den virker ret dum.

Den sidder bare der på sin pind i buret og ruller med øjnene, først den ene vej og så den anden vej, og af og til siger den aawk-aawk-aawk, sådan som papegøjer har for vane, men ganske lavmælt, og der er naturligvis ingen, som kan begribe, hvad de forsigtige ytringer skal betyde. Af og til lukker papegøjen øjnene og ser ud til at sove, men det er kun skuespil, og så snart der er nogen, som nærmer sig buret, åbner den øjnene og gør sig klar til at gå løs på en ny finger, og det er ikke svært at se, at dette her virkelig er et ondskabsfuldt stykke fjerkræ.

"Det stakkels dyr er træt," siger Ambrose. "Nu vil jeg tage den med mig hjem. Jeg må aldrig lade den ude af høre- eller synsvidde," siger han, "for pludselig kan navnet komme, som et lyn fra en klar himmel, og jeg må være der, når den siger det."

"Men du lovede mig jo at tage mig med i Ossified Club," siger miss Dawn Astra.

"Fy dog!" siger Ambrose. "Fy, fy, fy!" siger han. "Hvordan kan du tænke på den slags letsindigheder, når jeg har en stor mordgåde at løse? Og for resten kan jeg ikke tage i Ossified Club uden at tage papegøjen med, og jeg er sikker på, at den vil kede sig ihjel der. Og ved nærmere eftertanke," siger Ambrose, "det vil jeg også. Tag hjem, så ses vi en anden aften."

Personlig synes jeg, at Ambrose er temmelig brysk overfor miss Dawn Astra, og jeg kan se, at hun er temmelig såret, da hun går, og jeg bliver ikke på nogen måde overrasket den næste dag, da Regret, væddeløbsspilleren, fortæller mig, at han har set et menneske, der så temmelig lignede miss Dawn Astra på forsædet af Julius Schmungs taxi, da solen stod op over Fifthieth Street."

Naturligvis laver alle sprøjterne et stort nummer ud af mordet på Grafton Wilton, for i deres øjne er det uden tvivl et af de bedste mord i lang tid, med alle dyrene i lejligheden og alt det, og politiet er også ganske begejstret for sagen, indtil de finder ud af, at der ikke er et eneste spor at finde, og heller ikke noget motiv, så vidt de kan se.

Så antyder politiet, at Grafton Wilton på en eller anden måde har taget livet af sig i et anfald af fortvivlelse, skønt ingen kan indse, hvordan noget sådant kan være muligt, og for resten er der ingen, der kan få sig selv til at tro på, at en fyr, som er god for tyve millioner, på noget som helst tidspunkt kan være fortvivlet.

Nå, næste aften bliver Ambrose Hammer nødt til at gå i teatret for at se premieren på endnu et nyt stykker, og han kan ikke se andre muligheder end at tage papegøjen med sig i buret til teatret, og da ingen forventer, at en teaterkritiker har en papegøje med til en premiere, kommer Ambrose ind uden at blive bemærket.

Det ser ud til at være en af den slags premierer, som altid trækker de mest fine til, og oven i købet er det et vældig seriøst stykke, og Ambrose sætter buret med papegøjen ned mellem sine ben, og alt går godt, lige indtil forestillinger starter. Så begynder papegøjen pludselig at knævre højlydt – aawk-aawk-aawk – og baske med vingerne, og tiltrækker opmærksomheden fra hele teatret mod Ambrose.

Ambrose forsøger at dæmpe papegøjen ved hysse på den, men papegøjen vil ikke tie stille, og i virkeligheden fortsætter den med sine aawk-aawk'er endnu højere end før, og snart begynder tilskuerne rundt om Ambrose så småt at beklage sig,

og til sidst kommer hovedrolleindehaveren i stykket ned fra scenen og siger, at han kan forstå, at Ambrose forsøger at pibe ham ud på en subtil måde, og at han har megen lyst til at stikke Ambrose en knytnæve lige i synet.

Pladsanviserne beder Ambrose om enten at aflevere papegøjen i garderoben eller forlade teatret, og Ambrose siger, at han nok skal gå. Ambrose siger, at han allerede har set nok af stykket til at være overbevist om, at det ikke fortjener yderligere opmærksomhed, og senere påstår han, at da han gik op gennem midtergangen med fugleburet i hånden, blev han antastet af de første ti forskellige tilskuere, som alle hvisker til ham, at de er kede af, at de ikke også har en papegøje med.

Episoden får en vis opmærksomhed, og redaktøren på den sprøjte, Ambrose arbejder for, fortæller ham vistnok, at det ikke er passende for en teaterkritiker at gå i teatret med en papegøje, så Ambrose kommer ind på Mindys igen med papegøjen og informerer mig om, at jeg må passe kræet de aftener, hvor han er nødt til at gå i teatret.

Ambrose siger, at han nok skal betale mig godt for det, og jeg har aldrig noget imod at tjene lidt håndører, så jeg protesterer ikke, selv om jeg på ingen som helst måde er papegøje-fan. Ambrose siger, at jeg skal have en notesbog ved hånden, så at jeg kan notere alt, hvad papegøjen siger, mens den er sammen med mig, og da jeg spørger Ambrose, hvad den hidtil har sagt, indrømmer Ambrose, at den hidtil ikke har sagt andet end aawk.

"Faktum er," siger Ambrose, "at jeg er begyndt at spekulere på, om kræet i det hele taget kan tale. Det er den mindst talende papegøje, jeg kan forestille mig."

Altså er jeg nu papegøjepasser næste gang Ambrose skal i teatret, og hver gang papegøjen åbner næbet, trækker jeg notesbogen frem og skriver ned, hvad den siger, men resultatet bliver kun fire sider med aawk, og da jeg antyder for Ambrose, at morderens navn måske begynder med aawk, 'Awkins for eksempel, påstår han, at jeg er en idiot.

Jeg kan forstå, at Ambrose er lidt ude af balance, siden han kan komme med en sådan bemærkning, og jeg tilgiver ham, fordi jeg regner med, at det måske kan skyldes, at han ikke ser så meget til miss Dawn Astra for tiden, eftersom det ser ud til, at miss Dawn Astra ikke vil gå ud sammen med papegøjen, og Ambrose ikke vil gå ud uden den, og det er jo så lidt af et problem.

Jeg møder miss Dawn Astra på gaden et par gange, og hun spørger mig hver gang, om papegøjen siger noget, og når jeg fortæller hende, at den ikke siger andet end aawk, virker det som om det gør hende lykkelig, så jeg går ud fra, hun regner med at Ambrose før eller siden vil blive træt af ikke at høre andet end aawk, og komme tilbage til hende igen. Jeg kan se, at miss Dawn Astra virker noget tynd og bekymret, og jeg tænker, at kærligheden er noget alt for helligt, til at en papegøje skal få lov at ødelægge den.

Nå, den tredje aften hvor jeg har ansvaret for papegøjen, lader jeg den stå på mit værelse på det hotel, hvor jeg bor på West Forty-ninth street, da Big Nig, terningspilleren, fortæller mig, at der er et lille spil i gang i en garage på Fifty-forth Street, og papegøjen ikke ter sig som om den har tænkt sig at sige noget vigtigt den næste times tid.

Men da jeg kommer tilbage efter at have vundet en tier over to runder, opdager jeg til min store forfærdelse, at papegøjen er forsvundet.

Buret står der stadig, men lågen er åben, og det samme er vinduet i værelset, og det er let at se, at papegøjen har været i stand til at åbne låsemekanismen i burets låge og stikke af, og personligt vil jeg anse det for en stor befrielse, hvis jeg i det øjeblik kan glemme alt om Ambrose Hammer og om, hvordan han vil tage det, når han hører at papegøjen er borte.

Så jeg skynder mig øjeblikkelig over til en lille fuglehandler på Eighth Avenue, hvor de har masser af papegøjer, og jeg er så heldig at træffe indehaveren, netop da han skal til at lukke for den dag, og han er villig til at sælge mig en grøn papegøje for tolv dollar, hvorved både tieren fra spillet og aftenens fortjeneste for at passe papegøjen for Ambrose Hammer er gået fløjten.

Personligt kan jeg ikke se nogen særlig forskel på den papegøje, jeg har købt, og den, som er forsvundet, og fugleforretningsindehaveren fortæller mig, at den nye papegøje er ganske dygtig til at snakke, når den føler for det, og at den, hvis sandheden skal frem, føler for det næsten ustandseligt.

Nå, jeg bærer den nye papegøje med mig tilbage til mit værelse i et lille træbur, som indehaveren siger følger med ved købet, og sætter den ind i det store bur. Derpå møder jeg Ambrose Hammer på Mindy's Restaurant og fortæller ham, at papegøjen ikke har sagt noget i løbet af hele aftenen, som har været umagen værd at skrive ned.

Jeg er bane for, at Ambrose skal bemærke, at dette ikke er den samme, gamle papegøje, men han ser ikke engang på fuglen, og

jeg kan se, at Ambrose sidder i dybe tanker, og der er ingen tvivl om, at han tænker på miss Dawn Astra.

Foreløbig har den nye papegøje ikke sagt så meget som et aawk. Den sidder i den lille gynge i buret og svinger frem og tilbage, og det er da muligt, at den gør sig sine egne tanker, for lige pludselig sætter den i et skrig og siger som følger:

"Skiderik! Skiderik! Skiderik!"

Nu kommer der tre typer fra forskellige borde rundt om i lokalet hen til Ambrose og spørger, hvad han har tænkt sig med at lade papegøjen fornærme dem på den måde, og det tager Ambrose flere minutter at berolige ballademagerne. Samtidig forsøger han at regne ud, hvilke af Grafton Wiltons bekendtskaber, papegøjen kan tænkes at hentyde til, men til sidst kommer han til den slutning, at det er umuligt at pege på nogen bestemt, for Grafton Wilton kender ikke så helt få, dengang han var i live.

Men Ambrose er inderligt glad for, at papegøjen endelig viser tegn på at ville ytre sig, og han siger, at nu kan det ikke vare længe, før sandheden kommer for en dag, og at det glæder ham, for han vil gerne genoptage kontakten med miss Dawn Astra. Han når kun lige akkurat at sige det, før papegøjen går i gang igen og vælter en lang og alt andet end smuk tirade af sig, som får Ambrose Hammer til at rødme.

Fra nu af har Ambrose papegøjen med sig hver eneste aften, og papegøjen sludrer løs, det bedste den kan, men den nævner aldrig noget navn, det er stort set kun skældsord og forbandelser, den lukker ud. Faktum er, at den kan så mange grimme ord, at de kvindelige gæster på de restauranter og natklubber, som Ambrose besøger med papegøjen, begynder at

klage til indehaverne og sige, at de lige så godt kunne blive hjemme høre på deres ægtefæller.

Selvfølgelig fortæller jeg aldrig Ambrose, at den papegøje, han slæber rundt med, ikke er den papegøje, han tror det, for som jeg ser på det, så får han mere ud af min papegøje end af den oprindelige, selv om jeg tør vædde ret meget på, at min papegøje ikke løser nogen mordgåder. Men for resten anser jeg ikke Ambroses teori for at være særligt sandsynlig, og det er der næppe nogen andre der gør heller. I virkeligheden er mange efterhånden begyndt at anse Ambrose Hammer for at være temmelig underlig, og de bryder sig ikke om at se ham komme væltende med sin papegøje.

Så en aften, da Ambrose skal i teatret og se et nyt stykke, og jeg skal passe papegøjen imens, inviterer han mig med til middag på 9-9 Club, en restaurant, som frekventeres af nogle af byens fornemste personligheder af begge køn.

Som sædvanlig har Ambrose papegøjen med sig i buret, og selv om det er til at få øje på, at tjeneren ikke er glad for at se papegøjen, har han ikke lyst til at fornærme Ambrose, så han giver os et hyggeligt bord inde ved væggen, og idet vi sætter os, synes jeg, at Ambrose får øje på en ret bemærkelsesværdig, ung kvinde, som sidder helt alene ved nabobordet.

Hun er klædt i sort, og hun har skinnende, sort hår, som ligger glat ind til hovedet med midterskilning, og kolde øjne, og et koldt, ligblegt ansigt, og Ambrose mener øjensynligt, at han kender hende og bukker forsigtigt, men hun ignorerer ham fuldstændigt.

Ambrose anbringer fugleburet på sædet mellem sig selv og damen med det kølige udseende og bestiller middag til os, og vi

sidder der og sludrer om løst og fast, men jeg lægger mærke til, at Ambrose af og til sender hende et stjålent blik, ligesom om han prøver at huske, hvem hun er. Hun lægger overhovedet ikke mærke til ham, og hun tager sig heller ikke noget af papegøjen, som står ved siden af hende, selv om alle andre i 9-9 Club glor på os, imens de antagelig kommenterer papegøjen.

Men hvad der nu sker er, at tjeneren sender et bud hen til vores bord, og drengen har et brev med sig, som er adresseret til Ambrose Hammer, og Ambrose åbner brevet og læser det; så stønner han dæmpet og rækker mig det, og jeg læser det også. Der står:

> Kære Ambrose.
>
> Når du modtager dette, er Julius og jeg på vej til Sydamerika, hvor vi vil gifte os og stifte familie. Ambrose, jeg elsker Julius og vil aldrig kunne blive lykkelig med nogen anden. Vi rejser så pludseligt, fordi vi er bange for, at nogen skal finde ud af Julius' besøg hos mr. Grafton på mordaftenen, hvor han dukker op for at afkræve mr. Grafton en undskyldning for at have fornærmet mig, hvilket jeg aldrig har fortalt dig, Ambrose, for jeg ville ikke have, at du skulle få at vide, at jeg ofte var hjemme hos mr. Grafton, eftersom du er lidt sær på det punkt. Det endte med et større slagsmål, og Julius beklager, at han slog mr. Wilton ihjel, Ambrose, men det var egentlig et uheld, for Julius kender ikke sin egen styrke, når han slår på nogen.
>
> Tilgiv, at jeg har taget din papegøje, Ambrose, men jeg fortalte Julius det, du sagde om, at

papegøjen en dag vil komme til at sige navnet på morderen, og det bekymrede Julius. Han siger, han har hørt, at papegøjer har en god hukommelse, og at han er bange for, at den kan huske hans, selv om Julius kun sagde det én gang, da han præsenterede sig for mr. Wilton for at kræve en undskyldning. Jeg siger til ham, at det er elefanter, han har i tankerne, men han siger, det er bedst at være på den sikre side, så jeg tager papegøjen fra hotellet, og du kan finde din papegøje på bunden af East River, Ambrose, og tak for alt.

Dawn.

P.S. Ambrose, vær rar ikke at fortælle alle og enhver, at Julius slog mr. Wilton ihjel, for vi ønsker ikke nogen offentlighed om denne sag. *D.*

Nå, Ambrose sidder der, som om han næsten er lamslået, og ryster frem og tilbage med hovedet, og jeg synes virkelig, det er frygteligt synd for ham, for jeg forstår godt, hvilket chok det må være at miste et højt elsket menneske, ganske pludseligt og uden varsel.

Videre kan jeg se, at Ambrose snart vil begynde at se sig om efter forklaringer på det med papegøjen, men der går måske fem minutter, hvor Ambrose ikke siger en lyd, og så siger han som følger:

"Hvad der virkelig plager mig," siger Ambrose, "er at se, at min teori ikke holder. Her går jeg rundt og tror, at det er en eller anden i Grafton Wiltons inderkreds, som har begået denne

forbrydelse, og så viser det sig, at morderen bare er en taxichauffør.

Desuden gør jeg mig selv til grin ved at mene, at papegøjen en dag vil sige navnet på morderen. Forresten," siger Ambrose, "hvad er det, der står i brevet om papegøjen?"

Nå, jeg indser, at nu vil alt komme for dagens lys, men netop i det øjeblik, jeg skal til at give ham brevet og begynde på min historie, begynder papegøjen i buret at tale. Med høj røst siger den:

"Dav, Polly," siger papegøjen. "Dav, smukke Polly."

Jeg har ofte hørt papegøjen ytre disse fraser, så jeg tager mig ikke af det, men Ambrose Hammer vender sig øjeblikkelig mod kvinden med det kolde udseende ved nabobordet, bukker høfligt for hende og siger, som følger:

"Selvfølgelig," siger han. "Det stemmer," siger han. "Smukke Polly. Smukke Polly Peligant," siger han. "I starten var jeg ikke helt sikker, men nu husker jeg det. Nej og nej og nej," siger Ambrose. "To år i Auburn, hvis jeg ikke husker forkert, for forsøg på at afpresse Grafton Wilton for penge på grund af en falsk anklage for løftebrud i 1932, dengang han stadig var mindreårig.

Mærkeligt, at jeg ikke kunne huske det," siger Ambrose. "Mærkeligt, at jeg ikke satte dig i forbindelse med den tingest med initialet P., som jeg samlede op i lejligheden på mordaftenen. Jeg troede, jeg måske beskyttede en eller anden kvindes gode navn og rygte."

Og dermed trækker Ambrose et lille guld-cigaretetui, som aldrig tidligere har været nævnt for mig, frem af jakken og viser hende det.

"Han ødelagde mit liv," siger kvinden med det kolde udseende. "Det der med løftebruddet er sandt nok, hvad så ellers juryen mener. Men hvad kan man stille op mod millioner af dollars? Der er ingen retfærdighed til i verden," siger hun.

Hendes stemme er så lav, at ingen andre end Ambrose og jeg kan høre hende, og de kolde øjne får et aldeles besynderligt udtryk, da hun siger:

"Jeg myrdede Grafton Wilton, det stemmer," siger hun. "Og jeg er glad for det. Jeg sidder alligevel her og forbereder mig på at gå til politiet og melde mig, så jeg kan lige så godt fortælle dig det. Jeg er inderlig træt af at leve med det hængende over hovedet."

"Det har aldrig slået mig, at det kunne være en dukke," siger Ambrose. "Jeg forstår ikke, hvordan en dame kan slå hårdt nok til at slå en velvoksen fyr som Grafton Wilton ihjel."

"Nå-h, det," siger hun. "Det var ikke mig, som slog ham. Jeg låste mig ind i lejligheden med en kopi af hans nøgle, som jeg havde fået lavet, og der fandt jeg ham liggende halvt bevidstløs på gulvet. Jeg fik liv i ham, og han fortalte mig, at en taxichauffør var kommet op til hans lejlighed og havde stukket ham en knytnæve i synet, i samme øjeblik han åbnede døren, og Grafton hævder, at han ikke aner hvorfor. I hvert tilfælde," siger hun, "har slaget ikke gjort større skade end en brækket næse og to blå mærker.

Grafton bliver glad for at se mig," siger hun. "Vi sidder og spiser og sludrer og hører radio hele aftenen. I virkeligheden," siger hun, "har vi det så hyggeligt, at der går hele fem timer, før jeg tager mig sammen til at hælde lidt cyanid i hans vin."

"Nå," siger jeg, "det første, vi bør gøre, er at få fat i miss Dawn Astras adresse og fortælle hende, at hun tager helt fejl, når hun tror, at det er Julius, der har lavet arbejdet. Måske," siger jeg, "bliver hun så lettet, at hun vender tilbage til dig, Ambrose."

"Nej," siger Ambrose. "Jeg indser nok, at miss Dawn Astra ikke er den rette for mig. Hvis der er noget, jeg ikke kan snuppe, så er det kvindfolk, som ikke altid fortæller sandheden, og miss Dawn Astra kommer med en udflugt i det brev, hvor hun siger, at min papegøje ligger på bunden af East River, for den sidder jo her i det bur der, og det er så sandelig også en fantastisk fugl. Jeg foreslår, at vi alle går ned til politistationen, og så skynder jeg mig videre til kontoret og skriver min historie om denne sag. Blæse være med det ny teaterstykke."

"Dav Polly," siger papegøjen. "Smukke Polly."

Johnny Enøje

Den kat, jeg nu skal fortælle lidt om, er en meget lille kat; faktisk er den kun et par uger gammel, og derfor er det egentlig bare en vordende kat. Sandt at sige er det kun en kattekilling.

Den er sort og hvid og meget beskidt og forpjusket, så det er faktisk en meget ynkelig lille killing den dag, den kravler ind gennem et smadret kældervindue i en gammel kasse på East Fifty-third Street, ovre i nærheden af Third Avenue i New York og går rundt i værelserne og siger mjav, mjav, meget dæmpet og svagt, indtil den kommer ind i et værelse lige over for trappen på anden sal, hvor en herre ved navn Rudolph sidder på gulvet uden at tænke på ret meget.

En af grundene til, at Rudolph sidder på gulvet, er, at der ikke er andet at sidde på, eftersom huset er tomt og lukket og har været det længe og ikke kan byde på så meget som en gyngestol, og en anden grund er den, at Rudolph har en ni mm. patron i siden og ikke føler sig rigtig oplagt til at foretage sig andet end at sidde ned. Han har stiv hat og overfrakke på, ved det at det er vinter og meget koldt, og ved siden af sig på gulvet har han en halvautomatisk, og det er klart, han bliver noget overrasket, da den lille killing kommer ind i værelset med sit mjav, og han samler værktøjet op og sigter på døren for det tilfældes skyld, at der er nogen sammen med killingen, som han ikke bryder sig om at hilse på. Men da Rudolph bliver klar over, at den kommer helt alene, lægger han værktøjet fra sig igen og siger til katten som følger:

"Davs, mis," siger han.

Det siger killingen selvfølgelig ikke noget til andet end mjav, men den spadserer lige hen til Rudolph og kravler op til ham, selv om det er klart, at hvis den vidste, hvem Rudolph var, stak den af ikke så lidt mere pludseligt end et lyn. Gennem sprækkerne i skodderne kommer der tilstrækkeligt lys ind, til at Rudolph kan se, at killingens højre øje har det meget dårligt. Det bulner faktisk halvt ud af hovedet på en højst kedelig facon, og det er klart, at med det øje ser den ikke mere. Det er også klart, at skaden ikke er ret gammel, og Rudolph kikker lidt på killingen og begynder så at grine og sige som følger:

"Hør her, mis," siger han, "det ser næsten ud til, at du er lige så meget på den som jeg. Vi er vel nok kønt tatoverede begge to, hvad? Hvad hedder du, mis?"

Killingen siger jo ikke, hvad den hedder, det er klart, den bliver bare ved med at mjave, og så siger Rudolph "Ja, ja, da. Så kalder jeg dig Johnny. Ja," siger han, "fra nu af hedder du Johnny Enøje." Så stikker han killingen ind under overfrakken, og det varer ikke længe, før den bliver varm og begynder at spinde, og så siger Rudolph:

"Johnny," siger han, "én ting må jeg sige: du er frisk! Sidde og synge, når man er så medtaget – den står jeg personlig ikke for!"

Men Johnny mjaver bare og bliver ved med at spinde, og lidt efter falder den i den sødeste søvn under Rudolphs frakke, og der er intet, Rudolph ønsker mere end at smerterne i siden må holde lidt op, så han kan gøre det samme

Ja, måske sidder De og spekulerer på, hvad denne Rudolph tager sig til i en gammel tom kasse med en ni mm. pastil i siden, så lad mig hellere forklare, at det er statsadvokaten, der

er skyld i hele balladen. Det ligger således, at Rudolph er pengeafpresser og morder og Fanden og hans løbehjul, selv om der ikke kan være to meninger om, at meget af det bare er sladder og bagtalelse, da det faktisk er flere år siden, Rudolph har slået nogen videre ihjel.

Det har sin rigtighed, at han var lidt rask på den en overgang, men det var omkring 1920, da alle andre også var raske på den, og i en syv-otte år har han ført en stille og rolig tilværelse og arbejder i organisationsbranchen, som er en meget respektabel branche. Han har organiseret ikke så få forretninger i den helt store stil og har rigeligt til både dagen og vejen og natten med. Han har levet stilfærdigt på et stort hotel, helt alene, da Rudolph langt fra er familiemenneske, og han er en meget højagtet mand, da statsadvokaten begynder at stikke næsen i hans forretninger og påstå, at Rudolph ikke har ret til at tjene penge på de forretninger, og det skønt Rudolph altid har ydet dem en første klasses beskyttelse. Rent ud sagt påstår statsadvokaten, at Rudolph ikke er andet end en gangster og en samfundsfjende, og det tager Rudolph sig jo meget nær, da det kommer ham for øre. Så han henvender sig til sin sagfører og anmoder om juridisk råd og bistand, og sagføreren siger, at det bedste råd, han kan give Rudolph, er at gøre sig så usynlig som muligt så hurtigt som muligt og venligst lade være med at omtale, at det er ham, der har givet ham det råd.

Paragrafsmutteren siger også, at han har hørt, at statsadvokaten forlanger arrestordre, og at han sikkert får den, og desuden at han kommer noget sammen med diverse herrer af Rudolphs tidligere omgangskreds og prøver at få dem til at komme i tanke om forskellige begivenheder i Rudolphs

tidligere liv, som måske ikke er helt gunstige. Sagføreren siger også, at han hører, at en af disse herrer lyder navnet Søde Freddy, og at Freddy har truffet aftale med statsadvokaten om at slippe for tiltale, hvis han fortæller alt, hvad han ved om Rudolph, så under hensyn til omstændighederne må alle parter være interesserede i, at Rudolph rejser langt bort.

Rudolph beslutter at rejse væk, men så kommer han i tanke om, at Freddy måske vil huske en lille affære, som Rudolph for længe siden har ladet gå i glemmebogen i en udgave, han ikke ønsker skal udkomme igen, og det drejer sig om engang for mange år siden, han og Freddy ordnede en fyr, der hed Islænderen i Troy, så han stikker lige hen til Freddy for at huske ham på, at det skal han ikke huske.

Men det ser ud til, at Freddy – der er en stor mand i organisationsbranchen, men i en anden del af byen end Rudolph – misforstår hensigten med Rudolphs besøg og trækker hyldebøssen frem, og for at forsvare sig må Rudolph frem med sit jern også, og han laver et nydeligt mønster i Freddy. Faktisk perforerer han sit monogram ind i maven på Freddy og efterlader ham ganske usædvanlig meget død.

Men da Rudolph skal til at fordufte, hvem dukker så op andre end en ung fyr ved navn Buttsy Fagan, der arbejder for Freddy som chauffør og forskelligt andet, og som man påstår kan sende en kugle gennem et nøglehul på fyrre skridts afstand uden at røre siderne, skønt jeg vil mene, at det nøglehul må være i et temmelig stort format. Han ramler i hvert fald en ud efter Rudolph på lang afstand, lige som Rudolph runder el hjørne, men det eneste Buttsy kan se af Rudolph på det tidspunkt er et lille stykke af hans venstre side, og dér rammer

Buttsy, skønt ingen ved noget om det, undtagen Rudolph, det er klart, og han bliver ved med at fordufte.

Der bliver ikke så lidt panik i politikredsen over den historie, og statsadvokaten er meget stødt over sådan at miste et værdifuldt vidne, og da de ikke straks kan finde ud af, hvor Rudolph opholder sig, bliver der udsat en dusør på fem tusind dollars for oplysninger, der fører til hans pågribelse, død eller levende, og det siges, at nogle mener: helst død. Det er ikke tilrådeligt, siger man, at tage nogen risiko med Rudolph, da man ved, han er bevæbnet og kendt som én, der sikkert vil protestere mod at blive fanget, men hvad de ikke siger, er, at det bare er fordi Rudolph er klar over, hvad statsadvokaten vil: han vil anbringe ham i den gamle gyngestol i Sing-Sing, og Rudolph bryder sig ikke om gyngestole.

Politiet render rundt efter Rudolph i Hot Springs og Miami og alle andre steder end dér, hvor han er: midt i New York, hvor han går rundt med kuglen i kadaveret og banker på hos gamle venner og beder om hjælp. Men alt, hvad de gamle venner gør, er at knalde døren i for næsen af ham og glemme, de nogen sinde har set ham, da statsadvokaten er meget streng ved folk, der hjælper dem, han er ude efter. Han påstår, det er meget, meget ulovligt og kaldes meddelagtighed. Desuden har Rudolph aldrig været videre populær hos gamle venner, da han altid leger den ensomme ulv og selv beholder hovedparten.

Han kan ikke engang gå hen til en læge med det hul i siden, da han ved, at det første, en læge vil gøre ved en mand med en kugle i sig, er at melde ham til politiet, selv om Rudolph nok kan huske den tid, hvor der var en helt igennem pålidelig doktor i nærheden, der til enhver tid ville behandle ham med

største glæde og som holdt kæft med det. Men det var i de gode gamle dage, det er klart, og Rudolph forstår, at de kommer aldrig igen. Så han klarer sig med hullet så godt han kan og bliver ved med at flakke om, og samtlige blade i byen har hans billede på forsiden og spørger: Hvor er Rudolph? Hvor Rudolph er noget af tiden, er inde i Central Park, hvor han prøver at få sig en på øjet, men selvfølgelig vil selv bladsmøreren anse det for tåbeligt at kikke efter Rudolph der i sådan en kulde, da han er kendt for at leve i sus og dus, herlighed og glæde.

Faktisk er der ikke noget, Rudolph savner mere end herlighed og glæde, da hullet begynder at gøre meget ondt, og naturligvis får smerten Rudolph til at tænke på den, der er skyld i det, og han kommer i tanke om, at han engang har hørt, at Buttsy bor ovre i East Fifty-third Street.

Så en aften beslutter Rudolph at passe Buttsy op og gøre ham lidt ondt til gengæld, og han slæber sig op gennem Treoghalvtredsindstyvende, men bliver pludselig så svag, at han synker om på fortovet foran den gamle kasse og ruller ned ad et par trin, der fører fra gaden ned til en kælderdør, og inden han er færdig med at rulle, bumper han mod døren, og den går op, og han ruller ind. Da han har ligget der lidt, kan han forstå, at huset er tomt, og han kravler længere ind.

Da han begynder at komme til kræfter, kravler han op ad trappen inde i huset, da kælderen er fugtig, og musene bliver ved med at træde på ham, og endelig får han sig slæbt ind i det værelse, hvor Johnny Enøje finder ham næste eftermiddag, og grunden til, at Rudolph anbringer sig i det værelse er, at han har overblik over trappen derfra. Det er naturligvis meget vigtigt i hans situation, men da han har siddet der ca. 14 timer, før

Johnny dukker op, bliver han klar over, at trafikken ikke kommer til at virke generende. Men det er et udmærket sted at opholde sig, finder han, indtil han kan fortsætte sin søgen efter Buttsy.

Nogen tid efter vågner Johnny Enøje og kravler ud af frakken og ser på Rudolph med sit raske øje, og Rudolph knipser med fingrene, og Johnny leger med dem, tager en finger mellem forpoterne og bider lidt i den, og det glæder Rudolph meget, da han aldrig før har haft personlig kontakt med en kattekilling. Men så kommer han i tanke om, at han engang har set en lege, da han var dreng i Houston Street, og så tager han et stykke papir op af lommen og laver det til en lille kugle og ruller den hen ad gulvet, og Johnny springer efter den i et mægtigt humør. Men Rudolph kan se, at det dårlige øje bliver værre og værre, og til sidst siger han til Johnny som følger: "Johnny," siger han, "jeg tror, du er mere medtaget end jeg. Jeg kan huske, der er nogle butikker ikke ret langt herfra, ovre på Lexington Avenue. Dér sælger de selskabsdyr, og når det er blevet rigtig mørkt, tager jeg dig med derhen, så vi kan se at få fat på en kattespecialist og få gjort noget ved dit øje. Ja, Johnny," siger Rudolph, "vi må også finde noget, du kan æde. Du må være skrupsulten."

Johnny Enøje svarer mjav og leger videre med papirkuglen, men snart bliver det mørkt uden for og også inde, faktisk bliver det så mørkt, at Rudolph ikke kan se en hånd for sig. Så stikker han skydejernet i overfrakkelommen og samler Johnny op og går ned, idet han føler sig for og tager et trin ad gangen, indtil han er helt nede. Rudolph bryder sig selvfølgelig ikke om at stryge tændstikker, da han er bange for, at nogen uden for skal få øje på lyset og blive nysgerrig.

Rudolph går meget langsomt, men omsider når han til Lexington Avenue, og på vejen derhen går han og mindes dengang, han gik fra 125th Street i Harlem til 110th med seks kugler i sig og ikke havde det halvt så skidt som nu. Det falder ham ind, at han måske ikke er, hvad han har været, hvilket selvfølgelig er meget sandt, da han nu er omkring de fyrre med tilløb til kuglemave og vissen i toppen, og han tænker også på, hvor rart det skal blive at finde ham Buttsy og betale ham et mindre afdrag, for ikke at sige det hele.

Der er ikke mange mennesker på gaden, og de, der er, har travlt, fordi det er koldt, og ingen af dem tager notits af hverken Rudolph eller Johnny Enøje, ikke engang selv om Rudolph tumler lidt rundt en gang imellem, som om han var godt lakket til, skønt det naturligvis bare er, fordi han er udmattet. Det kan også nok være, at han har lidt feber, og at det kører rundt for ham, for til sidst standser han en strisser, der står og basker med armene for at holde varmen, og spørger ham, om han ved, hvor der er en dyreforretning, og det er virkelig meget indiskret af en fyr som Rudolph at gå rundt og stille spørgsmål til politiet. Men strisseren peger bare op ad gaden og går videre uden at se nærmere på Rudolph, ug Rudolph griner og klør Johnny med pegefingeren og siger:

"Nej, Johnny Enøje," siger han, "der er ikke noget at sige til, at han ikke genkender Rudolph. Der er ingen, der drømmer om, at den stærkest eftersøgte fyr i otteogfyrre stater spadserer omkring med en kattekilling i favnen. Gør du det, Johnny?"

Johnny siger mjav, og lidt efter kommer Rudolph til dyreforretningen, som strisseren har anvist ham. Rudolph går ind og siger som følger:

"Er De kattedoktor?" siger Rudolph. "Ved De, hvad man skal stille op med en kattekilling, der har et dårligt øje?"

"Jeg fusker lidt i branchen," siger manden.

"Så kik på Johnny Enøje her og lad mig høre, hvad De kan gøre," siger Rudolph.

Og så rækker han ham Johnny, og fyren kikker lidt på ham og siger:

"Det bedste, jeg kan gøre for den kat," siger han, "er at befri den for dens lidelser. De må hellere give mig lov til at give den noget med det samme. Den falder i søvn og mærker intet."

Ved disse ord tager Rudolph Johnny Enøje fra ham og putter ham ind under frakken og knytter hånden om skyderen i lommen, som om han er bange for, at fyren skal tage Johnny fra ham, og så siger han til ham:

"Nej, nej, nej," siger Rudolph. "Det er der ikke tale om. Kan De ikke operere ham? Jeg kan at De engang tog den ene projektør ud på Gede-Joe, og han er helt frisk nu."

"Der er ikke noget at stille op med katten," siger manden. "Det er sket med ham. Det varer ikke længe, før den får krampe, og så dør den. Hvad skal det også være godt for at redde sådan en kat som den? Det er jo en ganske almindelig kat! De kan få masser af den slags for en slik."

"Nej," siger Rudolph. "Det er ikke nogen almindelig kat. Det er Johnny Enøje. Han er min eneste ven i verden. Han er det eneste levende væsen, der nogen sinde har puttet sig hos mig og været varm og venlig og stolet på mig. Jeg har ondt af ham."

"Jeg har også ondt af ham," siger manden. "Jeg har altid ondt af dyr, der lider og af mennesker med."

"Jeg har ikke ondt af mennesker," siger Rudolph. "Jeg har kun ondt af Johnny Enøje. Giv mig noget, Johnny kan lide at æde."

"Den trænger til mælk," siger han. "Det kan De købe i forretningen på hjørnet. De ser selv sløj ud," siger han. "Kan jeg gøre noget for Dem?"

Men Rudolph ryster bare på hovedet og går hen til forretningen, hvor han køber en flaske mælk, og denne transaktion minder ham om, at det er meget skralt med kontanter. Han kan faktisk ikke finde mere end fem dollars i lommerne, og han husker på, at han ikke har mulighed for at skaffe flere, når de er brugt, hvilket er en meget tragisk situation for en mand, der plejer at være pr. kasse til hver en tid.

Så vender Rudolph tilbage til det gamle hus og sætter sig på gulvet igen og hælder noget mælk op til Johnny i den stive hat, da han har glemt at købe noget, Johnny kan drikke af. Men Johnny klager ikke. Han labber mælken i sig og ruller sig sammen til en lille bylt i Rudolphs skød og begynder at spinde.

Rudolph tager sig også en spids af mælken, men han kaster det op igen, for på dette tidspunkt er Rudolph meget langt fra at være i form. Han har ikke alene smerter i siden, men han har også hentet sig en ordentlig forkølelse enten af at ligge i kælderen eller måske af at sove i parken, og han hvæser værre end en harmonika, hver gang han trækker vejret. Han begynder at blive bekymret for, at han skal blive for syg til at få ekspederet Buttsy, og det irriterer ham, da det jo er klart, at det er Buttsys skyld, han sidder her og har ondt og ikke er ude på en lang rejse.

Han begynder at døse hen i lang tid ad gangen, og det første han gør, hver gang han vågner op, er at kikke efter Johnny

Enøje, og Johnny er altid i nærheden – enten leger han med papirkuglen, eller også spinder han i favnen hos Rudolph. Han er en stor trøst for Rudolph, men efter nogen tids forløb lægger han mærke til, at gassen er ved at gå af Johnny, og han lægger også mærke til, at gassen er ved at gå af ham selv, navnlig da han opdager, at han ikke længere er i stand til at rejse sig.

Langt hen på eftermiddagen dagen efter hører Rudolph nogen komme op ad trappen, og naturligvis samler han værktøjet sammen og bereder sig på at bruge det, da han også hører en lille stemme kalde mis, mis, mis, og han er klar over, at det ikke kan være andet end et barn, der kommer. Og lidt efter kommer en lille pige på omkring seks år ind i rummet og er helt forpustet og siger til Rudolph som følger:

"Goddag," siger hun, "har du set min mis?"

Så får hun øje på Johnny Enøje henne hos Rudolph og løber hen og sætter sig ved siden at Rudolph og tager Johnny i sine arme, og det er Rudolph ikke begejstret for og har først mest lyst til at give hende en ordentlig overhaling, men han er for sløj til at overkomme det.

"Hvem er du?" siger Rudolph til den lille pige, "og hvor bor du, og hvordan er du kommet ind i det her hus?"

"Jeg hedder Elsie," siger hun, "og jeg bor her i gaden, og jeg har ledt efter min kattekilling alle vegne i tre dage, og døren er åben dernede, og jeg ved, at missen godt kan lide at gå ind gennem døre, der står åbne, så jeg gik efter hende, og her er hun."

"Jeg har nok glemt at lukke døren i aftes," siger Rudolph. "Det ser ud til, at jeg er ved at blive lidt glemsom."

"Hvad hedder du?" spørger Elsie, "og hvorfor sidder du på gulvet i kulden, og hvor er alle dine stole? Har du sådan en lille pige som mig, som du holder meget af?"

"Nej," siger Rudolph, "det kan du skrive op, at jeg ikke har!"

"Jeg synes, du er rar; det er pænt af dig sådan at tage dig af missen. Holder du meget af missen?"

"Han hedder ikke missen," siger Rudolph. "Han hedder Johnny Enøje, fordi han kun har ét øje."

"Jeg kalder hende missen," siger Elsie, "Men Johnny Enøje er også et pænt navn, og hvis du synes bedre om det, vil jeg også kalde hende Johnny og lade hende blive her hos dig altid, så du kan passe på hende, og så kommer jeg og besøger hende hver dag. Hvis jeg tager Johnny med hjem," siger hun, "vil Buttsy bare sparke hende igen."

"Buttsy," siger Rudolph. "Sagde du Buttsy? Hedder han Fagan til efternavn?"

"Jah," siger Elsie. "Kender du ham?"

"Nej," siger Rudolph, "men jeg har hørt om ham. Er han din far?"

"Han er min nye far," siger Elsie. "Min første og bedste far er død, og så gjorde mor Buttsy til min nye far. Mor siger, at Buttsy er hendes store fejltagelse. Han er meget slem. Han sparker Johnny, så øjet tager skade, og så løber hun sin vej. Han sparker også mor. Buttsy sparker alle, når han er gal, og han er altid gal."

"Sikken et svin! At sparke en lille kat," siger Rudolph.

"Ja," siger Elsie, "det siger mr. O'Toole også, han er, når han sparker min mor. Men mor siger, det er et grimt ord, og at jeg aldrig må sige det højt."

"Hvem er mr. O'Toole?" siger Rudolph.

"Det er politibetjenten," siger Elsie. "Han bor lige over for os, og han er så sød mod mig. Han siger, Buttsy er det, du sagde lige nu, ikke bare fordi han sparker min mor, men fordi han tager hendes penge, når hun har dem med hjem fra arbejde, og bruger dem, så hun ikke kan købe fine ting til mig. Men ved du hvad?" siger Elsie, "min mor siger, at en dag rejser Buttsy langt, langt bort, og så vil hun købe en hel masse til mig og sende mig i skole og gøre mig til en dame."

Og så begynder Elsie at hoppe rundt i værelset med Johnny Enøje i favnen, og synge: "Jeg skal være en fin dame, jeg skal være en fin dame," indtil Rudolph må bede hende klappe i, da han er ræd for, at nogen skal høre hende. Og hele tiden sidder Rudolph og tænker på Buttsy og sørger over, at han er ude af stand til at stable sig på højkant og komme hen og snakke med ham.

"Nu må jeg gå hjem," siger Elsie, "for det er om aftenen, Buttsy kommer hjem og spiser, og jeg må være i seng, inden han kommer, så jeg ikke forstyrrer ham. Buttsy synes ikke om små piger. Buttsy synes ikke om små killinger. Buttsy synes ikke om noget, der er småt. Mor er bange for Buttsy, og det er jeg også. Men jeg lader Johnny blive her hos dig, og så kommer jeg i morgen og besøger hende."

"Hør her, Elsie," siger Rudolph, "kommer mr. O'Toole også hjem og spiser om aftenen?"

"Ih, ja, han kommer hjem hver aften," siger Elsie. "Sommetider, når Buttsy ikke kommer hjem og spiser, giver mor mig lov at gå over til mr. O'Toole, og så leger jeg med hans hund, men det må du aldrig sige til Buttsy, for han kan heller

ikke lide mr. O'Toole. Men i aften kommer Buttsy, og derfor sagde mor, jeg skulle komme tidligt hjem."

Nu tager Rudolph et gammelt brev ud af inderlommen og en blyant af en anden lomme, og så kradser han et par linjer ned på en konvolut og lægger sig så på gulvet i sin fulde længde og begynder at stønne: av, av, av, og så siger han til Elsie som følger:

"Hør her, Elsie," siger han. "Du er en flink lille pige, og hør nu godt efter, hvad jeg siger til dig. I aften skal du ikke gå i seng førend Buttsy er kommet hjem. Så fortæller du ham, at du kom ind i huset her, mens du ledte efter din kat," siger Rudolph, "og at du hører nogen stønne, ligesom jeg gjorde før, i værelset lige over for trappen, og at du fandt en fyr, der siger, han hedder Rudolph, ligge på gulvet så syg, at han ikke kan røre sig. Fortæl ham, at kælderdøren står åben, men," siger Rudolph, "du må ikke fortælle ham, at Rudolph har sagt, du skal sige sådan. Forstår du det?"

"Vil du da have, han skal komme herhen?" siger Elsie. "Så sparker han bare Johnny igen."

"Han kommer herhen, men han sparker ikke Johnny," siger Rudolph. "Han kommer, det vil jeg bide spids på. Fortæl ham, hvordan jeg ser ud, Elsie. Måske spørger han, om du så en pistol. Så skal du sige, du ikke så nogen pistol. Du kan ikke se nogen pistol, vel Elsie?"

"Nej," siger Elsie, "ikke andre end den du sad med i hånden, da jeg kom ind. Men den gemte du i frakken igen. Buttsy har en pistol, og det har mr. O'Toole også. Men Buttsy siger, at det må jeg aldrig, aldrig sige til nogen, ellers sparker han mig, ligesom han sparker mor."

"Du må heller ikke huske, at du har set min," siger Rudolph. "Det er en hemmelighed mellem dig og mig og Johnny Enøje. Hvis så Buttsy går ud for at opsøge mig, hvad jeg er temmelig sikker på, han gør, så løber du over til mr. O'Toole og giver ham denne her lap papir, men du må ikke fortælle Buttsy noget om den lap og heller ikke din mor. Hvis Buttsy ikke kommer herhen, er det jo forbandet trist, men giv mr. O'Toole sedlen alligevel. Fortæl mig nu, hvad du skal gøre, Elsie," siger Rudolph, "så jeg kan se, om du har forstået det alt sammen."

"Jeg skal gå hjem og vente på Buttsy," siger hun, "og så skal jeg sige til ham, at Rudolph ligger på gulvet i denne her gamle kasse med en stor mave og en lang næse og siger av, av, av, og at han er meget syg, og kælderdøren er åben, og der er ingen pistol, hvis han spørger, og når Buttsy går hen til dig, skal jeg løbe over med den her seddel til mr. O'Toole. Men Buttsy og mor må ikke få at vide, jeg har den seddel, og hvis Buttsy ikke går, skal jeg give mr. O'Toole sedlen alligevel, og du bliver her og passer på Johnny, min lille mis."

"Den er fin," siger Rudolph. "Stik så af."

Så går Elsie, og Rudolph læner sig mod væggen igen, for i den stilling gør det ikke så ondt i siden, og Johnny Enøje ligger i skødet hos ham og spinder meget sagte, og mørket kommer, så der bliver mere sort i værelset end i en tunnel, og Rudolph kan mærke, han er ved at døse hen igen, og det holder hårdt for ham at kæmpe imod.

Senere påstår nogle af naboerne, at de mener at have hørt et skud inde fra huset og så to til i hurtig rækkefølge, og så bliver alt stille et stykke tid, indtil betjent O'Toole og en halv snes strissere til og en ambulance med en læge kommer brasende

ind i gaden cg farer op i huset med skyderne i hånden og lommelygterne tændt. Det første, de finder, er Buttsy ved foden af trappen med to kugler i halsen, lige ved siden af hinanden, og han er selvfølgelig stendød.

Rudolph sidder stadig op mod væggen med noget, der ligner et lille blodigt stykke pelsværk i favnen, men det viser sig, at det er resterne af den lille killing, jeg har fortalt Dem om, skønt der ikke er nogen, der lægger mærke til det i begyndelsen. De er mere interesserede i at få givet Rudolph armbånd på i en vis hurtighed, men før de går med ham, trækker han klæderne til side og viser lægen hullet i siden, og lægen kikker en gang på det og ryster på hovedet og siger: "Koldbrand," siger han, "og lungebetændelse også, at dømme efter åndedrættet."

"Jeg ved det," siger Rudolph. "Blev klar over det i morges. Ikke nogen stor chance, hvad doktor?"

"Ikke nogen videre," siger lægen.

"Så bare klem, på!" siger Rudolph. "Johnny bryder I jer vel ikke om; han er jo død."

"Johnny hvem?" siger en af strisserne.

"Johnny Enøje," siger Rudolph. "Den lille kat, jeg har i favnen her. Buttsy skyder Johnnys raske øje ud og det meste af resten med. Jeg har aldrig set så skarpt et skud. Godt for Johnny, det er klart, men jeg har ondt af ham, for han var min bedste ven til det sidste."

Så begynder han at le, og strisserne spørger, hvad det er, der er så morsomt, og Rudolph siger:

"Å, jeg tænker bare på det nummer, jeg lavede med Buttsy. Jeg var overbevist om, at han ville komme, ikke bare på grund af det lille opgør mellem Søde Freddy og mig, men fordi han er meget

syrlig over, at han ikke fik mig ned første gang, da han jo ikke er klar over, han ramte. Men den allerskrappeste grund," siger Rudolph, "det er den, at Buttsy er klar over, at hvis jeg er i omegnen, kan det nemt blive meget usundt for ham, også selv om han fik at vide, at jeg ikke er i form.

Jeg har regnet den således ud," siger Rudolph, "at ligegyldigt på hvilken måde, vi ramler sammen, har jeg en bedre chance for at knokle ham ned end han mig, men selv om han skulle få knoklet mig, får O'Toole min meddelelse tidsnok til at komme herhen og lægge hånd på Buttsy, mens han har pistolen på sig. Og jeg ved, det vil være statsadvokaten en stor glæde at knalde Buttsy for at gå med våben på sig. Men da jeg hørte Buttsy snige sig op ad trappen," siger Rudolph, "er jeg jo klar over, at jeg er på den, for nu hvæsede jeg som et helt lokomotiv, så man kan høre mig flere hundrede meter væk, undtagen når jeg holder vejret, hvilket er meget vanskeligt i min tilstand. Nej," siger Rudolph, "den var ikke videre gunstig fur mig, da Buttsy kom længere op ad trappen, hvad jeg kunne høre ham gøre ved en lille knirken en gang imellem. Jeg er ikke i form til at manøvrere rundt i værelset. Og det varer ikke længe, før han er på afsatsen, og så behøver han bare vente, indtil han hører mig, hvad han ikke kan undgå, medmindre jeg helt holder op med at ånde. Jeg bryder mig naturligvis ikke om at risikere at blusse af i mørket uden at vide, hvor han er, da der er noget, der siger mig, Buttsy ikke er den, man skyder ved siden af mere end en gang.

Nu har jeg flere gange lagt mærke til," siger Rudolph, "at Johnnys raske øje lyser gevaldigt op i mørket, og da jeg har på fornemmelsen, at Buttsy er lige ved at nå op på trappeafsatsen,

skønt jeg selvfølgelig ikke kan se ham, kaster jeg Johnnys papirkugle tværs over værelset hen til væggen lige overfor døren, og selv om Johnny er nok så sløj, springer han efter den, da han hører den rasle. Jeg regner med, at Buttsy vil høre Johnny lege med papiret og se hans øjne skinne og tro, det er mig og give ild på den, så jeg får en fin chance for at knokle ham ned, hvis jeg sigter efter ilden.

Det går lige efter tegningen," siger Rudolph, "men jeg har aldrig haft anelse om, at han var så fin en prikskytte, at han kunne ramme en kat i øjet i mørket. Hvis jeg havde vidst det, havde jeg måske ikke ladet Johnny lege lokkefugl på den måde. Det var et held for mig, at Buttsy ikke fik tid til at bruge pusterøret en gang til. Han var alle tiders," siger Rudolph. "Sådan en fyr har man haft god brug for en gang imellem."

"Buttsy fik, hvad han havde godt af," siger en strisser. "Han var et nummer værre end De."

"Så kan han måske lade være med at sparke en lille kattekilling en anden gang," siger Rudolph.

Så kører de Rudolph på hospitalet, og det er der, jeg besøger ham og får den her historie om Johnny Enøje ud af ham, og O'Toole sidder ved sengen og passer på ham, og jeg kan huske, at lige inden Rudolph kradser af, kikker han på O'Toole og siger til ham, som følger:

"Hør, der er vel ingen chance for, at de snyder tøsen for dusøren?"

"Nej," siger O'Toole, "det er der ikke. Jeg har sedlen, som De sendte Elsie hen med og som siger, at Elsie vil fortælle, hvor jeg er. Det var den oplysning, der førte til pågribelsen – nøjagtig, som efterlysningen siger. Det var pænt af Dem at gøre det for

Elsie og hendes mor, Rudolph, selv om det ikke var nær så pænt som at knalde Buttsy ned for dem."

"Hør for resten," siger Rudolph, "der ligger et par dollars i min bukselomme. Vil De gøre mig den tjeneste at tage dem og købe Elsie en ny kattekilling og kald den Johnny. Vil De det?"

"Naturligvis," siger O'Toole. "Er der ellers noget?"

"Ja," siger Rudolph. "Sørg for, at den har to raske øjne."

Om "Det ene og det andet –"

Forfatter: Damon Runyon (1880 eller 1884 – 1946).

Org.udgaver mm.:

Romantik i natklubkvarteret: *Romance in the Roaring Forties*, i *Cosmopolitan*, juli 1929.

Denne udgave efter: *Politiken Magasinet* 12. juni 1938. Oversætter er ikke oplyst.

Butch passer barn: *Butch Minds the Baby*, i *Collier's Weekly* 13. september 1930. Oversat af Kim N. Jensen

Forhøjet blodtryk: *Blood Pressure*, i *Saturday Evening Post* 5. april 1930.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*

St. Pierres lilje: *The Lily of St. Pierre*, i *Collier's Weekly* 20. december 1930.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Kongens skål: *"Gentlemen, the King!"*, i *Collier's Weekly* 25. april 1931.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Blodhundene på Broadway: *The Bloodhounds of Broadway*, i *Collier's Weekly* 16. maj 1931.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr.

Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Hjernen vender hjem: *The Brain Goes Home*, i *Hearst's International – Cosmopolitan* maj 1931.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Bookie-Bob bliver nappet: *The Snatching of Bookie Bob – Collier's Weekly* 26. september 1931.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Stands dem, Yale! *Hold 'em, Yale*, i *Collier's National Weekly* 14. november 1931.

Denne udgave efter Politiken Magasinet 15. maj 1938. Oversætter er ikke oplyst.

Filantropi på Broadway: *Broadway Financier*, i *Collier's Weekly* 30. januar 1932.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Drømmegades Rose: *Dream Street Rose*, i *Collier's Weekly* 11. juni 1932.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*

Danse-Dans juleaften: *Dancing Dan's Christmas*, i *Collier's Weekly* 31. december 1932. Oversat af Kim N. Jensen.

Tobias den Frygtelige Tobias the Terrible, i *Collier's National Weekly*, 10. december 1932.

Denne udgave efter: *Politiken Magasinet* 5. juni 1938.

Jordskælv: *Earthquake*, i *Hearst's International – Cosmopolitan* januar 1933.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Sky Masterson og missionærpigen. En Broadway-idyl: *The Idyll of Miss Sarah Brown*, i *Collier's Weekly* 28. januar 1933. Oversat af Kim N. Jensen.

Den gamle dukkes hus: *The Old Doll's House*, i *Collier's Weekly* 13. maj 1933.

Denne udgave efter: *Politiken Magasinet* 29. maj 1938. Oversætter er ikke oplyst.

En fin tjans: *A Nice Price*, i *Collier's Weekly* 8. september 1934.

Denne udgave efter: *Damon Runyons 15 bedste*, Chr. Erichsen, København 1948. Autoriseret oversættelse ved *The Danish Damon Runyon Society*.

Brudte løfter: i *Politiken Magasinet* 22.05.1938), efter *Breach of Promise* i *Cosmopolitan* januar 1935.

Denne udgave efter: *Politiken Magasinet* 22. maj 1938. Oversætter er ikke oplyst.

Ud med sproget! *So You Won't Talk!*, i *Cosmopolitan* maj 1937. Oversat af Kim N. Jensen.

Johnny Enøje: *Johnnie One-Eye*, i *Collier's National Weekly* 28. juni 1941.

Denne udgave efter: *Politiken Magasinet* 09. juli 1955. Oversætter er ikke oplyst.

Oversætter: Kim N. Jensen (f. 1955).

Oversætter: The Danish Damon Runyon Society. *(Selskabet synes at være opfundet til lejligheden, og dets status og eventuelle medlemmer har ikke kunnet efterspores.*

Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter foto fra 1934 af krydset 7th Avenue og West 46th Street, New York, ved nat. Ukendt fotograf.

ISBN 978-87-7628-364-3
1. ebogsudgave

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Fødtes 4. oktober 1880: Nogle kilder siger 1884. Hvis historien med, at han måtte lyve sig ældre for at komme i hæren, da krigen mod Spanien brød ud i 1898, er 1884 mere plausibel. Han synes selv at have brugt begge datoer i forskellige sammenhænge. *Overs. anm.*

Note 2:

Gingham: Det tarveligste bomuld, der fås i New York. De små smugkroer var ofte camoufleret som stofforretninger.
Overs.anm.

Note 3:

Tom-and-Jerry: er en slags punch, som fremstilles af rom, brandy og varm mælk. Navnet har ikke noget med katten og musen fra tegnefilmene at gøre, men er en forvanskning af Jerry Thomas, som var den første, der skrev og udgav en opskrift omkring 1862 i bogen Jerry Thomas' How to Mix Drinks. *Red.anm.*

Note 4:

Så Skys sjæl er nu miss Sarah Browns ejendom: Det spil, man spiller i Nathan Detroits bule, er "crap", hvor den, som slår syv eller elleve i første slag, vinder alle indsatser. *Overs.anm.*